SONG HÀ

Ký Sự Đòi Nợ

và

NHỮNG CHUYỆN XIZ THỜI SINH VIÊN

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ
1980 BOOKS

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tinh tế buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kaui Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh. Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cưỡng cơn giá bấc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong nghành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1).Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

https://thuviensach.vn

(1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.
(1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.
(2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.
(3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.
(4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.
(1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.
(1). Cotton: bông.
(2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt len.
(3). Đồng thau: đồng pha thiếc.
(4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.
(5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.
(6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây võng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Franciso và Thái Bình Dương.
(7). The Platium News: Tin tức Bạch kim.
(8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.
(9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.
(1). Humburgers: loại bánh dược làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vừng và một số gia vị khác.
(2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.
(3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.
(1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.
(2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.
(3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.

https://thuviensach.vn

(1). Spa: thẩm mĩ viện.
(2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.
(3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.
(4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.
(1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.
(2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.
(1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.
(2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca l-li-át.
(3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.
(1). I love you! : Anh yêu em!
(2). Download: tải xuống từ Internet.
(1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.
(2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.
(1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.
(2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.
(3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.
(4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.
(1). Observer: người quan sát.
(2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawai(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.
Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

https://thuviensach.vn

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.
Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.
1. Zizel: Vở balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.
2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.
3. Na-dạt: Quay lại.
4. Xanh: Từ lóng chỉ đô la Mỹ.
5. Đỏ: Từ lóng chỉ vàng.
6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt
7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ
8. Papka: File dựng giấy tờ
Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.
Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.
Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.
Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.
Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.
Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.

https://thuviensach.vn

Ký sự này được viết lại từ chuyện đời của tôi, hay nói một cách hình ảnh, nó là vô vàn những lát cắt cuộc sống của một kẻ vẫn hay bị coi là lập dị và đầy mâu thuẫn. Những con người đã gặp, đã từng yêu, những ân oán quá khứ... tưởng đã khép lại trong lòng, nhưng một mai thức dậy, tất cả chợt ùa về như những món nợ để đời...

https://thuviensach.vn

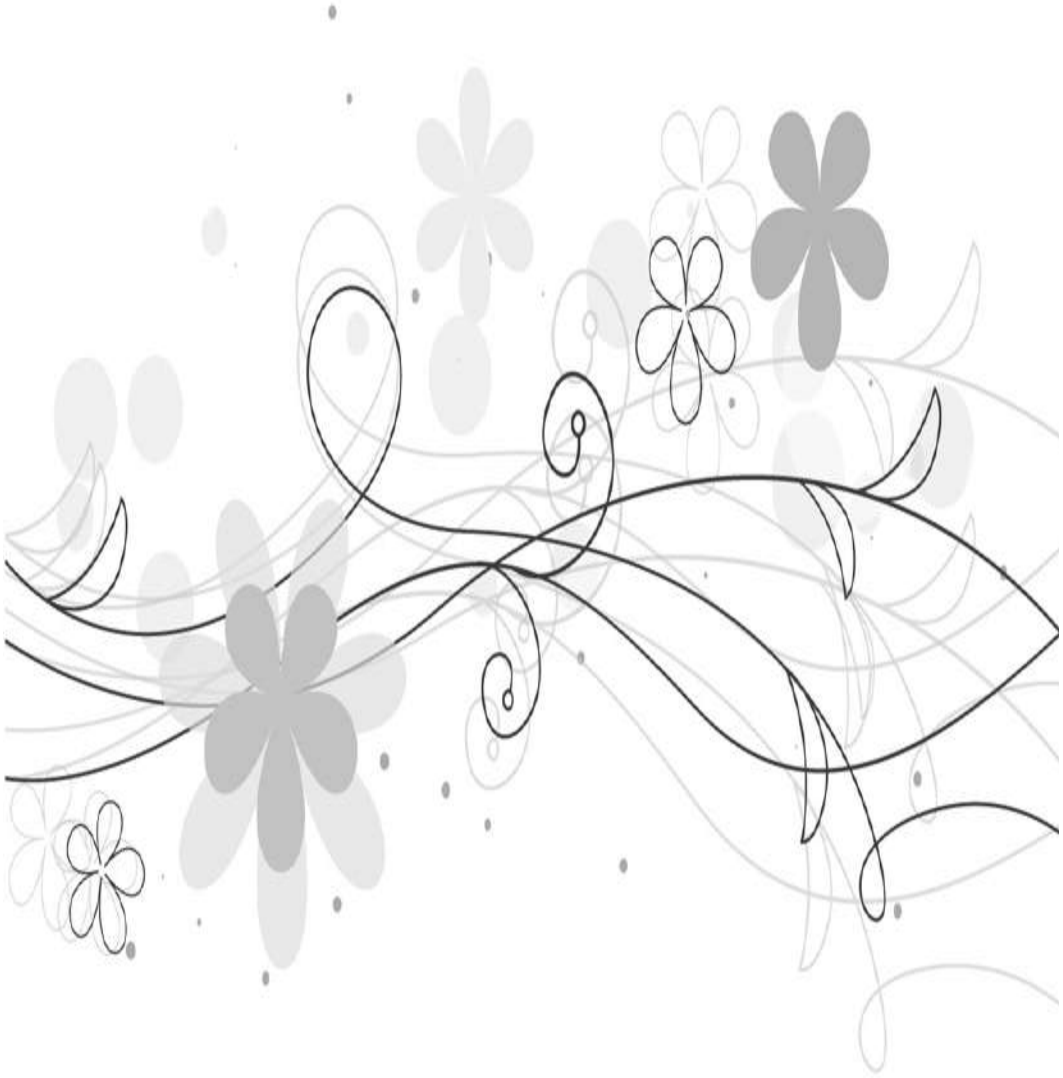

https://thuviensach.vn

Lời tựa

Mấy năm gần đây, cái tên Song Hà, chủ nhân blog Boy Gia's đã thực sự trở thành một hiện tượng của văn học online. Là tác giả của nhiều truyện dài, truyện ngắn và tạp văn từng nhận được hàng chục nghìn lượt like trên facebook, fanpage và blog, điều gì khiến Song Hà được yêu mến đến vậy?

Đó chính là lối viết điêu luyện, với giọng điệu vừa tưng tửng vừa phóng khoáng nhưng cũng hết sức mộc mạc và chân thật của cây viết cá tính này. Văn phong Song Hà hấp dẫn và cuốn hút người đọc ngay từ những dòng đầu tiên bởi sự hài hước, dí dỏm, ngang tàng, nhưng ẩn sâu sau tiếng cười là vị mặn chát của nỗi buồn, nước mắt và sự ngậm ngùi.

Từ "Ra mắt gia đình *ex*", "Tôi đi tán gái", "Ranh con tên Ly", đến "Ký sự đòi nợ" và "Những chuyện XiZ thời sinh viên", cây bút này đã có những bước đột phá rất táo bạo về bút pháp. Trong một cốt truyện gần như "không có chuyện" và ít kịch tính, tác giả vẫn dẫn dắt người ta đi hết trang này đến trang khác bằng lối kể duyên dáng; thô mộc nhưng sinh động và cực kỳ tự nhiên. Anh có biệt tài "lạ hóa" những sự vật, tình huống rất đỗi bình thường nhờ cảm quan nhạy bén và khả năng diễn đạt độc đáo. Các con chữ qua tay Song Hà dường như được "sống" lại và trở nên sinh động một cách đáng kinh ngạc.

Người trẻ đọc Song Hà để được vui, được cười và thấy mình đáng yêu hơn khi bắt gặp hình bóng của chính mình trong đó. Người có tuổi đọc Song Hà là tìm về kỷ niệm của một thời đã xa; để rưng rưng

https://thuviensach.vn

thương nhớ, bâng khuâng, tiế c nuố i và nhẹ lòng hơn khi gập lại trang sách cuố i cùng.

Ban Biên tập

https://thuviensach.vn

Chương 1

Tôi sinh ra ở miề̀n quê nổi tiế́ng với hai món đặc sản, đó là gió Lào và kẹo cu đơ. Nơi tôi số́ng là thị trấ́n nhỏ như lòng bàn tay. Tố́t nghiệp đại học, sau khi lông bông làm đủ thứ nghề̀ nhưng chẳng ăn thua, tôi từ giã Hà Nội trong một ngày trời mưa tầ̀m tã với cái balo căng phồ̀ng; bên trong có mấ́y bộ quầ̀n áo cũ, chiế́c khăn len màu lông chuột bạn gái tặng, cuố́n sổ nhật ký của hai đứa, và một trời thương nhớ đã bỏ lại sau lưng.

Về̀ quê, ông chú thấ́y tôi suố́t ngày đi ra đi vào vô tích sự bèn xin cho chân trông coi kho vật liệu của huyện. Công việc chẳng có gì. Hàng ngày tôi dậy lúc 7 giờ sáng, vệ sinh cá nhân xong, rang bát cơm nhai vội nhai vàng rồ̀i phóng xe máy đi làm. Ở chỗ làm, tôi chủ yế́u ngồ̀i đế́m số́ lượng vật liệu xuấ́t nhập kho và ngáp hoặc lơ mơ ngủ gật. Trong giấ́c ngủ vặt ở kho vật liệu, tôi thường mơ thấ́y những ngày dặt dẹo ở Hà Nội, với mố́i tình từng khiế́n trái tim tôi đau đớn, tuyệt vọng. Tỉnh dậy có lầ̀n tôi ôm mặt khóc vì nhớ người yêu cũ, nhớ những ngày vật vã vì đói rét và tủi nhục đã qua.

Nhà tôi có ba người, bố́ mẹ và tôi. Anh chị và đứa em gái đã lập gia đình, không số́ng cùng chúng tôi. Câu chuyện sau đây được bắ́t đầ̀u từ một lầ̀n cùng mẹ tôi đi đòi nợ.

Mẹ tôi buôn bán nhỏ ở chợ Phố́. Cách đây một năm, bà cho một người đàn ông tên Việt, mọi người vẫn gọi là Việt lơ, vay 25 triệu để "mầ̀n ăn". Chỗ bạn hàng quen biế́t nên chỉ tính lãi bằ̀ng lãi ngân hàng. Cho vay đâu được nửa năm thì mẹ tôi có việc nên đòi lại. Lầ̀n lữa mãi ông Việt chỉ trả được hế́t tiề̀n lãi, còn số́ nợ gố́c đòi hế́t

https://thuviensach.vn

lần này đến lần khác nhưng đều bất thành, vì nghe nói ông này đang gặp khó khăn. Đến lần thứ mười mấy thì điện thoại di động Việt lơ tò tí te, mẹ giao cho tôi nhiệm vụ truy tìm hành tung con nợ.

Tôi ngồi vắt chân uống trà, thấy cuốn danh bạ điện thoại trên tủ, bèn nảy ra ý nghĩ thử tìm số điện thoại cố định ông Việt xem sao. Nhà ông này ở Sơn Xuân, sang đấy cách một con sông, tôi chưa đến vùng này bao giờ.

Lật trên tay cuốn sổ dày cộp, dừng lại ở trang những người tên Việt ở địa chỉ trên. À đây rồi, gọi thử từng số một cho chắc.

"A lô có phải bác Việt đó không ạ?"

"Việt mô? Chú là ai?"

"Dạ Việt hay nhập hàng ở Phố Châu phải không ạ?"

"Lầm rồi nha, Việt ni đi cày nha... Tút... Tút... Tút"

Số khác.

"Nhà bác Việt hay đi nhập hàng phải không ạ?"

Giọng bà già nào đấy.

"Đây cũng có Việt, chơ mà Việt nhà tui hay đi rèo lợn đực đi phủ tê, lầm cụng nên con ạ."

Vừa bực vừa tức cười rung cả rốn.

Thử gần chục phát như thế thì toàn gặp Việt mần thịt lợn, Việt cựu chiến binh, Việt giáo viên về hưu... Đến lần thứ n thì bắt đầu hay.

"A lô cho cháu gặp bác Việt... Bác Việt nhập hàng..."

https://thuviensach.vn

Suýt rụng tim vì giọng một con bé thỏ thẻ trả lời.

“Có chuyện chi khung eng? Mà eng tên chi, nhà ở mô, eng quan hệ răng với bô´ em?“

Con hâm này hỏi khí nhiê`u, dô`n dập như muô´n áp đảo mê`nh.

“Eng là bạn... À quên... Bô´ eng là bạn bô´ em...“

Ranh con e hèm rô`i ngă´t lời ngay.

“Láo hè, tuổi chi mà bạn bô´ người ta, tuổi Tý à?“

Cuô´ng luôn rô`i.

“Chẳng may anh lỡ mô`m... Anh... Anh xin lỗi. Bô´ Việt ở nhà khung em? Mà em là con thứ mâ´y rứa, chă´c xinh gái lă´m hè, vì thâ´y đanh đá quá.“

“Rứa xinh mới đanh đá à? Em xâ´u mù mịt nhưng vẫn điêu đó.“

“Khung tin. À mà nhà em ở chộ mô hè?“

“Hỏi chi kị rứa?“

“Hỏi để khi mô rảnh qua rủ bô´ em đi bă´n chim cho vui.“

“Bô´ em thèm đi chơi với trẻ trâu à? Có lẹ nỏ phải?“

Đô´i đáp vòng vèo một hô`i chả ra đâu vào đâu, thông tin có được không đáng kể, chưa nói có khả năng trật lâ´t vì nghe giọng ranh con này cũng cáo già quá trời. Nhưng phải thừa nhận con bé ăn nói să´c sảo, dứt khoát, kiểu của gái từng trải, ít ra là không quẩn quanh sau lũy tre.

Một tiê´ng sau, tự nhiên ngứa ngáy muô´n chọc tức ranh con bèn bô´c máy gọi lại.

https://thuviensach.vn

“Ai gọi đó?“

Giọng bà già nhão nhão, bỏ xừ rồ̀i.

“Chào bác, bác ăn cơm chưa ạ? Cháu là bạn của ... đây mà.“

Hố hố, chả biế́t nó tên chi, cứ gọi bừa lí nhí trong cổ.

“Chi rứa cháu? Gặp Huyề̀n á? Huyề̀n hấ́n đi mô rồ̀i a.“

“Dạ đúng rồ̀i, cháu gặp bạn Huyề̀n tí... Bạn nớ không có nhà ạ bác? Rứa phiề̀n bác đọc cho cháu số́ điện thoại Huyề̀n với ạ, cháu mới mấ́t máy nên không nhớ số́ Huyề̀n nựa bác ạ. Lạnh bác hè.“

Bà già lục lọi một lúc rồ̀i cũng mò được số́ con bé. Cám ơn rố́i rít, còn dặn bác già rồ̀i nhớ mặc cho ấ́m vào nha, chơ trời ni là gió độc lắ́m đó bác, thôi cháu lượn.

Có được số́ ranh con rồ̀i, ngồ̀i nghĩ lăng nhăng mãi. Nhắ́n tin là hạ sách, nói chuyện thì bắ́t đầ̀u chém gió răng đây cho mượt, được vài câu nó dập máy thì bách nhục.

Cuố́i cùng lấ́y hế́t can đảm gọi cho ranh con.

“Hê lô chào bạn khi nãy nha!“

“Đứa mô đó? Hây, đứa mô hầ̀y?“ “Khiế́p, nhanh quên rứa.“

“À... Eng hồ̀i nại ạ! Nhớ em à, hihi. Răng biế́t số́ rứa nả?“

Choáng luôn, tỉnh như ruồ̀i mới kinh.

“Anh nhờ tổng đài Viettel truy mà. Mưa lạnh em hè, em đang làm chi đó?“

“Mầ̀n chi mô, em đang ngồ̀i bế́p nhà bạn. Gọi có việc chi nựa eng? Hay chỉ để tán tỉnh linh tinh thôi, hihi.“

https://thuviensach.vn

“Tán thì để khi khác, mà anh cũng nỏ có nhu cầu nớ, người yêu anh ghen chết.“

“Hihiiii, sợ rồi ạ.“

Buôn độ nửa tiếng thì lòi ra tí thông tin không biết thật bao nhiêu phần. Ranh con chỉ là hàng xóm ông Việt con nợ kia, học năm thứ ba trường gì gì trong Hà Tĩnh, đang chờ đi thực tập. Hỏi địa chỉ cụ thể nhà ông kia thì nó chỉ vòng vèo, đại khái đến dốc tắt thì đi đò qua sông, đi đoạn nữa gặp ngã ba thì rẽ trái đi thẳng 200 mét gặp ao muống lại rẽ phải... Linh tinh beng cả lên.

Báo cáo với mẹ xong thì nhận lệnh chiều mai năng ráo mang giấy biên nợ xuống nhà đòi. Tôi hỏi, “Có cần mang dao đi không?“. Bà lừ mắt, “Chi mà phải rứa“.

Tối trước hôm xuống nhà lão con nợ, cũng nhắn tin qua lại với em Huyền, nhưng giấu tiệt vụ xuống đó đòi nợ. Cái xã heo hút ven sông ấy quá lạ lẫm với tôi, trước tới nay cũng chả quen em nào xã ấy để mà bốc phét.

“Hi em, buổi tối vui vẻ nhé.“

Phóng một cái tin vô thưởng vô phạt, vì cũng đang nằm quèo trong chăn, rảnh mà.

15 phút sau mới có phản hồi.

“Uh, lạnh quá đi mất.“

Bốc khỉ, trả lời cộc vãi.

“Lạnh thế này mà có ngô nướng chén thì vui em nhỉ, chỗ em nhiều ngô không, hôm nào anh xuống xin ít?“

https://thuviensach.vn

Lại mất 10 phút sau.

“Dám xuống không mà nói? Chỉ được cái ba hoa cụng nên.“

Tụt hết cả hứng của trẫm, hay văn tôi không hay, kém mượt mà nên em í trả lời khô khan nhỉ? Mấy năm học xây dựng với cơ khí toàn khung với thép, kết cấu với áp lực... thì lấy đâu ra văn vẻ cơ chứ? Nghĩ mà hận tay hiệu trưởng không cho phụ đạo thêm môn văn.

Bấm cái tin cuối cùng rồi tắt máy đi ngủ, cóc thèm chờ trả lời.

“Em điêu quá, mất hứng...“

https://thuviensach.vn

Mục lục

Lời tựa

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

https://thuviensach.vn

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

NHỮNG CHUYỆN XIZ THỜI SINH VIÊN

Nhập phòng

Cơm nội trú

Những dị nhân phòng 212

Trời sinh Khoa sao còn sinh Biển?

Tình đâ`u của Biển và hôm nay chị Dung mặc màu gì?

Suýt mâ´t đời trai vì một thă`ng bóng kín

Vũ điệu hă´c lào

https://thuviensach.vn

Khoa điên

Dị nhân Giang say

Ý kiế n độc giả

https://thuviensach.vn

Chương 2

Sáng lọ mọ bật nguồn con C3 ghẻ lên xem đêm qua em Huyền nhắn gì không. À hai tin, viết gì dài ghê.

"Anh nói gì nghe lạ rứa, làm em giật mình. Xin lỗi vì tụt mất cái hứng của anh nha."

Cái thứ hai.

"Mô rồi? Giận rồi cụng nên? Gọi nói chuyện nha, tự nhiên thích nghe giọng anh mới chít chơ, hjhj."

Có mấy chữ mà đọc lại mãi, say sưa như đếm tiền. Kể ra cũng ảo thật, chỉ nghe giọng, nói dăm ba câu mà thích thích, hóa ra cái sự yêu đương nó chỉ tầm phào thế này thôi à?

Kệ, hàng này cứ ủ đấy đã, ai biết *nác sông Lam răng là trong là đục*, hê hê. (Nhắc mới nhớ, các cụ ngày xưa kỳ cục thật, nác trong là răng, đục là răng mà còn phải hỏi, có nhất thiết phải mang kính lúp ra soi không?)

2 giờ chiều chở mẹ đi.

Quanh co hơn mấy cây số, đến dốc tắt thì xuống xe, bắt đò ngang qua sông. Bên kia sông toàn một màu xanh bạt ngàn của tre, xa xa là dải núi tím mờ, mây trắng vắt vẻo như chiếc khăn voan mềm mại. Cảnh đẹp mê mẩn, tự nhiên thấy hồn chùng xuống. Liệu bên kia sông có cô hàng xén răng đen, cười như mùa thu tỏa nắng đang đợi ta không nhỉ? Khiếp, hôm nay lãng mạn kinh người, hehe.

https://thuviensach.vn

Sang sông xong, hỏi đường mãi mới mò được vào ngõ ông kia.

Mẹ dặn, “Vô đó thì cứ kêu dạo ni nhà túng thiếu bèo nhèo nghe chưa? Nói là xin được việc rồi, nhưng người ta đang cần tiền thuốc nước, cần gấp tiền.“

Tôi bảo, “Đi đòi nợ cứ lừ lừ mắt nó mới sợ mà trả, nói nhiều vô ích.“

Mẹ tôi lườm, “Kêu túng là đủ rồi“.

Vào nhà chó sủa inh tai, chưa kịp định thần thì có con bé nhìn duyên gớm, lò dò bước ra, hỏi.

“Bác với eng hỏi ai ạ?“

Sững luôn mất 5 giây. Trước đến nay vẫn nghe giang hồ đồn gái vùng này tắm nước sông Phố nên tóc dài mượt, trắng trẻo, giờ mới có dịp để tin giang hồ không nói phét.

Ấn tượng đầu tiên là gương mặt tròn, ửng đỏ (chắc mới ngồi bếp ra), mắt to ngơ ngác con nai vàng, đôi má bầu bầu nhìn chỉ muốn véo phát cho đỡ ghét.

Hỏi thăm thì đúng là nhà ông kia đây luôn, con bé bảo: “Bố cháu đau đầu đang nằm nghỉ, để cháu gọi dậy ạ.”

Liếc qua một vòng quanh nhà, tôi kết luận bằng cảm tính, toàn bộ khung cảnh nơi này toát lên vẻ vắng lặng và buồn buồn, kiểu của một gia đình từng khá giả ở thôn quê. Vì nhà cửa xây tương đối kiên cố nhưng đồ đạc, trang trí khá đơn giản, nếu không muốn nói là sơ sài. Rất có thể chủ nhân mới trải qua biến cố lớn, và sự khá giả chỉ còn lại dấu vết chăng???

https://thuviensach.vn

Ngô`i đợi một lát thì ông kia ra tiê´p, thái độ vừa ngỡ ngàng vừa bô´i rô´i, trông mặt cứ sượng sượng, khổ khổ. Tôi cũng thâ´y tô`i tội làm sao â´y.

Đê´n phâ`n trình bày hoàn cảnh dẫn tới việc chậm trả nợ thì tôi té ra ngoài, bỏ lại mẹ một mình chiê´n đâ´u (đợi khi có biê´n thì nhảy vào, hehe).

Đủng đỉnh ra sân ngó chim bô` câu, tranh thủ tia xem em kia ở đâu, tán phét tí cho đỡ nhạt miệng. Dưới bê´p hình như có ai đó đang lục cục dọn dẹp, hé mă´t vào thâ´y mái tóc dài lâ´p lóa, thoă´t ẩn thoă´t hiện mà tim xô´n hê´t cả xang, bèn đánh liê`u đi xuô´ng.

“Em gì ơi cho anh xin tí lửa.”

Tiê´ng dép lẹp kẹp từ trong bước ra, ngộp thở vãi.

“Anh vô bê´p mà châm tê`, bật lửa em bỏ mô rô`i a.”

Lúc â´y tay đã run câ`m cập rô`i, câ`m điê´u thuô´c mà mâ´y lâ`n suýt rơi xuô´ng đâ´t. Em mặc quâ`n thể thao, khoác áo â´m dày sụ, chân đi đôi tổ ong xanh, mă´t nhìn tràn đâ`y sự â´m áp.

“Đang nâ´u chi mà thơm rứa em, có lẹ ăn được đây?”

Tôi â´p úng bên cái nô`i đang phả khói phì phì trên bê´p than rực hô`ng. Bé con cười bẽn lẽn, duyên tệ.

“Anh đoán tài hè, đô´ anh mùi chi đó?”

Tôi hít hà mâ´y cái, rô`i ra vẻ trâ`m ngâm thẩm định.

“Mùi chi mà nghe quen lă´m, khoai lang à em?”

“Hiii, đúng một nửa rô`i.”

https://thuviensach.vn

“Khoai sọ?”

“Vẫn chưa đúng.“

“Rứa tôi xin người dẫn lật ô chữ thứ ba từ trái qua đi ạ!“

“Chữ M... Có 1 chữ M. Hihiiii.“

“Tôi xin đoán đây là ô chữ... khoai môn ạ!“

Cô nàng cười khanh khách.

“Đi thi Chiếc Nón Kỳ Diệu như ri thì mất hết điểm hè, mãi mới đoán trúng tê.“

Tôi làm bộ ngượng ngùng, gãi tai gãi đầu như thằng ngố.

“Hihi, đứng trước MC với cả mùi khoai thơm quá nên líu lưỡi là phải rồi. Mà khi mô mới được ăn đây em? Thèm rồi đó nha!“

“Để em kiểm tra đã, chắc gần chín rồi. Nhưng mà khoai ni phải để nguội mới ăn được tề, anh có đợi được không đây?“

Bé vừa nói vừa lấy đũa chọc chọc vào nồi, mắt lim dim vì khói, động tác yêu chết đi được.

Linh cảm bé này là em Huyền rồi, vì giọng nói với cách lấy hơi quen quen. Cơ mà hôm trước nó bảo nó chỉ là hàng xóm ông Việt thôi mà? Chả có nhẽ nó chơi mình? Nhân lúc em í đang lúi húi bên bếp, tôi lôi điện thoại ra gọi thử vào số Huyền xem sao.

Chuông đến lần thứ hai rồi mà chả thấy em ấy đút tay vào túi áo, túi quần chi cả. Nghĩ thầm vậy là không phải Huyền rồi, may thế.

“Huyền ơi có điện thoại tề, ai gọi tề!“

https://thuviensach.vn

Ông bô´ ở nhà trên gọi với xuô´ng. Chê´t tôi rô`i, hóa ra điện thoại em í bỏ ở tủ trên nhà. Đúng Huyê`n rô`i, tim đập như giã gạo đêm trăng trong ngực.

Bé con chạy lên khi chuông đã tă´t (từ đây gọi là Huyê`n luôn). Nó quay xuô´ng bâ´m bâ´m chi đó rô`i liê´c sang tôi râ´t nhanh.

Hai đứa thoáng nhìn nhau, má đỏ bừng...

Cứ đứng nhìn nhau không nói năng chi, hô`i hộp vãi cả lúa. Điê´u thuô´c nãy giờ kẹp bên tai thê´ quái nào rơi xuô´ng đâ´t, tôi cúi xuô´ng nhặt lâ´y rô`i lại gâ`n bê´p lửa châm, rít liê`n hai ba hơi cho đỡ căng thẳng. Cảm giác khi đó khó tả lă´m, vui vui, sượng sượng và bô´i rô´i.

“Răng trong điện thoại em chanh chúa rứa, nỏ bù ở ngoài hè.“

Cạy mô`m mãi mới nói được câu â´y, xong quay đi chỗ khác vì ngại. Ngại gì chả hiểu nữa.

“Nỏ quen thì rứa thôi, như anh là may đó, em còn nói chuyện. Chơ bình thường thâ´y sô´ lạ em toàn lờ đi nỏ nghe mô“.

Em í vênh vênh cái mặt lên một cách đáng ghét. Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau nghĩ mãi không kiê´m ra câu gì hay ho để chém tiê´p. Chợt em â´y reo lên nho nhỏ.

“Ôi có lẹ khoai chín rô`i anh tê`, để em bỏ ra cho nguội nha, hihi không anh ăn rụng răng đó!“

Tôi láu táu xung phong nhâ´c cái nô`i đang phả khói phì phì xuô´ng bê´p, nóng dữ. Xong, em â´y chạy lên nhà xách cái quạt điện xuô´ng.

“Thổi cho nó nhanh nguội, chơ để anh chờ lâu tội nghiệp, hihi.“

https://thuviensach.vn

Trong khi tôi đang ngô`i nhìn rổ khoai bô´c khói nghi ngút thì ở nhà trên, cuộc chiê´n giữa mẹ tôi với bô´ em â´y đê´n hô`i gay câ´n đột xuâ´t, vì loáng thoáng nghe to tiê´ng hơn. Ôi, ngại vật. Phụ huynh làm ăn kiểu â´y họa bă`ng giê´t nhau. Huyê`n thì thâ`m.

“Anh ơi, bô´ em vay tiê`n nhà anh à?“

Câu hỏi như lát dao că´t vào tim tôi.

“Anh cũng nghe phong phanh rứa, nhưng thôi em, chuyện đó của người lớn mình biê´t vậy là được.“

Huyê`n im lặng, vẻ mặt không vui, hai bàn tay đan vào nhau, thở dài khe khẽ...

Bực ghê, lúc đi thì mẹ dặn tôi phải bình tĩnh không manh động, giờ bà lại to tiê´ng với người ta. Tôi rút điện thoại ra soạn cái tin vào máy bà, “Mẹ nói nhỏ thôi, việc đâu có đâ´y, chi mà nhao â`m lên rứa?“. Tâ´t nhiên là viê´t không dâ´u.

Vài phút sau mẹ tôi câ`m điện thoại chạy xuô´ng, nói oang oang:“Hây, hây... Mi nhă´n chi tau nỏ dịch được... À nhủ xuô´ng ăn khoai chi?“

Huyê`n chêm ngay vào:“Dạ, đúng rô`i ạ. Con mời dì với bô´ ăn khoai ạ... Dì ngô`i đây cho â´m ạ!“

Tôi ngượng chín cả mặt, chỉ muô´n tìm cái lỗ chui xuô´ng đâ´t cho lành.

Ngô`i ăn khoai, chuyện trò linh tinh một lúc thì bô´ Huyê`n dẫn mẹ tôi sang hàng xóm cho mẹ xin ít lá gì đó vê` làm thuô´c chữa đường ruột, hình như là lá đuôi khỉ, chả nhớ lă´m. Còn lại hai đứa, Huyê`n buô`n buô`n kể cho tôi nghe hoàn cảnh gia đình hiện tại. Em â´y nói nhiê`u, giọng có lúc như să´p khóc, chô´t lại là: Nhà có

https://thuviensach.vn

thă`ng em học ngoài Hà Nội dính vào lô đê`, bóng bánh. Cách đây vài tháng bị chủ nợ thúc ép, nhà phải vay mượn, câ`m cô´ sô´ đỏ lâ´y tiê`n gửi ra, không thì mâ´t xác. Mẹ nàng lại đang điê`u trị bệnh, tô´n kém mà cũng chưa biê´t kê´t quả ra sao. Bản thân nàng thực ra đã tô´t nghiệp cao đẳng kinh tê´, xin làm hợp đô`ng mâ´y nơi nhưng chưa đâu vào đâu. Nói chung nghe mà ái ngại thay cho nhà nàng.

Tôi gật gù chả biê´t nên nói gì. Có lúc nàng rơm rớm nước mă´t, giọng đâ`y xúc động làm tôi chỉ muô´n dang tay ôm trọn vào lòng (cơ mà chả dám mới nhục).

Sau khi nghe Huyê`n kể lể hoàn cảnh gia đình và chén đẫy một bụng khoai (ngon vật vã các bác ạ, thê` là trong đời chưa khi nào thâ´y món ăn vặt nào tuyệt như thê´), tôi cũng đáp lễ bă`ng chuyện riêng tư của bản thân cho phải đạo.

Nàng vừa nghe mâ´y chuyện đi làm chán ngă´t của tôi vừa tủm tỉm cười.

“Rứa rứa... Tiê`n mô mà mua quà với rủ bạn gái uô´ng nước?“

“Bạn gái bao ngược lại anh thì có í. Mà cũng să´p tèo rô`i, chả lo.“

“Tèo là chi anh?“

“Là... Là... gút bai mai lớp í.“

“Trời, chuyện nghiêm túc rứa mà anh cũng đùa được hè. Răng lại să´p chia tay anh? Chị nớ không hiểu anh à?“

“Hiểu, quá hiểu mới chia tay em ui.“

“Là răng em nỏ hiểu tê`.“

https://thuviensach.vn

“Ừm, nói thì dài dòng, nhưng chố t lại là ri em: Bạn nớ chỉ hiểu những nhu cầu cơ bản hàng ngày của anh. Ví dụ khi anh ho ba tiế ng liên tục thì biế t anh đêm qua hút trên tám điế u thuố c, anh gãi đầu thì bạn í biế t bảy ngày rồi anh chưa gội đầu, sáng sớm thấ y mặt anh nhăn nhó là biế t anh xin tiền ăn phở bò nhưng mẹ chỉ cho tiền ăn mỳ tôm...“

Nàng che miệng cười, rồi bảo:“Quan tâm anh rứa còn chi nựa, hi hi! Rồi năng nựa anh?“

“Thôi, nói rứa để em biế t: Hiểu nhau không có nghĩa là sẽ yêu được nhau dài lâu. Trong tình yêu có những thứ không thể gọi thành lời, đó là sự đồng điệu cảm xúc, ước mơ. Vân vân và vân vân...“ (chém như đúng rồi)

“Dạ, em hiểu!“

Tán phét một lúc khô hế t cả họng. Nàng cười suố t, tiế ng cười giòn như bánh đa vỡ. Tôi thì tâm trí cứ lo lắ ng không biế t lúc nãy mẹ tôi đã nói gì quá đáng với bố nàng chưa? Nhấ t ngôn ký xuấ t, tứ mã nan truy, một lời nói ra cỗ xe tứ mã đuổi không lại được. Vừa tội người ta mà mình lại đâm ra khó xử.

Cà kê chút nữa thì bộ đôi quân địch kéo quân ta về. Mẹ tôi đi thẳng vào bế p, trên tay ve vẩy chùm lá khỉ gió gì đó.

“Thôi mần mà về con hè! Gớm, lợi dụng chủ vắ ng nhà, eng chị ngồi tán chắ c được nhiều chưa?“

Huyền đỏ cả mặt, lúng búng thanh minh:“Eng nớ đang kêu số t ruột đó dì tề, kêu với con là đợi sưng cả chân rồi. Mà lá chi đó dì?“

“Lá đuôi khỉ, cấ y ni chữa đường ruột tố t phải biế t đây, tìm mại mới có.“

https://thuviensach.vn

Tôi làm bộ khó chịu vì phải chờ lâu, gă´t um lên. (Sướng bỏ xừ còn làm trò, hê hê)

“Khiê´p, nỏ lẹ con cho mẹ vê` một mình, đợi dài cả cổ. Ở nhà còn bao nhiêu việc quan trọng...“

Mẹ nguýt rõ dài.

“Anh thì có việc chi mà quan trọng? Vê` bă´n thuô´c lào đỡ thèm thì có, â`y thì vê`....“

Tôi tím mặt vì ngượng. Thật với các bác, món â´y là khoái khẩu rô`i. Ăn xong làm â´m nước, chiêu một ngụm rô`i vê vê bă´n một phát sướng nhức hê´t cả xương. Cơ mà gái nó ghét, vì hôi.

Em Huyê`n lau chau bô`i thêm.

“Gơ chà chà, biê´t rô`i nha, thanh niên sáng ngời a ri mà... Hút thuô´c lào tê`, lêu lêu.“

“Không phải mô, mẹ anh trêu linh tinh đó, mẹ hè.“

“Ừ, eng nớ chỉ bă´n ké thôi, mô`m hôi rình nên gái nó bỏ đâ´y.“

Bó tay mẹ tôi.

Loăng quăng một tí rô`i cũng chào vê`. Ra đê´n cổng nghe mẹ nói với bô´ nàng.

“Rứa eng nha, nửa tháng một thă`ng ni xuô´ng lâ´y. Có chi eng gọi điện cho em, cuô´i năm em bận lă´m, với cả cũng bí nựa, eng thu xê´p giúp nha.“

Ông bô´ nàng cúi đâ`u dạ dạ trông rõ khổ. Nàng không ra tiễn, cũng chẳng nói gì, vẻ mặt buô`n buô`n. Thú thật, lúc â´y tôi chỉ

https://thuviensach.vn

muố́n có ngay trong tay 25 triệu đưa luôn cho mẹ rồ̀i bảo, “Thôi không cầ̀n đòi nợ nữa, có đủ đây rồ̀i!“

Hai mẹ con sang sông, nước chảy lơ thơ, bế́n đò chiề̀u vắ́ng ngắ́t không bóng người. Buồ̀n tê tái...

Trên đường về̀ mẹ tôi kể vắ́n tắ́t vụ thương thuyế́t lúc chiề̀u: Ông ấ́y vừa phải gom tiề̀n chuộc mạng thằ̀ng con lô đề̀, vừa lo viện phí điề̀u trị cho vợ nên hiện tại chưa chế́t đói là may. Số́ tiề̀n 25 triệu kia trước mắ́t sẽ xé lẻ trả làm nhiề̀u lầ̀n, cứ nửa tháng một sẽ trả mỗi lầ̀n 2 triệu nhưng lầ̀n gầ̀n đây nhấ́t sẽ phải trả đủ 5 triệu trước đã vì cuố́i năm cầ̀n tiề̀n mua sắ́m.

Tôi hỏi dò, “Nế́u ông ấ́y không trả đúng hẹn thì răng?“. Mẹ bảo khi ấ́y sẽ nhờ đế́n pháp luật, nhưng chắ́c không có chuyện ấ́y đâu, lạo nớ hiề̀n khô mà, chẳng qua túng quá thôi...

Buổi tố́i. Cơm nước xong hế́t đi ra rồ̀i đi vào. Mẹ tôi trêu:“Thích con nớ rồ̀i cụng nên, chộ có vẻ bồ̀n chồ̀n hè!“

Tôi được thể thả câu.

“À à... Con nớ nhìn răng? Được không nả?“

“Đẹp gái, nhưng con gái mà má đỏ, mắ́t ướt rượt như rứa là hồ̀ng nhan đó!“

Tôi láu táu bảo vệ:“Mẹ thì nhìn ai cụng hồ̀ng nhan. Con thấ́y nó được mà, hiề̀n với cả ăn nói chuẩn đó.“

“Thì nỏ hiề̀n, có eng đế́n chơi không ngoan cũng cố́ mà ngoan. Mi vẫn dại gái lắ́m, kém! Mà chuyện mi với con Linh răng rồ̀i?“

Linh là tên *gấ́u* của tôi. Dạo này đang có biế́n, nguy cơ *tèo* hẳn là rấ́t cao.

https://thuviensach.vn

“Không răng với sao chi cả. Mẹ đi mà hỏi nó â´y, từ giờ đừng bao giờ nhă´c tên LINH trước mặt con nữa!“

Mẹ tròn mă´t ngơ ngác, không ngờ thă`ng con tự nhiên lại tỏ thái độ khùng khùng khi nói tới người yêu của nó như thê´. Cái đứa mà tưởng như có thể să´p làm đám cưới đê´n nơi với tôi.

“Ừ thì kệ anh, anh muô´n làm chi đó thì làm. Đừng để ông bà bên nớ nghĩ không hay vê` nhà ni là được.“

Tôi bực bội vơ lâ´y cái điê´u cày, xách thêm â´m trà lừng khừng bỏ ra ngoài sân. Hôm nay trăng suông, trời mờ mờ ảo ảo, khung cảnh râ´t hợp với những thă`ng đang chán đời. Vê mẩu thuô´c cho vào nõ, bật diêm làm một hơi rô`i ngửa cổ nhả khói. Ôi, tình là tình phù du như khói thuô´c lào. Khi ta không phụ người thì người phụ ta, rô`i ta lại phụ một đứa khác... Cái vòng luẩn quẩn khô´n kiê´p â´y bao giờ dừng lại đây?

Đang lẩn thẩn thì điện thoại báo tin nhă´n. Đừng có tin thông báo khuyê´n mại 50 phâ`n trăm giá trị nạp thẻ cho mỗi thẻ cào, áp dụng cho tâ´t cả các mệnh giá nhá!

“Chiê`u nay vê` có bị ướt mưa không anh?“

Mở to mă´t nhìn lại tên người gửi, úi cha mẹ ôi Huyê`n. Hun điện thoại cái chút, rô`i lập cập rót chén trà nhâ´p một ngụm cho nó bình tĩnh.

“Em à, anh có mang theo áo mưa mà. Lạnh không em?“

Dịu dàng vãi.

Loay hoay bâ´m gửi xong ngô`i chờ.

Hê´t một chén trà.

https://thuviensach.vn

Chén thứ hai.

Bắ n phát điê u cày cho đỡ phập phồ ng.

Lại chén trà thứ ba.

Mãi không thấ y tin trả lời mà nóng hế t cả người. Ngồ i rủa thầ m ông nhạc sỹ nào sáng tác cái bài "Đợi chờ là hạnh phúc" ngu, cái trò này đau tim bỏ mẹ, hạnh phúc khỉ gì? Vừa rủa xong thì nhận ngay tin nhắ n về .

"Mi nhắ n linh tinh chi rứa Huy? Thầ n kinh à?"

Phì cười, hóa ra lúc nãy tôi hấ p tấ p gửi vào số ông chú út, vì ông ấ y tên Hùng, nằ m cạnh tên Huyề n run quá bấ m gửi mà không kiểm tra lại. Chế t nhục mấ t thôi!

Còn nhớ cách đây hơn chục năm trên báo Tế t có đăng bài viế t về cặp uyên ương sang trọng nhấ t giới *sâu bít* bấ y giờ là đạo diễn H và diễn viên Y, với tựa đề mỹ miề u: "Đẹp như là... tình yêu".

Công nhận cặp này đẹp đôi thật, nhưng đọc cái tên bài, tôi cười đểu trong bụng "Bỏ nhau giờ chứ quái gì mà đẹp như là tình yêu". Cái mồ m tôi độc gớm, mấ y năm sau thì đôi này bỏ nhau thật. Đá đít nhau xong còn lên báo nói xấ u đố i phương như những đứa hàng xóm xấ u tính một thời phải ở cạnh nhau.

Từ đó về sau dù yêu các em đế n mấ y không bao giờ tôi dám mở mồ m thề non hẹn biển nữa, vì tự thấ y giả dố i và điêu toa. Tấ t nhiên khi ấ y đã qua tuổi trẻ trâu lâu rồ i. Các bác ạ, riêng tình yêu thì éo nói trước được gì đâu. Cũng như oánh đề , chưa đế n giờ quay số thì đừng to mồ m kiểu "Hôm nay kiểu gì cũng về đầ u 2, nế u không thì chặt đầ u em đi!".

https://thuviensach.vn

Nhưng mà thôi, tập trung vào chuyện của tôi bây giờ kẻo dây cà ra dây muố́ng thì hế́t đêm chưa kể xong. Tôi và *gấ́u* yêu nhau đã được vài năm. Hồ̀i đầ̀u cũng tưởng đây là mố́i tình định mệnh của cuộc đời, chúng ta sinh ra là để thuộc về̀ nhau.

Còn nhớ có lầǹ sau khi trải qua sóng gió (dạo ấ́y chán đời, tôi suýt bỏ đi xuấ́t khẩu lao động Ango-la, may quá không đi), nàng nói như tự sự, "Em ước mong có được tình yêu mà mãi mãi người ta không bao giờ bỏ rơi, xa lánh và hế́t tình cảm với tôi. Nó phải giố́ng như tình yêu của bố́ mẹ và con cái, anh em trong nhà đố́i với nhau ấ́y. Dù có làm sao thì cuố́i cùng cũng trở về̀ được với nhau..."

Thật, nghe xong những lời ấ́y mà kính nể *gấ́u* bội phầ̀n, nghĩ yên tâm rồ̀i, về̀ sau chỉ có tôi bỏ được *gấ́u* chứ *gấ́u* không bỏ được tôi. Sướng tê hế́t cả rố́n.

Nói qua về̀ *gấ́u*, quê gố́c ở thành phố́ lớn mà di cư vào đây cùng gia đình. Là dân kinh doanh chuyên nghiệp nên nói được làm được, mạnh mẽ và cực kỳ cá tính (nhưng cá tính quá nên đâm ra sau này tôi rấ́t oải).

Yêu nhau vài năm thì nhạt dầ̀n, đôi khi thấ́y cả hai cầ̀n có nhau như chỉ là thói quen chứ không vì sự thôi thúc của cảm xúc trai gái. Thú thật là tôi hay cố́ tình làm những việc chả ra gì cố́t cho *gấ́u* chán, chứ nói thẳng toẹt ra, "Thôi nhá, anh chán em tận cổ rồ̀i. Giờ thì tôi chia tay nhá!" thì có vẻ phũ quá, không làm nổi.

Gấ́u lại mắ́c bệnh ghen trầ̀m trọng. 5 giờ sáng bạn bè rủ tôi đi đá bóng sớm, thì 6 giờ *gấ́u* lặng lẽ sang đột xuấ́t (mang sữa tươi và đồ̀ ăn sáng cho tôi). Mở cửa phòng không thấ́y xe và người đâu, bèn hậm hực bỏ về̀. Trưa tôi về̀ phòng thì thấ́y hộp sữa Vin-amilk đè lên mẩu giấ́y. Trong đó viế́t, "Anh đi đâu mà cả đêm không về̀?

https://thuviensach.vn

Đàn ông mà đi qua đêm bừa bãi thì chẳng khác gì gái làm tiề̀n đâu. Thấ́t vọng!“

Bực không tả nổi. Tố́i qua nhà *gấ́u* thanh minh thì *gấ́u* bảo, “Em nhìn kỹ cũng thấ́y quầ̀n dài anh để ở nhà, giày vải đá bóng thì không thấ́y... Nhưng không hiểu sao em vẫn tức tức“. Bó tay!

Càng ngày tôi càng nhạt nhẽo với nàng. Một phầ̀n cũng bởi hồ̀i mới ra trường lông bông không việc làm nên tinh thầ̀n chán nản, cảm giác nhiề̀u khi tôi như thằ̀ng bấ́t tài vô dụng. Đi chơi với nhau *gấ́u* toàn tranh trả tiề̀n, không tranh cũng không được vì tôi có đâu ra tiề̀n mà trả. Nhục nhấ́t là những lầ̀n *gấ́u* rủ vô siêu thị chơi, tôi lẽo đẽo theo sau như con cún, thấ́y cái gì cũng thèm mua nhưng tay chỉ dám mân mê rồ̀i thả xuố́ng. Nhìn những thằ̀ng bên cạnh mua đồ̀ cho bạn gái mà nghẹn cả họng vì tự thấ́y mình quá rẻ rúng. Và bao giờ cũng rứa, kế́t thúc buổi dạo chay, *gấ́u* kéo tôi ra chỗ gian bán đồ̀ ăn, mua hai cái xúc xích nướng bé tí trao cho tôi một cái. Rồ̀i cả hai vừa đi vừa ăn. Ra đế́n bậc tam cấ́p siêu thị là hế́t cây xúc xích.

Có lẽ cũng vì thế́ mà hình ảnh của tôi xuố́ng cấ́p thảm hại trong mắ́t *gấ́u* (nàng không nói ra, nhưng tôi là thằ̀ng nhạy cảm nên đọc được điề̀u đó). Xót xa lắ́m nhưng chả làm gì được.

Những thứ làm được để tạo ấ́n tượng hay ho với nàng thì tôi đã làm hế́t từ hồ̀i mới cưa nhau: hát nhạc Trịnh cho nàng nghe, phân tích, bình luận những đoạn ca từ mang tính triế́t lý cao mà nàng không hiểu, chém gió về̀ lịch sử, địa lý thế́ giới, trích dẫn danh ngôn của các bậc tiề̀n bố́i, bla bla... Nàng chăm chú lắ́ng nghe không sót một lời, xong khen anh hiểu biế́t thâm sâu, kiểu gì sau này cũng... giàu cho mà xem.

https://thuviensach.vn

Khi â´y tôi cũng hợm lă´m, coi đám trai ăn mặc, đi xe sành điệu chả ra gì vì chúng chỉ được cái trọc phú. “Ông mày đây này, nhìn ông rúm ró bẩn bẩn thê´ này nhưng chấ´t của nó đấ´y!“Nghĩ lại mà ê cái thă`ng tôi khủng khiê´p.Còn nhớ như in buổi chiề`u hôm â´y. Bữa đó tôi và thă`ng cu em chở nhau trên con Jupiter lang thang ra đầ`u ngõ mua cám chim. Hai thă`ng đề`u bận quầ`n cộc, chân loẹt quoẹt dép lê. Vừa dừng lại trước cửa hiệu tạp hóa một lúc thì bấ´t ngờ gặp *gấ´u* đi bộ từ ngõ khác ra, nhìn tôi mấ´y giây, xong *gấ´u* cũng tấ´t tả bước vào hỏi mua bánh trái gì đó.

Mặc dù linh cảm dạo này có biế´n, nhưng thấ´y nhau mà cúi mặt làm ngơ như những kẻ xa lạ thì chả hay ho gì, nên tôi cố´ tỏ ra bình thản:

“Ơ, em đi đâu đấ´y?“

Thoáng lưỡng lự, *gấ´u* quay ra nhìn tôi (lúc này tôi đang ngồ`i trên xe máy chờ cu em), miệng lí nhí như ngậm hột thị:

“############...“ (Chả nghe ra gì cả)

Nghe cách trả lời thờ ơ của *gấ´u*, tôi chán chả thèm hỏi lại nữa. Chỉ mong thă`ng cu em lấ´y hàng nhanh để té, vì thấ´y khó xử.

Bấ´t ngờ một thă`ng ôn đi xe Wave xanh xuấ´t hiện. Bạn này có lẽ đã hẹn trước đế´n nhà *gấ´u* chơi nên thấ´y nàng liề`n dừng lại cách độ dăm bước. Nàng quay mặt ra nhìn bạn kia, cả hai không nói một lời.

Tôi tím mặt ngay lập tức. Máu nóng dồ`n dập bố´c lên não, tai ù ù như có con gì chui vào, nhưng cũng cố´ với cổ xem biển số´ xe thă`ng kia. Lúc â´y đột nhiên lỳ trở lại, cứ ngồ`i trên xe chố´ng că`m soi bạn đi Wave một cách cùn nhấ´t có thể (giang hồ` gọi là nhìn đểu đấ´y). Bạn mặc quả quầ`n thô bạc bạc và nhăn nhúm, đi giày vải to vật, áo

https://thuviensach.vn

dài tay tương đô´i thùng thình. Tôi quan sát hai phút rô`i nhanh chóng cho 6,5 điểm vì trông hơi nhỏ con, còn mặt mũi thì non choẹt nên không biê´t nên châ´m điểm mâ´y cho khỏi mang tiê´ng dìm hàng.

Vừa lúc â´y thì cu em cầ`m túi cám bước ra, tôi nhanh chóng quay đầ`u xe vít ga đi luôn, không chào hỏi gì *gâ´u*.

Độ tuầ`n sau, nhận được sms của nàng vào buổi tô´i, mâ´y chữ lạnh tanh, "Anh đê´n chỗ em lâ´y hê´t đô` vê` đi."

Đô` ở đây là tập album trong đó đa sô´ là ảnh của tôi, ảnh của tôi chụp chung với *gâ´u* lúc đi chơi, có cả mâ´y tâ´m *gâ´u* chụp cùng mẹ tôi nữa. Ngoài ra còn một mớ tạp nham kỷ vật: sổ chép nhạc Trịnh, vài đôi tâ´t tay, cái khăn len *gâ´u* tự mua len vê` đan tặng tôi...

Thở dài chua xót. Tình yêu thật khó hiểu, theo tình tình chạy là đây.

Đê´n nhà nàng, đi bộ vì cũng gầ`n. Đứng ngoài đợi cửa mà run như cầ`y sâ´y, cảm giác nôn nao kỳ lạ. Nàng mở hé cửa rô`i nhìn tôi vô cảm. Xong lôi cái túi xách dày cộp của tôi trong tủ ra, â´n vào tay tôi.

"Đây, anh mang vê` hê´t đi không thâ´t lạc."

"Không! Anh không cầ`m đâu!"

"Mang vê` đi!! Trong â´y có cả ảnh nhà anh nữa đâ´y!"

Giọng *gâ´u* tỏ ra cáu kỉnh. Tôi đẩy tay lại.

"Em muô´n làm gì với nó thì làm, anh không cầ`m mà lại!"

https://thuviensach.vn

Dùng dă`ng một lúc lâu, tự nhiên cảm xúc ào vê` không cưỡng nổi, tôi quay phă´t sang ôm chă`m lâ´y *gâ´u*.

“Anh nhớ em lă´m...!“

Gâ´u vùng vă`ng quẫy khỏi tôi.

“Bỏ ra... Bỏ ra đi!“

Hâm quá, lại ôm vô` *gâ´u* từ phía sau, lâ`n này chặt hơn. Giọng như să´p khóc.

“Nhớ em lă´m em biê´t không? Anh yêu em nhiê`u lă´m....“

Bâ´t ngờ *gâ´u* ngô`i tụt xuô´ng sàn nhà rô`i ôm mặt khóc nức nở. Cuô´ng vãi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, cứ thê´ áp mặt *gâ´u* vào ngực, vỗ vỗ lưng an ủi.

“Đừng khóc mà... Anh xin em... Thời gian qua anh ngu quá! Anh đã làm khổ em... Thôi đừng vậy nữa... Em không biê´t đâu, ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ cô`n cào nhưng không dám gặp em, không dám gọi điện cho em...“

Đáp lại một tràng lảm nhảm tội nghiệp của tôi, *gâ´u* càng khóc to hơn.

“Anh vê` đi... vê` đi... Anh đừng làm em phải khó xử. Bây giờ không còn như ngày trước nữa, mọi chuyện đã khác nhiê`u rô`i!“

Cảm giác của tôi lúc â´y không tô´t lă´m vì cuô´ng, vì bâ´n loạn, nên không thể đọc được suy nghĩ của *gâ´u* nữa.

Cuô´i cùng sợ *gâ´u* khóc to quá, thă`ng em trai trên gác biê´t được thì ngại, tôi buông *gâ´u* ra. Nàng lùi dâ`n ra phía ngoài, tay đẩy

https://thuviensach.vn

hé cánh cửa sắ t, bảo tôi: “Anh đi vê ̀ đi!“, nàng cúi xuô ́ng nhặt cái túi của tôi, “Câ ̀m túi vê ̀ luôn đi! Nhanh nhanh để em đóng cửa!“

Hờ, được đâ ́y. Ép nhau vào thê ́ cùng đường không thương tiê ́c, sao phũ và bạc thê ́ hả tình? Mà cũng chẳng biê ́t chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ biê ́t càng rô ́i càng chê ́t, thôi thì vê ̀ vậy. *Gâ ́u* một tay mở hé cánh cửa, tay kia dí cái túi xách vào tay tôi, lâ ̀m bâ ̀m “Mang vê ̀ đi, mang vê ̀…“ nên phải miễn cưỡng nă ́m lâ ́y.

Ra khỏi nhà *gâ ́u*, chân thì bước mà đâ ̀u thì không biê ́t bây giờ đi đâu nữa. Cúi xuô ́ng nhìn cái túi chứa đâ ̀y kỷ niệm bên trong, bâ ́t giác thâ ́y nó vô duyên và tội nghiệp chả khác gì thă ̀ng chủ…

Dặt dẹo bước lâ ̀m lũi trong đêm tô ́i, đi được một đoạn nữa, qua cái câ ̀u bê tông, nhìn trước nhìn sau không thâ ́y ai bèn liệng luôn cái túi khô ́n khổ xuô ́ng kênh nước đen ngòm. Coi như tao hóa kiê ́p cho mày, hóa kiê ́p cho mô ́i tình của tao.

Rô ̀i tạt vào quán cháo đêm, gọi cặp chân gà, rót cô ́c rượu tră ́ng ngửa cổ đổ một hơi.

Nửa tiê ́ng sau mò vê ̀ được đê ́n nhà, vào phòng thò tay kéo chặt chô ́t cửa rô ̀i lảo đảo để nguyên giày tâ ́t đổ vật xuô ́ng giường. Rượu bây giờ mới kịp ngâ ́m, thâ ́y ruột nóng buô ́t dâ ̀n, thái dương giật giật.

Úp mặt vào hai bàn tay, nước mă ́t bă ́t đâ ̀u giàn giụa chảy…

https://thuviensach.vn

Chương 3

Trưa nay không ngủ, hay nói chính xác hơn là không thể ngủ được, vì buổi hẹn tới nhà em Huyề`n lúc ba giờ chiề`u để lấ´y tiề`n.

Ăn vận chỉnh tề`, đầ`u tóc chải chuố´t tương đố´i mượt, không quên lén lút mở tủ mẹ xịt trộm tí nước hoa cho tăng phầ`n lịch lãm, tiện thể liế´c tôi trong gương xem cái mặt có ngố´ quá không. (Nói lại bảo tự sướng, cơ mà thi thoảng trông tôi cũng đẹp giai phế´t mặc dù thằ`ng cháu nhà chị bảo trông mặt chú nhiề`u lúc đầ`n đầ`n.)

Nhắ´c đế´n vụ đẹp giai lại nhớ thằ`ng cu em thua tôi bảy tuổi xóm bên. Có lầ`n cu cậu bẽn lẽn hỏi, “Theo anh đẹp trai chiế´m mấ´y phầ`n trăm lợi thế´ khi đi cưa?“

Thằ`ng này hay tự nhận là gà và tôn tôi làm sư phụ trong công tác đong gái, vì thế´ tôi chả giấ´u gì.

“Chú hỏi chung chung thế´, cưa gái nào mới được chứ? Xì tin khác máy bay bà già, gái đú đởn khác gái có học. Riêng đám gái chú hay tán thì đẹp trai là quan trọng nhấ´t!“

Nó gãi gãi đầ`u.

“Em thì cũng nỏ đế´n mức xấ´u trai lắ´m, nhưng không hiểu răng đi tán toàn không được anh ạ.“

Tôi vỗ vai bảo, tại chú toàn nhè đứa xinh mà tán nên trượt cũng phải. Mà trò đời càng thua càng cay cú, chán nản và mấ´t tự chủ. Giờ chú có muố´n mìn-h trở nên bản lĩnh hơn khi đi đong gái không?

https://thuviensach.vn

Cu cậu dạ dạ liên tục như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

“Dạ có... có chơ... anh nói đi!“

“Từ mai chú đi tìm những con xấu nhất huyện này tán cho anh. Khi nào tán đổ chừng chục đứa thì về đây anh nói thêm.“

Nó giãy nảy lên như đỉa phải vôi.

“Ôi anh ơi... Em éo tán bọn xấu mô. Bọn nớ ngồi gần đã nản rồi chớ đừng nói chuyện tán tỉnh... Anh trêu em ạ?“

Tôi lạnh mặt.

“Chú đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Anh biết chú yếu bản lĩnh mới khuyên chú ra đường tán gái xấu coi như tập sự. Vì sao lại chọn gái xấu? Vì chúng nó xấu nên chú mới không run khi tiếp cận và thoải mái rèn luyện kỹ năng giao tiếp, hẹn hò, từ chối... vân vân. Nói chung về sau chú bản lĩnh lên bội phần, khi ấy chú mới đủ trình tán gái xinh được, nghe chửa?“

Thằng này vẫn nghệt mặt ra, chắc đang phân vân không biết tôi nói thật hay xỏ đểu.

“Rứa xong rồi thì làm răng mà biết bản lĩnh mình đã tăng?“

Ừm, một câu thắc mắc tương đối chất lượng đây. Tôi bảo.

“Sau khi tập dượt xong, chú thử tìm cái cột điện nào giữa phố đông xe cộ qua lại rồi thản nhiên đái một phát coi răng. Nếu chú vừa hành sự vừa run như thằng ăn trộm thì trượt, còn nếu chú tự tin tác ng-hiệp, coi người đi qua như cỏ rác... thì okie rồi, bản lĩnh chú đã đạt đến mức cảnh giới.“

Nó cười nhe răng.

https://thuviensach.vn

“Ặc ặc... Anh trêu thă`ng em à? Bản lĩnh chi cấ´y chuyện đái đường nớ chơ, mặt dày thì có hehe...“

Bức rô`i, trò gì mà bật thâ`y tanh tách.

“Thă`ng ngu, thảo nào đi tán gái toàn cúp đuôi chạy vê` chuô`ng. Mặt dày cũng là một yê´u tô´ quan trọng khác của bản lĩnh, hiểu chưa? Cái đó Khổng Tử nói chứ chả phải anh mô.“

Nhă´c đê´n Khổng Tử phát, mặt cu cậu ngẫn tũn lại (cụ này mà nói thì chỉ có đúng rô`i)...

Không biê´t giờ này bài học năm xưa tôi truyê`n dạy, cu cậu đã thực hành chưa mà không thấ´y báo cáo lại, chỉ biê´t hôm nọ thấ´y chở con bé nào tóc vàng sau xe, nhìn cũng tạm được...

Thôi chê´t rô`i, gâ`n 2 rưỡi rô`i! Dă´t xe ra ngõ, lòng thâ`m mong xuô´ng đó em Huyê`n có nhà. Đã nửa tháng rô`i không gặp, cũng thấ´y chút nhơ nhớ nhưng tuyệt nhiên bâ´y nay không dám manh động. Kinh cung chi điểu, con chim (đã từng bị bă´n hụt suýt chê´t) gặp cành cây cong là sợ vì nhìn nó giô´ng cây cung.

Kể từ dạo bị *gâ´u* đá đâm ra mâ´t hẳn tự tin, mở mô`m trêu gái toàn uô´n trước ba tấ´c lưỡi rô`i... im lặng nê´u đọc thấ´y thái độ các gái kém nhiệt tình. Nên suô´t từ hôm đó tới giờ không dám nhă´n nhót linh tinh, sợ hớ hơn là giỏi kìm nén cảm xúc với em â´y...

Xuô´ng bê´n, nhìn mãi chả thấ´y bà chị lái đò hôm trước đâu. Một cu chăn bò gâ`n đó bảo “Bựa ni bà nớ nghỉ, dừ chú muô´n sang thì chỉ có cách xă´n quâ`n mà lội thôi“. Nhìn mực nước khá cao, trời lại lạnh nên bâ`n thâ`n mãi, chả nhẽ lại quay vê`?

“Chú cởi quâ`n dài ra mà lội chi! Mâ´y người khi nại cụng lội cả, ướt đê´n bụng chơ mâ´y.“

https://thuviensach.vn

Thă`ng bé cười cười gợi ý mà như... dọa tôi. Mẹ khỉ, hay là vòng xuô´ng dưới kia đi cầ`u cho lành, dù hơi xa tí... Mà thôi, xe đã gửi rô`i, cởi quầ`n că´p nách phiêu lưu chút xem sao. Nước lạnh cóng, cởi quầ`n dài ra mới nhớ hóa ra tôi không... mặc quầ`n đùi, độc mỗi cái quầ`n con bé bă`ng bàn tay. Kệ, bên kia sông có mâ´y đứa con gái đang rửa cỏ, lâ´y cái quầ`n bò che nửa mặt mà lội, sợ quái gì.

Kể ra cũng không sâu lă´m, nước ngập qua rô´n một chút, mỗi tội lạnh. Sang bờ bên kia phải đi ngược lên một khúc để tránh mâ´y cô em, loay hoay suýt rơi điện thoại bỏ trong túi quầ`n bò. Xong, nhìn trước nhìn sau rô`i chui tọt vào bụi cây cởi quầ`n con ra vă´t. Mặc vào vẫn thâ´y ẩm ướt khó chịu, lại cởi ra móc vào cành cây rô`i xoay tít như cánh quạt một lúc. Đang tác nghiệp thì có tin nhă´n.

“Anh đang làm chi rứa? Không xuô´ng à?“

Phì cười. Làm chi thì em ra mà coi, hehe. Soạn tin trả lời: “Đang xuô´ng.“

Đê´n đầ`u ngõ nhà em, nhìn vào thâ´y năm sáu cái xe máy dựng chật cả sân. Thôi chê´t, có biê´n gì à? Định rút điện thoại gọi cho em â´y, rô`i lại thôi. Đứng tầ`n ngầ`n ngoài ngõ (ngứa râm ran vì quầ`n vẫn ẩm ẩm nhưng không dám thò tay gãi) năm phút, ngó nghiêng chán chê rô`i quyê´t định bước vào trong. Hóa ra nhà đang că´t nhung hươu, một con hươu bị đè vật xuô´ng đâ´t, mọi người túm tụm cả vào, có cả mâ´y chai rượu để bên cạnh.

Ngô`i xem say sưa cảnh că´t lộc, quên béng mâ´t là nãy giờ không thâ´y cô nàng đâu. Bô´ nàng đang lui cui cạnh chuô`ng hươu ngước lên chào rô`i bảo.

“Ở đó rô`i tí nựa uô´ng riệu huyê´t nhung con hè!“

Tôi dạ, tiện mô`m hỏi.

https://thuviensach.vn

“Huyền mô rồi bác?“

“Hấn đi mua mấy thứ lặt vặt sắ́p về rồi đó, có lẹ đang ngoài quán bà Hồng.“

Một thanh niên chỉ tay, eng ra chỗ đó, rẽ phải đi đoạn nữa rẽ trái vài trăm mét là quán bà nớ đó. Tôi vờ như không quan tâm lắ́m, nhưng thôi ra mua điếu thuốc luôn.

Đó là cái quán tạp hóa, bán đủ thứ hà̀m bà lằng. Nàng của tôi đang chọn hàng, miệng chúm chím cắ́n hạt hướng dương, cái áo khoác dày sụ với dải lông xù xì quanh cổ.

“Ơ anh….“

Nhìn cặp mắ́t tròn xoe ngạc nhiên của nàng khi thấy tôi mà xốn xang hết cả lòng.

“Anh tìm em nãy tới giờ, người làng bảo muốn tìm em cứ… đến quán là gặp, hehe.“

Nàng chu môi lườm.

“Điêu, anh điêu nha! Anh ăn hột ni không?“, nàng chìa bàn tay cho tôi, “mà anh xuống lâu chưa?“

Nhón tay lấy một nhúm hạt hướng dương trong bàn tay xinh xắ́n của nàng (lúc đó chỉ muốn nắ́m luôn tay nàng), trả lời:“Mới đến thôi, anh phải lội sông đó, rét run!“

“Trời… có phải khung đó? Đò bựa ni không chèo à anh? Hihi… rứa mà khung ướt quà̀n áo hè?“ (có chỗ đang ướt đấy, cô không biết đâu) “Rứa thì về nhà ngồi bếp cho ấm anh ạ!“

https://thuviensach.vn

Nàng rút tiề̀n ra trả, tôi thấ́y có mấ́y gói mỳ Hảo Hảo, ít cá khô, bịch sữa tươi và chai dầ̀u gội, hế́t 165 ngàn. Định lôi ví trả hộ nàng nhưng nghĩ thế́ nào lại thôi. Không phải tiế́c tiề̀n, mà sợ nàng nghĩ tôi lấ́y lòng nàng thì dở ẹc.

Hai đứa quay về̀, đi một đoạn nàng đưa một bên tai nghe headphone bảo tôi.

"Anh nghe cấ́y bài ni nì, hay lắ́m!"

Rồ̀i rấ́t tự nhiên, nàng nhét cái tai nghe bé xíu vào tai tôi để cùng nghe.

Giọng Lệ Quyên không lẫn vào đâu được. *"Trời lập đông chưa anh, cho lũ dơi đi tìm giấ́c ngủ vùi. Để mặc em lang thang ôm giá băng ngỡ thầ̀m người yêu tới. Đêm chia ly anh về̀, đường khuya em bật khóc, em xa anh thật rồ̀i, làm sao quên mùi tóc..."* Hơi bấ́t ngờ vì một người như nàng lại thích được nhạc xưa, thứ nhạc sế́n sế́n, nghe chỉ muố́n tan ra từng mảnh.

Ừm, nhưng công nhận hay, nhấ́t là nghe trong khung cảnh này. Đi sát bên nhau, thi thoảng vai nàng chạm vai tôi mà nóng hế́t cả mặt, tim như muố́n vỡ vì ngộp thở. Giá đường về̀ nhà nàng cứ dài mãi ra thì tố́t biế́t mấ́y! (Anh chả cầ̀n rượu huyế́t nhung của bố́ em nữa cũng được...)

... Cả hai chậm rãi bước song song trên con đường ven sông đầ̀y cát, mùi hương từ người nàng khiế́n tôi muố́n hụt hơi. Mãi về̀ sau vẫn không thể hiểu được đó là thứ mùi kỳ lạ gì, chỉ lờ mờ đoán nó là sản phẩm kế́t hợp giữa mùi dầ̀u gội, sữa tắ́m, kem dưỡng da... với mùi cơ thể, có điề̀u công thức pha chế́ như nào thì ngành hóa mỹ phẩm thế́ giới đang bó tay! "Hay không?"

https://thuviensach.vn

Bâ´t chợt nàng quay sang hỏi. Giật cả mình, nãy giờ mơ mơ màng màng có nghe khỉ gì đâu, nhưng nhanh miệng gật gù như bổ củi.

“Haayyyy...! Tuyệt lă´m!“

“Nhà anh có mạng không?“

“Có, để làm chi em?“

“Em đang thích mâ´y bài của Ngô Thụy Miên, khi mô vê` anh *cop* vô thẻ nhớ cho em được không?“

“À, Ngô Thụy Miên... cái ông *Riêng một góc giường* á?“

Nàng véo vào vai tôi đau nhói, cười bảo.

“Híc, *Riêng một góc trời* mà anh cũng xuyên tạc được thành góc giường. Đó đó, bài nớ em cũng thích lă´m, với *Dâ´u tình sâ`u, Miên khúc, Giọt nước mă´t ngà*... nựa, toàn bài đỉnh thôi!“

Ừm, lại có thêm việc để làm rô`i. Nhưng hơi lăn tăn trong lòng, một người trẻ trung, hô`n nhiên như vậy mà nghe cái list nhạc buô`n rười rượi như vậy chă´c có tâm sự, hay uẩn khúc gì chăng? Mà tôi thì sợ những cô nàng có quá khứ rô´i ren lă´m...

Vê` gâ`n đê´n ngõ nàng bỏ tai nghe ra, chă´c ngại mọi người trông thâ´y lại trêu. Bên chuô`ng hươu, có vẻ công cuộc că´t lộc să´p kê´t thúc, nhìn vô thâ´y mâ´y chai rượu huyê´t đã dựng bên góc tường. Hây dà, chuẩn bị làm tí đây!

Bô´ nàng thâ´y nàng vê` liê`n bảo.

“Con rang thêm ít lạc rô`i nướng mâ´y con cá khô nha, să´p xong rô`i!“

https://thuviensach.vn

Tôi có mang theo máy ảnh hộp diêm bèn lượn lại chỗ chuồng hươu choạch vài phát, ánh đèn flash lóe lên làm mấy chú người làng giật bắn tôi. Ngó vô trong chuồng, một chú hươu đã được băng lá chuối ở sừng, máu loang lổ khắp cổ, nom tội ghê.

Đứng xem một lát thấy bắt đầu lành lạnh, thôi xuống bếp ngồi chút cho ấm vậy. (Hehe, ấm là chuyện phụ.)

“À, anh có biết rang lạc khung đó? Giúp em một tay coi mồ, để em nướng cá!“

Nàng bắt đầu thích sai vặt tôi rồi đấy, rang thì rang, tranh thủ ngồi bếp hong cho “linh kiện” đỡ ẩm luôn cũng tốt. (Mãi nó vẫn chưa khô mới đau em.)

“Em còn nhớ lần đầu anh ngồi đây ăn khoai không? Ngon thật đấy!“

Nàng cười.

“Bựa nớ nhìn anh... ngố cực, hihi, thật đó, giờ em mới dám nói.“

“Anh giả vờ ngố đấy, với lại...“ “Với lại răng?“

“Nghe giọng em đanh đá trong điện thoại nên khi gặp hơi... đề phòng!“

“Hức, may mà thấy anh ngô ngố nên em tội nghiệp nỏ bắt nạt nựa đó. Nhưng bựa đó anh nói chuyện cũng hài hài, ngồ ngộ, hi hi...“

“Rứa mà người ta nhắn tin thì trả lời cộc lốc hè!“

“Tính em rứa mà, nỏ thích liên lạc qua điện thoại tề. Vì khi đó người ta không thật lắm mô, nói năng nỏ giống ở ngoài.“

https://thuviensach.vn

Chuyện đang dở thì mọi người giục soạn sửa oánh chén. Cũng không có gì lắ´m, đĩa cá khô, rá lạc rang (tôi mải bô´c phét nên quá lửa, hột lạc như hột cà phê rang), trứng vịt lộn và ít giò chả.

Ngô`i với mâ´y chú người làng chả biê´t nói chuyện chi nên hơi gượng, được cái rượu huyê´t nhung uô´ng có châ´t của nó, chát chát, ngọt ngọt, chă´c không bổ ngang cũng bổ dọc. Làm tới ly thứ năm thì bă´t đâ`u có dâ´u hiệu ong ong, đổ vào nữa cũng chả thâ´y ngon gì trong khi mâ´y chú ngô`i cạnh rót vẫn râ´t đê`u tay. Chợt thâ´y bóng nàng thâ´p thoáng, tôi e hèm mâ´y cái mà chả thâ´y phản ứng. Lát sau nàng mang thêm nhúm rau thơm lên rô`i nháy nháy mă´t với tôi.

“Em nói cái chi đó?“, tôi đi theo nàng xuô´ng bê´p.

“Anh uô´ng ít thôi, lát còn lội sông vê` tê`!“

“Tưởng chi...“

Tôi làm ra vẻ hụt hẫng. Nàng lườm rõ dài.

“Tưởng chi???“

“Tưởng cho cái chi chơ! Thôi anh lên ngô`i tí nựa rô`i vê` không tô´i rô`i.“

Nàng nói với theo.

“Nhớ nha, đừng uô´ng nựa nha!“

Râm ran trong lòng vì được nàng quan tâm, làm thêm hai ly nữa gọi là rượu mừng. Lâ`n này thì ngọt cứ như nuô´t mật ong. Cơ mà phải đứng dậy chuẩn bị lượn thôi, trời mùa này tô´i nhanh lắ´m, lát không thâ´y đường lội sông thì chê´t.

https://thuviensach.vn

Bô´ nàng thâ´y tôi bỏ ra ngoài sân thì đi theo, bảo, “Bựa ni chú kêu người că´t nhung, có ít tiề`n gửi trước cho mẹ con, nói với mẹ là chú gửi từng ni nha!“, xong rút ví ra đề´m đề´m đưa tôi. “Lẹ ra chú đưa nhiề`u hơn, nhưng bà nhà còn điề`u trị nên giữ lại một ít lo liệu, con nói mẹ thông cảm nha!“

Đề´m thâ´y thiề´u gâ`n triệu, tôi im lặng đút túi. Thôi kệ, việc này mẹ tôi giải quyề´t sau, giờ nói chi cũng thêm dở...

Bước ra cổng, nàng kéo lại đưa cái thẻ nhớ.

“Anh *cop* cho em ít nhạc hô`i nại em nói nha! Mà khi mô mang được cho em nà?“

“Khi mô anh sang, chă´c gâ`n Tê´t!“

“Ừm, giừ lội sông lạnh lă´m hè! Lại mới uô´ng rượu nựa, hay là anh ngô`i chờ, lát nựa có anh hàng xóm vê` em nhờ họ chở anh cho khỏe?“

“Thôi nỏ câ`n mô, giang hô` thê´ này là vặt. Đưa tay đây anh nă´m cái cho â´m cụng được!“

Nàng che miệng cười ngại ngùng, lúng búng nói:“Tay em lạnh lă´m, nỏ â´m mô. Thôi anh vê` đi khỏi tô´i...“

“Ừ, anh vê` đây. Em vào sưởi tay cho â´m!“

Mò mẫm men theo con đường ngoă`n ngoèo ra sông. Trời bă´t đâ`u tô´i sâ`m lại râ´t nhanh. Cởi quâ`n dài câ`m tay, dò từng bước dưới làn nước lạnh lẽo, giờ mà chê´t chìm ở đây thì mâ´y ngày sau có mặt trên truyê`n hình huyện nhể?

Vê` nhà, ăn tô´i xong thì thâ´y đâ`u nóng bừng, người mỏi nhừ, dâ´u hiệu của một cơn cảm lạnh. Nhưng chờ mãi sô´t cả ruột mà

https://thuviensach.vn

không thấy Huyền nhắn tin hỏi thăm. Mấy lần mở sổ nàng ra, rồi lại thoát, không muốn mở mồm trước. (Ông là ông đang sắp ốm đấy nhá, chả nhẽ bệnh nhân lại hỏi thăm người bình thường à?)

Đấu tranh tư tưởng mãi, sau khi uống hết ấm trà gừng, thấy khó chịu quá bèn gửi cái tin cho con người bạc bẽo này.

“Anh đau đầu.“

Ngay lập tức 10 giây sau nàng gọi lại ngay.

“Anh bị cảm rồi, khổ thân, ai nhủ không nghe lời em nà... Dừ năng rồi anh?“

Ho mấy phát cho tăng phần long trọng, thều thào:“Không sao đâu mà... nằm nghỉ tí là đỡ thôi...“

“Anh đã uống thuốc chưa? Có cam thì ăn vô cho mát, rồi ủ chăn cho ấm nha! Em đã đoán rồi mà, lạnh rứa kiểu chi nỏ cảm...“

“Ai bảo...“

“Bảo chi nà?“

“Không cho cầm tay!“

“Hihi... đừng nhắc nựa, anh khi mô cụng đùa được, bó tay anh đó!“

“Thì thôi.“

“Dỗi rồi à? Có người dỗi rồi, hihi.“

“Dỗi chi mô, anh phải ngủ cho lại sức đây!“

“Ừm, giữ gìn anh nhá. Mà khi mô mang thẻ nhớ cho em đó?“

https://thuviensach.vn

“Chắ c vài tuầ n nữa, tuầ n sau anh bận cho một vụ mai mố i rồ i!“

“Chi đó? Ai làm mố i cho anh à? Anh biế t mặt người nớ chưa?“

“Chưa, mẹ anh dẫn độ anh đi mà!“

“Trời... Rứa là anh sắ p có vợ rồ i hè! Cung hỉ nha anh!“

“Hỉ chi, anh chiề u mẹ anh thôi. Con nớ là con một người bạn của mẹ anh mà.“

“Răng lại nói là con nớ?“

“Thì chả lẽ là thằ ng nớ à? Thôi anh nghỉ đây, có chi anh nhắ n tin sau nha em.“

“Dạ, chúc anh nhanh khỏi ô m và... lấ y được vợ sớm, hihi!“

À, cái vụ mai mố i này là có thật. Mẹ tôi dạo này đang săm soi gán ghép cái con ranh ở xã X. cho tôi (vì thấ y tôi lông bông quá, yêu đương toàn sắ p leo lên đế n ngọn chờ ngày hái quả thì rơi cái huỵch, nỏ mô vô mô).

Tôi nghe xong cười khẩy, hỏi mẹ.

“Con nớ nhìn răng?“

Mẹ tôi gật gù ra chiề u ưng ý lắ m.

“Được cấ y là khỏe mạnh!“

Đang húp tô mỳ mà suýt sặc. Lấ y vợ về đi cày hay sao mà khen khỏe mạnh ở đây? Kiểu này là... ngoài khỏe ra thì không còn gì để nói nữa rồ i.

https://thuviensach.vn

“Mi cười cá´y chi mà cười? Con nớ cao ráo, khỏe khoă´n, lại có nghê` nghiệp đàng hoàng, đòi xôi nựa à?“

Phải ừ bừa đi cho xong, cãi một lúc bà tăng huyê´t áp thì chê´t dở, cơ mà vẫn không thể nhịn được cười, cứ ôm bụng mà ngặt nghẽo.

https://thuviensach.vn

Chương 4

Hôm nay tình cờ lạc vào một trang web khỉ gió gì đó, có đoạn nói về` cung Nhân Mã của tôi. Đọc xong vỗ đùi đánh đét, nó nói vu vơ mà như đang nói về` tôi mới kinh. "Điểm yế´u của Nhân Mã là quá mộng mơ và thiế´u thực tế´. Khi đă´m chìm trong những điề`u ngọt ngào và lãng mạn, họ như được bay lên chín tầ`ng mây. Nhưng đế´n lúc phải hạ cánh, hiện thực trầ`n trụi khiế´n họ mệt mỏi và chán nản. Họ cầ`n có thời gian nghỉ ngơi và lấ´y lại tinh thầ`n để cứu vãn cuộc đời mình khỏi mớ áp lực hỗn độn... "

Ừm, công nhận tôi hay mơ mộng nhưng cũng dễ sụp đổ. Nhớ hồ`i lớp 10 thích con bé cùng khố´i, khi nào cũng tưởng tượng nế´u có thêm đôi cánh trên lưng chă´c nó sẽ là thiên thầ`n. Nó xinh đế´n nỗi có thể ngă´t că´m vào bình thay hoa được, khuôn mặt tròn trịa, da trắ´ng như sứ, mỗi khi nó cười là tim tôi tạm thời *lag* trong vòng năm phút.

Thế´ rồ`i lầ`n nọ đi chợ Phố´ lấ´y tiề`n nợ cho mẹ, từ xa tôi trông thấ´y bóng dáng quen quen, đang ngồ`i xì xụp bên mẹt bánh mướt. Tiế´n lại gầ`n hơn, thì ra thiên thầ`n của tôi. Nàng că´m cúi ăn, một tay che nón, một tay bố´c bố´c, chấ´m chấ´m. Một vệt nước mắ´m chảy ngoằ`n ngoèo trên mép, nàng len lén trở tay quệt vội, cái môi thì loang loáng mỡ.

Mơ mộng vụt tắ´t. Tình yêu tan biế´n. Tôi bước đi mà hình ảnh vệt nước mắ´m màu cánh gián lơ đãng chảy bên khóe môi của nàng cứ ám ảnh mãi. Ôi, thiên thầ`n, tại sao em không bay trên cao mà lại sà xuố´ng mẹt bánh mướt, để tim ta tan vỡ thế´ này???

https://thuviensach.vn

Đọc xong tắt máy tính định đi ngủ thì mẹ bảo, “Năm ni mi được tuổi đó, mà lấy vợ trong năm ni thì tốt, thà nói rứa.“

Tôi buột mồm:“Mẹ coi con Huyền được không?“

Mẹ chép miệng:“Nghề nghiệp hắn chưa có, với cả mắt ướt ướt rứa là khổ lắm đó... Bựa mô mi chở tau đi nhà con Thủy nhởi hè, coi mặt cấy. Thích thì tìm hiểu, không thích thì thôi, chơ mẹ hắn tính hay lắm đó!“

“Cái con mà hôm trước mẹ khen... khỏe đó chi?“

Mẹ lúng túng lờ đi.

“Nhìn cụng được chơ không đến nội mô, hắn mần trạm xá của xã, nghề nghiệp ổn định rồi chi nựa!“

Đang chán đời nên nói bừa:“Tùy! Bựa mô rủ nó đến đây coi mặt cái, coi có vai u thịt bắp, mồ hôi dầu không?“

Mẹ lại giãy nãy lên.

“Cha tổ nhà anh! Cọc đi tìm trâu à mà đòi hắn đến nhà trước? Anh cứ coi con gái người ta như rơm như rác thì biết khi mô mới lấy được vợ?“

Bực cả mình, tự nhiên lôi một đứa vớ vỉn nào nhét cho người ta, làm như tôi mất giá, ế ẩm lắm không bằng.

Thế rồi đến lúc đi nằm, bỗng dưng thấy dạo này tôi mất giá thảm hại thật, không mất giá mà phải ngồi chờ ba cái vụ mai mối lởm khởm này à? Tôi không muốn người khác tạo kịch bản cho mối quan hệ của mình. Đứa con gái trong mơ của đời tôi đang ẩn nấp trong rừng, chỉ chờ một tiếng sét xẹt qua là sẽ xuất hiện như một

https://thuviensach.vn

thiên sứ thánh thiện. Nàng đang ở đâu? Đừng nói cô em mô` hôi dâ`u kia chính là nàng nhá!

Bẵng một tuâ`n sau, buổi trưa mẹ đưa cho tôi mẩu giâ´y bé bă`ng bàn tay, khoe:“Đây rô`i, tau lâ´y được sô´ con Thủy đây rô`i! Vừa hỏi mẹ hâ´n đó!“

Sô´ đẹp ghê, bô´n sô´ cuô´i là... 9630. Phì cười. Mẹ hỏi.

“Răng lại cười?“

“9630... Hehe... Răng em này đẹp phải biê´t đây!“

Mẹ nghe thê´ cũng cười theo, bảo thôi đừng đùa nữa, có chi liên lạc với nhau đi, biê´t mô duyên phận cụng nên.

Ông chú ngô`i cạnh hùa vào.

“Ừ, thử đi, mâ´t chi của bọ. Gái vùng nớ mâ`n rứa chơ nhiê`u con xinh lă´m đó!“

Tôi cũng đâm ra tò mò, bèn lưu lại sô´. Ở mục tên, lưu chữ Bé Khỏe. Tô´i nay không có bóng đá, ngô`i ng-hịch ngợm nhă´n tin đợi đê´n giờ đi ngủ là vừa...

Tô´i, xem thời sự xong, định lang thang lướt web thì sực nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Soạn ba bô´n cái tin, đọc xong lại xóa vì thâ´y nhạt quá. Nghĩ mãi, nát cả óc không tìm ra câu gì cho hay ho, cuô´i cùng bí quá gửi bừa.

“Hi Thủy! Thử đoán xem ai đây nào?“

16 phút sau.

“Chịu thôi, ai rứa, khai mau?“

https://thuviensach.vn

Thấy tiến độ trả lời có vẻ chậm, sốt ruột, tôi lôi cái sim khuyến mãi ra gọi luôn đỡ lằng nhằng mất thời gian đong đưa.

... Hơn 30p chém gió, không nhớ cụ thể đã nói những gì, nhưng chốt lại có mấy ấn tượng như sau:

– Giọng em này đúng là danh bất hư truyền, to và khỏe vãi, nhức hết cả đầu.

– Cách diễn đạt là kiểu gái quê mới ra thành phố được ba tháng, đó là pha trộn thổ ngữ với vài ba từ thành thị, thi thoảng uốn éo cho ra vẻ con người thành thạo giao tiếp. Tôi vừa nghe vừa "Thế à?" đều như vắt chanh.

– Tôi bảo hôm nào đến nhà em chơi, nàng thẹn thùng và e lệ hẹn gặp nhau ở quán cà phê nào đó cho tiện. Tôi ra cái hẹn cụ thể, nàng ok cái rụp (mất cả hứng). Hết.

Hẹn hò xong, tự nhiên áy náy như có lỗi với em Huyền (mặc dù trong lòng chả thấy tí cảm xúc đáng kể nào). Đơn giản là cho mẹ tôi khỏi phải PR, quảng cáo mặt hàng mãi, với lại cũng thấy hơi hơi... tò mò. Biết đâu nàng như con chim bói cá, giọng hót thì dở ẹc nhưng lông lá sặc sỡ, bắt mắt thì sao?

Rồi buổi hẹn cũng đến. Đó là một chiều mưa lẹp nhẹp và rét mướt. Tôi bảo với mẹ là đi nộp báo cáo, cái áo mưa bèo nhèo khiến tôi trông như tay xe ôm vẫn đợi khách nơi cổng chợ. Tóc tai cũng bèo nhèo như chim sẻ gặp mưa, kệ, cùng lắm xuống uống cà phê, bốc phét dăm ba câu rồi về chứ gì?

Quán cà phê Dừa. Chọn chỗ ngồi kín đáo bên mấy lùm dừa nước rậm rịt, trong lúc suy nghĩ nên gọi đồ uống gì cho lạ lạ tí, tôi tranh thủ dùng tay cào cào lại mái tóc bê xê lết vì mưa.

https://thuviensach.vn

“Anh uố́ng chi ạ?“, em nhân viên khom lưng, vờ vịt giả nai, lí nhí hỏi.

“Ừm, cho anh ly sữa chua đánh đá với bao thuố́c!“

Quán mở bài hát khỉ mốc gì đó, có vẻ như song ca vì thấ́y hai đứa nam nữ cãi nhau căng phết. Kế́t thúc bài cãi nhau là lời cô gái hờn mát *“Thôi anh cứ đi đi và đừng nhắ́c gì tôi…“*. Ngó sang bàn bên thấ́y nam thanh nữ tú đang gật gù khen hay.

Ngồ̀i đố́t thuố́c hơn 10 phút vẫn chưa thấ́y em Thủy đâu. Bắ́t đầ̀u số́t ruột. Chợt điện thoại tít tít (chắ́c nàng gặp mưa nên đế́n nhắ́n tin xin lỗi đế́n muộn đây, ừ, lịch sự thế́ còn được). Tin nhắ́n: “Anh à, bà em mới bị ố́m nên em không lên được, thông cảm nha“.

Xong. Ức chế́ không phím nào tả xiế́t. Cái bài ông, bà, chú, dì, cô, bác… ố́m đột xuấ́t đi viện sao mà kinh điển thế́ không biế́t? Giận run người, định trả lời “Bà bị ố́m sao em còn hẹn anh làm gì cho anh mấ́t thời gian ngồ̀i đợi em? Em chơi được đấ́y!“, nhưng may hôm trước mới đọc trên mạng câu gì đó đại ý khi nóng giận mà kiề̀m chế́ nhẫn nhịn được mới là phép ứng xử của bậc trung dung hơn người, nên phanh lại kịp.

Chầ̀n chừ một lúc cho nguội bớt rồ̀i nhắ́n lại “Ôi, bà em có làm sao không? Uh vậy thì em cứ chăm bà cho chóng khỏi nhé, gặp em sau cũng được mà“. Mệ, éo ngờ có những lúc tôi đạo đức giả tởm thế́.

Tin đế́n, “Rứa anh nha“…

Xỏ lại giày, rút ví trả tiề̀n gói thuố́c với ly sữa chua đánh đá. Đi mấ́y bước sực nhớ ly sữa chua mới chén được vài thìa, bèn quay lại vét hế́t cho đỡ phí của. Rồ̀i về̀ trong bẽ bàng…

https://thuviensach.vn

Đế´n ngõ, mẹ đang nhặt lá, ngẩng lên hỏi mô về` sớm rứa? Cười, nói thật nha, đi gặp cái con mà suố´t ngày mẹ nhắ´c tên. Mẹ tôi tròn mắ´t liế´n thoắ´ng nói thật a, thật a. Tôi bảo con lừa mẹ làm chi? Mẹ hấ´p tấ´p đi theo sau, hỏi rứa hắ´n đẹp không, đẹp không? Tôi bảo đẹp. Đẹp đế´n nỗi hẹn gặp rồ`i nhắ´n tin bảo bà ố´m, hức. Mẹ nheo mắ´t, rứa... rứa hắ´n cho mi leo cây à? À, con ni hay hè, để tố´i tau hỏi lại mẹ hắ´n mới được. Tôi đá chân chố´ng cái tạch, lẩm bẩm, "Thôi kệ nó, vụ này cũng chả hứng mấ´y!"

... Không hứng mấ´y, nên suố´t gầ`n chục ngày sau đó cũng không liên lạc trở lại. Cho đế´n một hôm...

9 giờ tố´i, em Huyề`n bấ´t ngờ nhắ´n tin, "Anh gặp đố´i tác rồ`i chứ? Có chi vui kể em nghe đi".

Tôi rấ´t thích kiểu nhắ´n tin như này. Nó vừa thể hiện sự quan tâm vừa khơi gợi tâm sự của người ta, mà tôi thì lắ´m chuyện để chém gió quá, để trong lòng không chịu được.

Trả lời lại, "Ui em ơi, anh bị cho leo cây rùi, có gặp được đâu!".

"Hic, sao thế´ ạ? Kể em nghe nào."

"Để hôm nào anh lên anh kể một thể, lên nhà em ăn khoai hầ`y."

"Hi, hế´t khoai rồ`i nà, mùa ni có ngô thôi. E để phầ`n, anh mà không lên là e phạt đó nha!"

Nhắ´n qua lại vài tin nữa rồ`i tắ´t máy ngồ`i nghĩ ngợi miên man. Huyề`n khó hiểu hơn nhiề`u đứa con gái đã gặp, đã yêu. Nhiề`u lầ`n thấ´y nhơ nhớ, cũng định liề`u mạng thể hiện tình cảm, kiểu "Anh nhớ em" mặc cho em nó muố´n hiểu thế´ nào thì hiểu nhưng may mà kiề`m chế´ được.

https://thuviensach.vn

Thứ tình cảm mù mờ, mong manh này để yên thì đẹp. Không ai bạo gan dấn thêm bước nữa thì đẹp. Giữ riêng và kín đáo kiểu nửa vời chắc cũng sẽ đẹp. Có những vẻ đẹp mà càng với tay ra cố nắm giữ, nó càng vuột xa tầm mắt. Như thể trêu ngươi...

Bây giờ đã cuối thu. Trời se se lạnh về chiều. Thời tiết mát ngọt như này không có người yêu là một tổn thất vô cùng to lớn. Chiều nay có hẹn. Một cái hẹn rất trữ tình: đi coi chim! Người hẹn là bồ em Thủy (cái em bắt tôi ngồi thiền ở quán cà phê xong không đến). Ông chú này hay ghi lô đề chỗ quán nước cậu họ tôi, vô tình thấy tôi nuôi mấy con chào mào, bèn bảo "Chơi làm đách gì chào mào, bựa mô xuống nhà chú coi mấy con họa mi, thích thì chú để cho một con mà nuôi". Tôi vốn mê chim, lại thấy ông chú xởi lởi, nói chuyện suồng sã nhưng chân tình, nên gật đầu cái rụp. Mãi sau này mới biết hóa ra chú chính là papa của Thủy. Ừ, bồ em thì sao?

Chú tên Đoàn, nhà ở Sơn Trung, ngay ven sông Phố. Trước hôm xuống chơi, tiện thể xem chim cò thế nào, chú bảo mi cứ xuống nhà chơi cho biết, ta làm be riệu nếp ngâm nhung hươu rồi ngồi nghe chim hót nó mới phê. Rứa nha, xuống qua cầu Ngàn Phố một đoạn thì gọi cho chú, chú phi xe ra đón.

Trời sâm sẩm tối mới đi làm về. Qua nhà mặc quả quần ngố, áo ba lỗ, chân xỏ tông lào... nhìn rất đúng dáng dân chơi nửa mùa phố huyện.

Cầu Ngàn Phố mới đây rồi. Dừng lại ven đường hỏi mấy bà đang cào lúa, một chị bảo a lão Đoàn hói á? Nhà trong làng nớ tề, hơi vòng vèo đó. Tôi sợ lạc, nên rút a lô ra gọi cho "lão Đoàn hói". Chú à, cháu đây, đến nơi rồi, chú ra đón với. Ông chú nhiệt tình bảo chú ra ngay, cứ đứng đó...

https://thuviensach.vn

5 phút sau thấy một quả *rim tàu* mù mịt khói lóc cóc đi ra. Chú Đoàn khoát tay, "Đi theo chú, nhà gần ngay đây chớ có khó tìm lắm mô". Chú chạy trước, tôi bám theo. Con đường vào chạy qua bãi ngô xanh um, khung cảnh đồng quê thanh bình lắm. Nhà chú Đoàn nằm trong ngõ, ngay trước sân là chuồng bò, giếng nước, mấy cây mít, sát với gian bếp là dãy chuồng hươu tương đối bề thế.

"Vô đây, vô đây...", chú vồn vã gọi. Ngó vô, trên giường là một em gái đang ngồi coi ti vi (mặc quần cộc sát đơ, đùi trắng vãi). Thấy tôi sắp bước vào, Quần Cộc lẩn nhanh xuống nhà dưới (không thèm chào khách mới chuối)...

... Chú Đoàn kéo ghế bảo ngồi xuống đây làm cốc nác mới cấy đạ, à mà con Liên mô rồi hè, xuống rang mấy củ lạc để anh và cha làm chén cho vui mồ.

Tôi vội gạt đi, thôi thôi trời sắp tối rồi, bày vẽ làm chi chú.

Chú Đoàn bảo "Ở đây nhởi, ăn cơm xong rồi chú đưa quanh xóm đánh phỏm cho vui chứ về làm cái gì vội, mi thì..." rồi kéo tôi xuống nhà dưới.

Nhà dưới là khu vực bếp núc nối thông với dãy chuồng hươu. Xoong nồi, chày cối, bu gà... nằm lẫn với đống lá ngô trông bừa bộn gớm.

Chú Đoàn bốc nắm lạc trong chum bỏ xuống bàn, với tay nhấc chai rượu trong kệ tủ, vừa lắc lắc vừa bảo "Cấy ni là ngâm nhung hươu đây". Ngó thấy mấy lát nhung mỏng dính trong chai rượu trong leo lẻo, tôi hỏi "Chắc ngâm lần thứ 28 rồi à?" Chú Đoàn trề môi "Mô, mới được... sáu bảy nước chớ mấy, chú nếm mà coi, còn ngọt lịm...", rồi lấy chiếc đũa khều khều miệng chai, lôi ra 1 lát nhung hươu bé như tép tỏi trao cho tôi. Hê, nhạt nhạt

https://thuviensach.vn

như nhă`n mẩu cau khô, tôi gật gù khen ngọt ngọt, nhung nhà nuôi được có khác. Chú nháy nháy mă´t, “Đã nói mà“.

Ngô`i nhâm nhi một lúc thì thâ´y Quâ`n Cộc lọ mọ xuô´ng bê´p că´m cơm, dáng đi thoăn thoă´t, êm như mèo. Thâ´y tôi có vẻ quan tâm đùi tră´ng, chú Đoàn bảo, “Con thứ hai đó, hă´n học lớp 12. Con đâ`u đang đi lâ´y lá ngoài đô`ng với mẹ, chă´c să´p vê` rô`i!“. Nghĩ thâ`m, không biê´t trai làng này đã bao phen đập nhau vì quả đùi tră´ng kia nhể?

Bâ´t chợt chú Đoàn hỏi, “À mà chú mi đã vợ con chi chưa hè?“ (chă´c thâ´y tôi soi cháu nó kinh quá đâ´y mà). Tôi bảo chưa chú ơi. “Rứa có người yêu chưa? Chă´c có rô`i hè, nhìn chú mi phong độ ri tê mà“. Làm tí rượu, mặt cũng đỏ và dày thêm vài li nên tôi chả giữ mô`m, bảo, “Khó lă´m chú ơi, con mình thích thì nó không thích mình, con thích mình thì mình đang mải thích con không thích mình... đâm ra chả đâu vào mô“. Chú Đoàn vân vê củ lạc, cười hê` hê`, “Mày nói kiểu éo chi tau nỏ hiểu chi cả, he he“. Tôi gật gù, “Thì đa sô´ gái mà cháu gặp bọn nó cũng thường xuyên không hiểu cháu nói chi cả“. Chú lẩm nhẩm, “Chă´c rứa“.

Chợt có tiê´ng xe đạp lạch tạch ngoài sân, ngó ra thì thâ´y một em gái đang đội lòa xòa bó cây ngô trên đâ`u, mặt mũi không rõ vì lúc â´y đã sẩm tô´i. Chă´c em Thủy...

https://thuviensach.vn

Chương 5

Mải chuyện không để ý, ngó ra ngoài trời đã tối sầm. Chú Đoàn hất hàm về phía em gái đang khệ nệ với bó lá ngô trên đầu, bảo con đầu chú đó, hắn mần bên trạm y tế xã. Tôi cũng đoán ra Thủy, nhưng thôi kệ "nó". Ông đây đến với động cơ trong sáng và thánh thiện là coi chim nhé nàng!

"Eng ạ!". Bỏ cái mớ lá rậm rạp trên đầu xuống gần chuồng hươu, Thủy chào khách. Tôi tia vội tia vàng một cách tổng quan rồi gật đầu "Uh chào em, về muộn em hầy!". Đánh giá sơ bộ là nom cũng được, da nâu mắt sáng, vóc dáng hiền hòa mặc dù không xinh lắm. Nghĩ thầm, như này cũng đủ cho trai làng oánh nhau rồi. Xinh hơn nữa thì đã chả ở đây.

Chú Đoàn cắt ngang "Đi ra đây ta coi chim". Tôi lẽo đẽo theo ra chái bếp. Nhà có năm lồng, ba con họa mi, một con khướu, một con chích chòe than. Chú Đoàn hạ một lồng họa mi xuống, bảo, "Giờ bật điện lên là hắn hót liền cho coi, con ni máu hót lắm!".

Đèn được bật lên, chú Đoàn huýt sáo liu tiu cho nó hót theo. Làm đi làm lại mấy lần con mi vẫn chỉ nhảy choi choi, chú Đoàn lầm bầm, đèo mẹ, mọi khi bật đèn sáng là hót kinh lắm đây. Tôi sợ chú ngượng nên chữa cháy, "Có khi bựa ni có người lạ nên hắn đột cụng nên". Chú Đoàn ậm ừ, "Có lẹ rứa. Mà thôi, vứt mẹ nó chim chóc đó đã, lên nhà uống chè xanh, tí nựa cơm nước xong coi một thể".

Hai chú cháu kéo cái chõng tre ra giữa sân ngồi uống nước, bắn thuốc lào. Có tí men, chú chém thôi rồi lượm ơi. Chuyện trên trời dưới nước: chuyện đi lính, chuyện đói, chuyện làm ăn rồi

https://thuviensach.vn

chuyện bọn trẻ bây giờ... Chú bảo “Bọn trẻ bây giờ sô´ng đê´ch có lý tưởng, ý chí chi cả. Nhìn con chú thì biê´t, đứa nào cũng yê´u đuô´i, hay dựa dẫm vào người khác đâm ra nhợt nhạt lă´m. Thời bọn chú đi bộ đội á, say mê lý tưởng, mạnh mẽ mà sôi nổi cực kỳ luôn... À mà mi nghe nói giỏi văn, mi có nhớ bài thơ mô hay hay vê` thời lính chiê´n không, đọc chú nghe phát. Chớ tau là tau thích nhâ´t cái chí khí ngang tàng của bộ đội thời nớ...“

Tôi xin năm phút lục lại trí nhớ. Nhâ´p ngụm chè xanh, tôi bảo, “Để cháu đọc đoạn ni“. Chú Đoàn gật gù khích lệ, â`y, đọc đi, đọc đi. Tôi đọc.

“Sau mỗi lâ`n thă´ng

Những người trâ´n Đèo Cả

Vê` bên suô´i

Đánh cờ

Người hái cam rừng

Ăn nheo mă´t

Người vá áo

Thiê´u kim

Mài să´t

Người đập mảnh chai

Vểnh că`m

Cạo râu...

Suô´i mang bóng người

https://thuviensach.vn

Soi

Những

Vê`

Đâu?!“

Chú Đoàn vỗ đùi đánh đét, “Mẹ, hay quá, hay quá! Thơ thă`ng mô đó?“. Tôi bảo của Hữu Loan. Chú Đoàn nhíu mă´t, “Gớm, đàn bà con gâ´y mà mâ`n thơ hay thật!“, rô`i với vào nhà gọi lớn “Con Liên mô, mang cái bút, tờ lịch ra đây để tau chép bài ni lại câ´y. Hay thật đó!“. Tôi bảo chú ơi, Hữu Loan là đàn ông. Chú Đoàn cười hê` hê` nói, rứa à, giỏi hè.

Ngô`i một lúc thì Thủy đi ra. Nàng mặc quâ`n lửng, áo phông sát nách, nhìn không ra cô em đội bó ngô lúc nãy.

“Mời cha với eng vô nhà ăn cơm, chơ dọn xong cả rô`i ạ!“

Chú Đoàn bảo ừ ừ, vô mâ`n đọi cơm đã rô`i ta đàm đạo văn thơ sau. Tôi nhìn trộm em Thủy phát nữa, cảm hứng thi ca bay sạch. Thâ´y tôi len lén liê´c trộm em Thủy, chú Đoàn nửa đùa nửa thật bảo, “Huy nâ`y, tuy cái mặt mi nhìn ngu ngu nhưng cách nói chuyện hóm với lại mi vô tư, nên chú quý mi. Đó, nhà chú có hai đứa con gái đó, mi thích mâ`n rể thì cứ siêng đi lại, có chi tau quyê´t cho“. Tôi gãi gãi đâ`u rô`i tẽn tò nhe răng cười trừ. Chú nói, cười cái chi bí hiểm rứa, hay chê con gái chú quê mùa thì nói râ´p đi. Tôi bảo thôi để cháu đi rửa chân tay cho mát câ´y đã, giê´ng mô chú hè?

Chú Đoàn dẫn tôi ra giê´ng, đưa cho cái khăn mặt mô´c đen như bánh đa vừng rô`i trở vào nhà. Nước giê´ng khơi mát như kem. Mùi khói rơm, mùi ai đó gội lá hương nhu, mùi hoa nhài đâ`u ngõ... tho-ang thoảng theo gió khiê´n tôi lặng người vì cảm giác thanh bình.

https://thuviensach.vn

Rửa mặt xong tôi thủng thẳng vào nhà dưới. Vợ chú Đoàn đã về, trên tay lủng lẳng túi trứng vịt lộn (chắc mua thêm vì nhà có khách). Hai đứa con gái chú Đoàn lăng xăng kéo ghế, dọn mâm bát, chả đứa nào cười với tôi. Chú Đoàn giục ngồi xuống đi, ta làm chén cho ấm chơ cơm bựa ni nỏ có chi mô. À mà giới thiệu với mẹ mi với lại hai đứa đây là anh Huy, nhà trên thị trấn (rồi bồi thêm) "Nhìn ngơ ngơ rứa chơ giỏi thơ lắm đó". Vợ chú gắt, ăn với nói vô duyên, ông ngơ thì có, cháu hè! Tôi dạ. Hai cô em quay mặt bụm miềng cười.

Bữa cơm có cà muối, canh rau ngót, thịt kho (chắc sót lại từ bữa trưa), đĩa tép rang với chục trứng lộn. Chú Đoàn lấy chai rượu nhung hươu lúc chiều ra, rót hai ly nhỏ, miệng hề hề, "Thôi mần đi Huy, nhung mới ngâm đó, ngọt lịm!". Tôi làm hai ly, ăn một quả trứng với bát cơm. Chả phải khách khí, cơ mà tự nhiên không muốn ăn. Em Thủy vẫn chiến đều, cà cắn rôm rốp nghe rất sinh động. Em Liên chốc chốc lại cúi xuống gầm bàn thò tay đập bốp vào đùi rồi lẩm nhẩm, "Muỗi cắn đau quáaa...". Tôi nghĩ thầm bọn muỗi thật có diễm phúc...

Sắp xong bữa thì có ánh đèn pha xe máy dọi thẳng vào sân. Chú Đoàn thì thầm bên tai tôi, "Bạn của Thủy đó, kệ hắn thôi cứ ăn đi". Thủy và nốt bát cơm, xong bỏ bát đi ra. Chú Đoàn bảo thằng ni mần bên huyện Đoàn (hay thị Đoàn chi đó, chả nhớ rõ) nghe nói sắp đi học thạc sỹ rồi đó, giỏi lắm, chi cụng biết. Tôi ừ à cho qua chuyện, rồi ngậm tăm đứng dậy, không quên khen rượu nhung ngọt, uống tí mà tê hết cả rốn. Chú Đoàn với theo "Đạ nói mà"...

Ăn xong chú Đoàn bảo ta lên nhà trên uống nác, nỏ ngại mô.

Nhà trên. Chú khách tầm 27 – 28 tuổi, áo sơ mi đóng thùng, giày đen bóng láng, tóc bổ đôi, cái mũi tẹt dí... đang mần mò với cái Q. Mobile M45 trên tay, đối diện là em Thủy (đã kịp bôi son cho quả

https://thuviensach.vn

môi đỏ sẫm lên, trông như sắ´p bước ra sân khâ´u cải lương). Tôi và chú Đoàn kéo ghê´ ngô`i chung. Chú Đoàn hỏi thanh niên kia, “Bựa ni có đi làm vê` không cháu?“. Lă´c cái đâ`u bổ đôi cho tóc rẽ ra, (từ nay gọi là Bổ Đôi cho tiện) nói, dạ có chú ạ, cuô´i tuâ`n công việc ngập đâ`u làm không hê´t, bao nhiêu là kê´ hoạch hoạt động, mệt lă´m chú ơi.

Trên ti vi đưa bản tin vụ tranh châ´p mâ´y hòn đảo giữa Nhật và Trung, chú Đoàn hỏi bâng quơ “Răng lại gọi là Điê´u Ngư hè?“. Bổ Đôi bảo, dạ vì hình dáng của câ´y đảo nớ giô´ng cái điê´u bát hút thuô´c lào đó chú, ngày xưa ngư dân Trung Quô´c ra khơi đánh cá thường ghé vào đảo nớ nghỉ ngơi hút điê´u bát, đó cụng là nguyên nhân nữa chú ạ. Chú Đoàn ghé tai tôi bảo, “Giỏi lă´m đó, chi cụng biê´t!“. Chú Đoàn hỏi tiê´p, rứa câ´y đảo nớ thật ra là của ai? Bổ Đôi gật gù “Một câu hỏi hay và đâ`y tính thời sự đây... Thực ra hâ´n là của Nhật chú ạ“. Chú Đoàn thă´c mă´c, răng lại của Nhật hè? Bổ Đôi bảo, “Vì cháu ghét thă`ng Tàu!“.

Tôi bảo, cái này chú cứ hỏi Gu gô` là ra cả. Chú Đoàn nhăn trán, “Cu Gô` là thă`ng mô mà biê´t rõ rứa?“. Em Liên ở trong buô`ng thò cổ ra bảo bô´ ơi, nó là mạng internet, chớ thă`ng mô. Bổ đôi chen ngang, “Thă`ng Nhật hă´n nỏ sợ mô, vũ khí với phương tiện của nó hiện đại gâ´p năm lâ`n thă`ng Tàu. Cháu có thă`ng bạn du học bên đó, hă´n viê´t thư vê` kể, hàng ngày hă´n đi học bă`ng tàu điện ngâ`m, gọi là Mê trô đó, đi từ Sen ca cu tới Ma đa gát xì ca là 350 cây chỉ hê´t nửa tiê´ng đô`ng hô`. Hiện đại cực kỳ luôn!“. Chú Đoàn lại gật gù vào tai tôi, “Giỏi thật, chuyện mô cụng biê´t, thạc sỹ có khác!“. Em Thủy cũng gật đâ`u ra chiê`u ngưỡng mộ lă´m. Tôi điên hê´t cả người...

Với ánh mă´t ngưỡng mộ lộ liễu của Thủy, bàn nước bây giờ đang là show độc diễn của Bổ Đôi. Trên ti vi điểm qua tin gì là lập tức bình luận viên Bổ Đôi của chúng ta phun châu nhả ngọc theo. Giọng của

https://thuviensach.vn

chú này to gấp ba lần giọng biên tập viên Vân Anh, làm tôi chỉ thấy hình ảnh loa lóa lướt qua màn hình.

Ti vi đưa tin về tình hình động đất ở khu vực thủy điện Sông Tranh, Bổ Đôi khề khà "Cái ni dân kêu từ lâu mà quan chức ở trên cứ bình chân như vại, cuối cùng dân chết chứ ai? Ở mình rứa đó, giống như trong tác phẩm Tắt đèn của Nam Cao có ông quan tên là Bá Kiến khi mô cũng nói câu "Biết rồi, khổ lắm, nói mãi", biết chớ có chịu giải quyết mô...".

Thủy mủm mỉm cười tán thưởng, "Eng ni tài thật, chi cụng biết, chi cụng nói được... hihi".

Bổ Đôi khiêm tốn, "Bình thường, có chi mô em, đọc nhiều thì biết thôi".

Tôi nãy giờ ngồi đực mặt như ngỗng ỉa, chả tham gia được câu nào cho gọi là có hàm lượng chất xám. So với thằng cu này thì trong mắt Thủy, tôi đúng là đứa chỉ biết dựa cột mà nghe. Thấy tôi có vẻ u ám, chú Đoàn tinh ý nhấm nháy "Ta ra ngoài sân nghe chim hót đi". Tôi lầm lũi đứng dậy đi theo. Hơ, tạm thời tỉ số 1 – 0 nghiêng về đội bạn!

Ngoài sân, em Liên quần cộc đang ngồi trên chõng tre với cái điện thoại. Ngó thấy tôi, Quần Cộc bảo, "A, em hỏi tí nè. Răng điện thoại của em tự nhiên không vô được phây búc eng hè?". Tôi loay hoay thử tắt nguồn khởi động lại, vẫn không được. Khôi phục cài đặt, cũng không được nốt. Cuối cùng tháo cái thẻ nhớ ra, vô lại thì ok ngay. Quần Cộc reo lên, cám ơn eng nha, mần em hồi nại đến giừ tưởng máy hư rồi chơ, thanh kiu eng, hihi!

Không khí có vẻ thân thiện hơn, chuyện trò vui vẻ qua lại một lúc, tôi thăm dò, "Cái anh kia là người yêu chị em à? Nhìn đẹp trai hè!". Quần Cộc xí xớn, "Mô, đang tìm hiểu thôi. Mà eng nớ giỏi lắm đó,

https://thuviensach.vn

chuẩn bị đi học thạc sỹ thì phải“. Tiện thể đang nuố t cục tức nãy giờ (chă c do GATO), tôi xả luôn cho sướng mồ m, “Giỏi mô không biế t chứ anh nghe ông đó toàn nói sai linh tinh“.

Quầ n Cộc ngước lên nhìn tôi sững sờ, rồ i cao giọng, “Người ta thạc sỹ đế n nơi... eng thì...“. Nói nửa chừng, ranh con đảo mắ t nhìn tôi một lượt từ trên xuố ng dưới , ý như muố n mỉa trang phục tuề nh toàng của tôi (nghĩ thầ m, mệ, chớ thấ y bệ hạ ăn mặc lôi thôi mà coi thường nhá). Ngập ngừng một lúc, Quầ n Cộc hỏi “Em hỏi thật eng nha! Có phải cha em dẫn eng xuố ng là định giới thiệu eng cho chị Thủy nhà em không?“. Tôi cố nặn một nụ cười thật vô tư, bảo, “Mô. Anh xuố ng coi chim thôi!“.

Ranh con thở hắ t ra, buông một câu khiế n tim tôi tan nát trăm mảnh, “Ầ y rứa chơ! Em cụng nghĩ rứa, chơ ai đi tán gái mà... nhìn như eng“. Tẽn tò ngó xuố ng: tông lào, quầ n ngố , áo 3 lỗ, tóc tai không ra một trường phái thời trang nào cả. Bố khỉ, tỷ số 2 – 0 rồ i đây.

Chán quá chả muố n coi chim chóc gì nữa. Tôi đang làm sao thế này? Thích một đứa mới gặp, không được nó để ý >> buồ n? Hay chỉ là tâm lý hiế u thắ ng, muố n nó thích tôi để thỏa mãn cái tôi sĩ diện? Lại nhớ hồ i xưa có một em suố t ngày nhắ n tin hỏi tôi, “Anh ơi, thật ra dạo đó anh có thích em, yêu em không?“. Tôi đã trả lời lầ n thứ 1869 rằ ng có hơi thích thích tí, nhưng ẻm vẫn không tha. Bực quá tôi bảo, “Nhưng em hỏi để làm gì?“. Nó cười hihi, “Để biế t rứa thôi, nỏ mầ n chi cả“.

Hừ, giờ thì tôi cũng giố ng em đó lắ m. Một thứ tâm lý rấ t đàn bà! (Nghĩ đế n đây chợt tưởng tượng nế u mặc cái váy hoa vào, trông tôi như nào nhể?...)

https://thuviensach.vn

9 giờ kém 15. Ngó vào nhà trong định chào về, vẫn thấ́y thạc sỹ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý đang phun châu nhả ngọc. Mệ, nhìn mày anh thấ́y giố́ng thằ̀ng MC đám cưới vãi, chả hiểu em Thủy kia mê chú mày ở cái điểm gì...

9 giờ 28 phút. Che miệng ngáp vặt ba cái liề̀n, đang đảo mắ́t tìm chú Đoàn để chào về thì ngoài ngõ chó sủa um lên. Một tố́p phải đế́n năm sáu chú (trông phong thái biế́t ngay giai làng) ồ̀n ào đi vào. Hóa ra trong đám ấ́y có hai chú biế́t tôi, chào hỏi qua loa xong cả hội sà xuố́ng chõng ngồ̀i. Em Liên nhỏm dậy lỉnh ngay xuố́ng nhà dưới.

Một chú bảo, “Đại ca xuố́ng tận đây à! Chịu khó hè!“. Tôi bảo anh đi coi chim thôi, các chú đi thả dê mà đi muộn rứa. Chú kia với tay lấ́y cái điế́u cày, vân vê mồ̀i thuố́c, cười cười, “Nói thật với eng chơ tố́i rồ̀i không có chỗ mô nhởi, anh em tổ chức đi ngấ́t ngấ́t cho vui chớ nỏ có ý đồ̀ chi mô“.

Hehe, đi ngấ́t ngấ́t, tôi cười rung rố́n. Chú tóc xoăn, còi còi trề̀ môi bổ sung, “Nói chung là tố́i tố́i đế́n nhà bố́ Đoàn uố́ng nác chè, bắ́n điế́u thuố́c lào, nhìn ngực em Thủy phát rồ̀i phắ́n. Chơ tầ̀m cỡ như bọn nhà em tuổi chi mà tán hắ́n“. Ô ồ̀, té ra giai làng tỉnh đòn hơn tôi tưởng.

Tiện thể sắ́p về, sẵn ghét thằ̀ng cu Bổ Đôi, tôi hấ́t hàm vô nhà rồ̀i nói, anh thấ́y thằ̀ng nớ hình như là người yêu em Thủy thì phải, ăn mặc thôi rồ̀i hè! (Cái này gọi là quẳng xương cho chó cắ́n nhau đây.)

Đúng như tiên đoán, năm ánh mắ́t hình viên đạn tia thẳng vào chỗ Bổ Đôi ngồ̀i. Một chú bảo, “À cái thằ̀ng ni hắ́n chập chập ấ́y mà, được cấ́y xe ga đẹp“. Chú môi trề̀ đưa ngón tay lên miệng xùy

https://thuviensach.vn

xùy ra hiệu cho cả đám im lặng, “Để coi hắ´n đang bô´c phét cái chi“. Ngoài sân im bặt.

Trong nhà, Bổ Đôi đang vung tay chém gió với em Thủy, nghe loáng thoáng, “...Em phải biê´t vâ´n đê` cơ bản của triê´t học là gì. Vâ´n đê` cơ bản của triê´t học là vâ´n đê` vê` mô´i quan hệ giữa tô`n tại và tư duy, giữa vật châ´t và ý thức. Nó là vâ´n đê` cơ bản vì việc giải quyê´t nó sẽ quyê´t định cơ sở để giải quyê´t những vâ´n đê` khác của triê´t học... bla bla“. Thủy chô´ng că`m, mă´t chớp chớp ra chiê`u râ´t tiê´p thu.

Tôi hỏi mâ´y chú kia “Các chú có hiểu chi không?“. Chú răng vẩu phỉ bã thuô´c cái roẹt, bảo, nỏ hiểu câ´y khu mâ´n chi cả, eng hiểu thì giải thích câ´y! Tôi nói tau cũng như mi, nỏ hiểu câ´y khu mâ´n chi cả, rô`i đứng lên chào vê`.

Chú Đoàn hâ´p tâ´p chạy ra tận ngõ tiễn chân, líu ríu nói thông cảm nha, thông cảm nha, bựa mô đê´n nhởi rô`i ta nói chuyện sau hè. À mà nỏ ưng con chim mô à. Â`y â`y, vê` nhà, vê` nha...

Xe chạy ngang qua bãi ngô, dừng lại đái bậy phát giải đen. Gió lùa mát lạnh bên má, mùi phâ´n ngô ngai ngái thơm, xa xa góc trời một ánh sao vụt qua. Bô´ khỉ, cảnh vật như này mà ta cô đơn quá...

https://thuviensach.vn

Chương 6

Hơn 10 giờ đêm mới mò vê`. Đứng tâ`n ngâ`n trước cánh cổng khóa chặt, chợt thâ´y trô´ng rỗng vô cùng. Rút điện thoại rà sô´ Ô´c như một phản xạ vô điê`u kiện.

Chuông tút tút một hô`i dài. À, lại mới đổi nhạc chuông hử? Mỗi lâ`n Ô´c thay nhạc chuông nghĩa là nàng mới trải qua một biê´n cô´ nào đâ´y: bị mẹ mă´ng, chửi nhau với thă`ng người yêu hoặc đơn giản nhâ´t là mới uô´ng 5 vỉ thuô´c ngủ vì tự nhiên chán đời.

“Chi rứa?“ (giọng ngái ngủ)“Đang buô`n buô`n...“

“Đã bia rượu chi chưa đó?“

“Điên à...“

“Híc, nhưng mà có chuyện chi kể coi mô`?“

“Đang đứng ngoài đường đây, lạnh sun vòi.“

“Răng rứa?“

“Không răng lợi chi cả. Đi với anh nha?“

“Hâm à? Đi mô giờ ni?“

“Rứa thì thôi.“

“Em đang ở nhà chị Xuyê´n, anh chị nớ đi Huê´ nhởi nhờ em ngủ coi nhà.“

“Đê´n được không?“

https://thuviensach.vn

“Ừm... đế´n một tí rồ`i vê` nha, nỏ ở qua đêm được mô“.

“5 phút nữa ra mở cổng nhé, anh đế´n đó dừ luôn.“

“Rồ`i... mà có chuyện chi rứa không biế´t?“

Ngõ nhỏ, sâu hun hút không một bóng người. Tă´t máy, dă´t xe rón rén bước vào. Tiế´ng cửa tôn lạch xạch hé ra khoảng nhỏ.

“Đồ` hâm.“

Nàng thò cổ ra khẽ gă´t.

“Vô đi, khiế´p sương a ri mà không mũ nón chi cả. Lạnh không?“

Tôi bảo lạnh rồ`i rút điế´u thuố´c làm một hơi. Ô´c vừa kéo tay vào trong vừa tát nhè nhẹ lên má tôi. “Hư, nói bỏ thuố´c mà cứ hút như điên, mồ`m khi mô cũng hôi rình y.“Ngó quanh khu bế´p, tôi hỏi có chi ăn không, đói vãi ra? Nàng cuố´ng quýt mở tủ lạnh, lôi ra mấ´y quả cà chua bảo em làm mỳ tôm cho anh ăn nha? Tôi gật đầ`u. Mẹ khỉ, lúc tố´i ở nhà chú Đoàn mải nhìn đùi em Liên nên ăn có mỗi bát cơm í mà.

Đợi tôi lùa xong tô mỳ, Ô´c lại gầ`n quàng tay qua cổ (mùi nước hoa thơm kinh), “Khai đi, bựa ni có chuyện chi?“. Tôi ừ hữ bảo tí kể cho nghe. Nàng xiế´t tay mạnh hơn làm tôi suýt nghẹt thở, “Bị sế´p chửi hay là thích con mô mà hă´n không cho hun à? Hi hi... Chơ nỏ có chuyện tự nhiên đêm hôm gọi cho người ta mô hè?“.

Ô´c luôn có kiểu nói chuyện tưng tửng kiểu thế´. Nàng mặc đồ` ngủ mỏng tang và ngă´n cũn, thân hình vẫn thế´, luôn luôn sexy nóng bỏng.

“Vừa đi coi chim dưới Sơn Trung vê`.“

https://thuviensach.vn

“Bố´c phét, chim chóc chi cả đêm rứa?“

“Thì coi từ chiề`u rồ`i ở lại ăn cơm luôn mà.“

“Kiểu ni là nhà nớ có đứa con gái nhìn ưng mắ´t rồ`i đây...“

“Hê, em khi mô cũng như ở trong bụng anh là răng hè?“

“Hi hi, rứa có mầ`n ăn được chi không mà mặt mày u ám rứa? Con nớ xinh không? Xinh bằ`ng em không?“

Cái tên ngô` ngộ của Ô´c là do tôi đặt vì lầ`n đầ`u tiên gặp nhau thấ´y nàng có vẻ gì đó nhang nhác Ô´c Thanh Vân (tấ´t nhiên không xinh bằ`ng). Hôm đó mẹ tôi sai mua hộ gói thuố´c nhuộm tóc ở hiệu thuố´c, tôi hỏi mua ở mô? Mẹ bảo chỗ con bé lông mép rậm rậm đó, cái hiệu nằ`m gầ`n mấ´y hàng bán hoa quả.

Vào hiệu thuố´c, ngó mãi không thấ´y ai đứng quầ`y, tôi lấ´y chùm chìa khóa gõ cạch cạch xuố´ng mặt kính.

“Dạ... đây rồ`i!!“

Tiế´ng con gái vọng ra chua lòm.

“Anh mua chi ạ?“

À cái con bé rậm lông mép là nàng hử? Da trắ´ng, mặt tròn, dưới ngấ´n mắ´t có bọng nước như con tằ`m. Theo sách nhân tướng học là đa tình lắ´m đây.

“Lấ´y cho anh gói thuố´c nhuộm Hàn Quố´c. Bao nhiêu em?“

“Dạ... thường thì 23 nghìn... nhưng em để cho anh 21 nghìn.“

Móa, tôi thì có cái quái gì đặc biệt đâu nhể? (Mặc dù phải thừa nhận mười đứa con gái gặp tôi thì chín đứa khen đẹp, đứa thứ mười

https://thuviensach.vn

không có ý kiế´n gì vì nó biế´t có nói cũng thừa!)

“Ô´i, toàn chữ Hàn hả em?“, tôi ngó nghiêng dòng chữ hướng dẫn sử dụng trên bao thuô´c.

“Dạ, hàng xách tay nên không có tiế´ng Việt anh ơi!“

“Ừm, để coi bọn nó viế´t cái chi“, tôi lẩm nhẩm đọc, “... soi jun kim sưng chim kim chi mi won...“

Con bé trô´ mă´t thán phục.

“Ôi cha! Anh... anh... biế´t tiế´ng Hàn à? Hihi... anh làm em bể bụng rô`i đây này. Rứa rứa đại khái dịch ra là chi anh?“

“À, đại ý nó khuyế´n cáo để xa tâ`m tay trẻ em mang thai và phụ nữ dưới sáu tháng tuổi. Mệ, bọn này cẩn thận ghê!“

“Hiii, dịch bô´c phét mà nghe như thật.“

Rứa là quen. Sau này nàng bảo lúc nớ nhìn mặt anh như thă`ng ngô´, pha trò mà thản nhiên như không làm em nghĩ đế´n lại phì cười. Tôi cười, nói anh thì â´n tượng dã man với hàng ria mép xanh ngă´t của em, nhìn sẹc xi thôi rô`i, hê hê.

Tôi gọi Ô´c là bô`, nhưng thật ra đó là một mô´i quan hệ không được định danh trong tự điển. Ô´c là ly nước ngọt, uô´ng đế´n đâu biế´t đế´n đâ´y, không để lại dư vị để khiế´n người ta ngâ´m ngâ`m nhớ tới mỗi khi quay quă´t vì một điê`u gì đó. Còn Ô´c coi tôi là “thă`ng anh trai“ bâ´t câ`n, người có thể kiên nhẫn ngô`i nghe nàng kể những chuyện không đâ`u không cuô´i tới nửa đêm, nhưng thậm chí không biế´t chính xác nàng bao nhiêu tuổi hoặc làm nghê` gì (ngoài việc thi thoảng trông hiệu thuô´c giúp mẹ).

https://thuviensach.vn

Giữa hai người ngầm quy ước không bao giờ ghen hay chúi mũi vào chuyện tình cảm riêng tư. Tôi biết nàng có người yêu, một thằng cu choai choai thi thoảng vẫn nhắn tin cho nàng với những ký hiệu xì tin như quốc ngữ Ả rập xê út. Nàng biết tôi thích em này, ghét em kia, đôi khi hứng lên còn "bày" cho tôi cách tán gái... Nói tóm lại, cả hai không đặt kỳ vọng lâu dài cho mối quan hệ rối rắm và phức tạp này, vì nàng thừa tỉnh để biết rằng mẫu con gái tôi sẽ lấy làm vợ không phải là nàng. Chấm hết.

... Quay lại đêm đó.

Tôi bảo anh ngủ lại đây nha? Lạnh lắm, khuya rồi lười về. Ốc lừ mắt nói hâm à. Mai hàng xóm nhìn thấy thì vỡ mặt em. À kể chuyện chi nghe mò. Tôi kể lại vụ đi bắt hụt chim, chuyện em Liên đùi trắng, em Thủy ăn cơm cắn cà nổ như pháo, thằng Bổ Đôi cái chi cụng biết nhưng chả biết cái chi cả...

Ốc nằm cạnh ôm hờ ngực tôi, cười ngoác miệng, "Anh đi mô cụng toàn quan sát tinh tế hè, thấy cả đùi con nớ trắng nựa tê, thèm nhỏ dãi không anh?". Tôi bảo à không, chân nó trắng nhưng cong, chân em mới là đỉnh của đỉnh. Nàng nhéo sườn, "Cái đồ nịnh thối. Rứa tóm lại là có định đi em nớ không?".

Tôi bảo không. Ốc thở dài cái thượt, "Rứa thì mùa quýt năm mô mới lấy được vợ!!!"

Đáp lại tiếng thở dài, tôi vòng tay ôm trọn Ốc vào lòng, hít hà lên đôi má bụ bẫm và mịn màng của nàng. Ốc nhắm nghiền mắt, dụi dụi mặt vào ngực tôi. Mùi nước hoa phảng phất, mùi cơ thể ngai ngái thơm... khiến tôi lặng người vì cảm giác ngộp thở. "Giá thế này mãi thì thích nhỉ!", tôi thì thầm bên tai Ốc, "Em có biết câu ấy của ai không?". Nàng bảo chịu, của ai? À của Chí Phèo nói với Thị Nở lúc thằng này vừa tỉnh rượu, được Nở nấu cháo hành cho ăn. Đấy

https://thuviensach.vn

em coi, đàn ông chỉ nhớ nhấ´t đứa nào cho ăn ngon thôi, còn ba cái lời nỉ non đàn ca sáo nhị chỉ xứng đáng vứt vào sọt rác. Ô´c cười khanh khách, bảo rứa những lúc như này có thă`ng mô nhớ không? Tôi hôn nàng cái chút, bảo nhớ chứ, hehe tấ´t nhiên anh là ngoại lệ đặc biệt, trên thê´ giới 1000 năm mới xuấ´t hiện một ca như anh.

Nàng véo má tôi, “Cái đô` bô´c phét thành thâ`n, hihi. À chơ mà sau ni đôi nớ có lấ´y chă´c không anh, chuyện nớ em đọc lâu rô`i quên mấ´t tiêu?“. Tôi bảo à không, xưa nay trong văn học những đôi anh hùng - thuyê`n quyên chỉ vo ve nhau thôi chứ có lấ´y được nhau bao giờ đâu. Như em với anh là một ví dụ. Nhưng mà thôi, để anh tác nghiệp tí rô`i vê`. Ô´c gỡ tay tôi ra, lườm lườm, “Lại bă´t đâ`u với bàn tay ma thuật rô`i đó“.

Nă`m ôm nhau trong tiê´t trời lạnh lẽo như này quả là đã chạm đê´n bậc tiên cảnh. Nhiê`u lúc trong hoàn cảnh y hệt, tôi đã từng vơ vẩn nghĩ, tình yêu cũng đê´n mức thê´ là cùng, cũng đâ`y đam mê, say đă´m và tràn trê` cảm xúc bình yên. Vậy ta đang cô´ đi tìm điê`u gì ở phía trước? Một bê´n đỗ hão huyê`n, càng đi tìm càng thấ´y vời xa và mấ´t hút, người tôi đang câ`n tìm có khi cũng đang tìm một thă`ng khác – hơn tôi.

Chuông tin nhă´n của nàng khiê´n tôi giật thót (mệ, trí tưởng tượng đang tung tăng cảnh giới thì đứt phim cái rụp). Tôi he hé mă´t đọc trộm. “Hix, vk ngu? ckua?“. Á à, thă`ng cu Sứt bạn trai của nàng. Cái thă`ng dép lê, tóc đỏ quạch như râu tôm hấ´p bia. Chữ nghĩa *xì-tin* vãi lúa. Tôi nhă´m tịt mă´t và gâ`n như nín thở để xem nàng sẽ phản ứng thê´ nào.

Thật sự thì chưa bao giờ tôi tỏ ra mặt cái sự ghen tuông với nàng (và nàng cũng thê´). Mỗi lâ`n đứa nào vô tình kể chuyện yêu đương, giận dỗi... thì đứa ngô`i nghe bao giờ cũng dửng dưng bình phẩm

https://thuviensach.vn

(kiểu việc â´y cóc liên quan đê´n tớ), nhưng trong tận tim đen vẫn gờn gợn cảm giác ức chê´ thoáng qua.

Ô´c quay người, bâ´m lách cách vào bàn phím rô`i ném tọt điện thoại xuô´ng góc giường, đoạn vòng tay ôm riê´t lâ´y tôi. “Đứa mô đó?“, tôi vờ vịt hỏi. Ô´c bảo à thă`ng điên (nó mà bỗng dưng điên thật thì tô´t biê´t mâ´y). Hừm, bă´t đâ`u nă`m im và âm thâ`m đưa ra bảng so sánh, đô´i chiê´u giữa tôi và thă`ng điên, xem cán cân tỷ lệ nghiêng vê` thă`ng nào (tâ´t nhiên khỏi câ`n so sánh, tôi cũng biê´t nó so với tôi chỉ là cái đinh vì tôi… yêu tôi hơn).

Sau đây là bảng thô´ng kê, so sánh.

Ngoại hình: Tôi cao hơn nó (mâ´y lâ`n nó đê´n đón Ô´c, ngô`i trên con wave tàu thâ´y nó cũng râ´t hợp với dáng con xe â´y).

Mặt: Mặt tôi tuy chú Đoàn bảo “trông ngu ngu“ nhưng xét kỹ ra nét hơn nó ở cái mũi cao, vả lại trán tôi cũng rộng hơn.

Mă´t: Mẹ tôi hay bảo “trông mă´t mày khi mô cũng như buô`n ngủ“, nhưng là mă´ng yêu thê´ thôi, hô`i khám nghĩa vụ quân sự đạt điểm 11/10 chứng tỏ tinh anh; mă´t cu Sứt kia không lơ lác hay ti hí nhưng nhìn chung bình thường.

Ăn mặc: Cái này tùy gu, tùy thẩm mỹ người đánh giá, tôi thâ´y nó lôi thôi, bẩn bẩn nhưng trong mă´t Ô´c lại là châ´t chơi, là bụi bụi và ngâ`u đời thì sao?

Tri thức + tâm hô`n (gọi là phâ`n mê`m đây): Khoản này câ´u hình tôi ăn đứt nó nên khỏi câ`n so. Lợi thê´ duy nhâ´t của nó là trẻ hơn tôi. Hê, cái này vừa là điểm cộng nhưng cũng là điểm trừ đây.

Xét một cách toàn diện thì nó thua tôi, nhưng trong tình yêu thì ông vua cũng giô´ng kẻ ăn mày (trích lời một ông Tây), nên rô´t cuộc

https://thuviensach.vn

mọi chỉ số´ chả giải quyê´t chuyện gì hê´t, vì (lại theo một ông Tây) "tình yêu có lý lẽ riêng của nó". Biê´t vậy, nhưng châ´p nhận sự thật trâ`n trụi đó là một điê`u cay đă´ng."Nghĩ chi mà đâ`n thô´i mặt rứa anh?". Ô´c hôn nhẹ lên môi tôi, thủ thỉ.

"Để yên anh nă`m tí, mệt!" (ông dỗi rô`i đâ´y).

"Em hỏi thật nhá? Anh hứa phải trả lời thật?"

"Ừ, hỏi đi!"

"Nhưng anh phải hứa sẽ trả lời thật lòng?"

"Được rô`i, anh hứa!"

Ô´c có vẻ ngập ngừng, ánh mă´t hâ´p háy râ´t khó đoán.

Nàng như chực khóc đê´n nơi, hai bàn tay run rẩy không biê´t bâ´u víu vào đâu, vai rung lên từng hô`i. Tôi tròn mă´t ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phải mâ´t mâ´y phút lúng túng mới trâ´n tĩnh lại được.

"Có chuyện chi mà nghiêm trọng rứa?"

Ô´c mím chặt môi, lă´c lă´c lọn tóc rô`i thở dài nghe não cả ruột.

"Nê´u người yêu anh không còn trong tră´ng... anh sẽ nghĩ thê´ nào? Anh có tôn trọng không?"

Nghe xong câu đó đê´n lượt tôi thở dài. Lặng lẽ rút điê´u thuô´c ra, châm lửa rít liê`n mâ´y hơi. Căn phòng nhỏ mù mịt khói thuô´c và trở nên ngột ngạt vô cùng. Trong đâ`u tôi lập tức thoáng qua râ´t nhanh một kịch bản, tâ´t nhiên là giả định. Cảm giác và phán đoán của tôi ít khi có sai sô´ quá lớn, nhưng nghe chừng chuyện này nghiêm trọng đô´i với Ô´c nên cứ để yên, xem diễn biê´n ra sao đã.

https://thuviensach.vn

“Sao anh không trả lời em?“

Ô´c nă´m lâ´y vai tôi, lă´c lă´c, ánh mă´t hoang dại. Tôi quay mặt đi ra chiê`u suy tư lă´m.

“Đợi em bình tĩnh trở lại đã!“

“Khô`ng, em có làm sao đâu mà mâ´t bình tĩnh. Em nghe anh nói đây, nói đi...“

Ngó phản ứng của Ô´c, tôi suýt phì cười. Hờ, từ trước tới nay quen nhau có bao giờ thâ´y nàng mâ´t kiểm soát và trở nên yê´u đuô´i vậy đâu. Một cô nàng luôn tỏ ra ngổ ngáo, sẵn sàng ăn thua hoặc chặn họng bâ´t cứ thă`ng nào nê´u thâ´y ngứa mă´t. Là đứa chỉ quen dạy đời người khác, ít khi nghe ai vì tưởng như quá thừa sự từng trải (mặc dù trong mă´t tôi vẫn chỉ là ranh con).

“Tại sao lại hỏi anh chứ không phải người khác?“

Tôi thả một cái lưỡi câu đâ`u tiên xuô´ng nước.

“Ừm... Ừm... em tin anh trải đời và nhiê`u kinh nghiệm sô´ng.“

“Nhưng anh không phải là mẫu sô´ chung của tâ´t cả đàn ông còn lại. Nê´u anh đưa ra quan điểm của mình vê` vâ´n đê` đó thì cũng chỉ là quan điểm của riêng anh, không liên quan đê´n bâ´t kỳ ai, em hiểu chưa?“

“Em hiểu mà, nhưng anh có khinh người đó không, nê´u họ không còn...“

Rít tiê´p hơi thuô´c dài, tôi đủng đỉnh.

“Người ta đô´n cây gỗ quý để làm nhà và các vật dụng khác vì nó hữu dụng. Người ta giê´t một con chó không biê´t sủa vì nó vô dụng.

https://thuviensach.vn

Nhưng giữa sự vô dụng và hữu dụng đôi khi không có lằn ranh bởi nó còn phụ thuộc cách nhìn nhận riêng của mỗi người. Anh thì không cho rằng cái ấy xứng đáng được đeo bên ngực trái thay huy chương vẻ vang hạng nhất."

Ốc nghe xong nhoẻn miệng cười, có vẻ đỡ căng thẳng hơn đôi chút.

"Em kể thật cho anh nghe nha, chuyện ni em chưa nói cho ai biết mô đó!

"Anh nghe."

"Cái anh người yêu em í, yêu nhau hai năm thì được năm rưỡi đầu thì còn quan tâm, tử tế với em. Nhưng từ khi biết em từng quan hệ với bạn trai trước thì hắn thay đổi tính cách ghê lắm. Dạo ni em nói chi cũng gắt, có chuyện nho nhỏ xảy ra là nổi khùng đòi tát em. Ăn nói thì cộc lốc, vô tâm kinh khủng..."

"À ra vậy! Chắc nó chưa qua được cú sốc đó em..."

"Chưa hết mô, gần đây toàn hỏi vay tiền em, rồi thì mượn điện thoại đem cầm đồ, em phải đưa tiền mới chuộc được. Mà mấy lần rồi đó, nản lắm... Em thì cho rằng hắn đang lợi dụng em vì không còn sự tôn trọng."

"Nhưng em vẫn yêu nó?"

"Rứa mà em vẫn không bỏ được hắn, chắc em điên rồi anh hè? Giờ hắn cứ nhắn tin hỏi thăm là kiểu chi cũng sắp vay tiền em, em biết nhưng chưa thoát ra được..."

Ngồi kể lể một lúc, Ốc bảo thôi chết em đang ngâm quần áo trong máy giặt, rồi chạy xuống nhà dưới. Tôi mò trong tủ lạnh lôi mấy lon bia Hà Nội với nhúm nem tai ăn dở ra uống cho đỡ chán.

https://thuviensach.vn

Làm hế t hai lon mặt nóng bừng, bắ t đầ u thấ y mạch giật giật bên mang tai, mệ, dạo này tửu lượng xuố ng cấ p quá.

Tôi vừa nhâm nhi vừa gặm nhấ m cái sự vô lý cóc hiểu nổi của tình cảm. Người như Ô c, nế u đi ngang qua một tiểu đoàn 2000 thằ ng lính đang tập thể dục thì cả 2000 thằ ng phải ngoái đầ u lại thầ m ao ước, nhưng cuố i cùng lại đâm đầ u đi thích một đứa â t ơ. Một đứa trông vừa hoang dã vừa đú bẩn và chỉ giỏi làm khổ người mình yêu.

Thở dài cái thượt, dố c cổ làm nố t lon thứ ba. Khà một tiế ng cho sang, mệ, đời là thế đấ y! Có đầ y thằ ng dành cả đời trai trẻ học hành, tu luyện, phấ n đấ u và không ngừng trau dồ i mọi mặt để trở nên hoàn thiện hơn trong mắ t gái – mà vẫn không lại được với một đứa trên răng dưới ca tút, tâm hồ n lẫn trí tuệ chỉ đủ để nghe nhạc HKT và nhảy đám cưới, may ra học hế t lớp 12.

Chợt điện thoại Ô c rung rung. Tin nhắ n của “Ck ju“, đọc phát xem nó lảm nhảm cái gì.

“Lạnh hok ngu? dk ck nho* vk wa“.

Đang tây tây, sẵn ức chế , nhắ n lại: “Vk với ck là cái éo gì?“

Nó nhắ n lại, “Vk noj nank kjeu j vs ck rua? Gian ck oy à? hix lanh wa vk uj“

Soạn trả lời tiế p, “Lạnh thì ra nhảy sông cho mát đi. Mà mai đi cắ t tóc đi thằ ng dở người, ngứa mắ t quá.“

Rồ i tắ t máy, ném xuố ng kệ bàn cóc quan tâm nữa.

Mò xuố ng nhà dưới, Ô c vừa phơi quầ n áo xong chạy lại vòng tay ôm từ sau lưng tôi.

https://thuviensach.vn

“Vê` à?“

“Uh, lượn đây.“

“Mai ở nhà không?“

“Chiê`u 5 giờ đi làm vê`.“

“Em đê´n.“

“Mở cổng đi.“

“Khoan, lâ´y cái áo khoác em mà mặc vào, ngoài lạnh lă´m đó.“

“Khỏi đi.“

Nàng kéo đâ`u tôi xuô´ng hôn như không muô´n rời ra nữa. Ngoài đường không một bóng người...

https://thuviensach.vn

Chương 7

Như đã nói, quan hệ của Ô´c với tôi là một mô´i quan hệ lạ lùng. Tùy từng thời điểm, tùy trạng thái, khi cả hai đê`u vui vui, tưng tửng và không có sự cô´ tình cảm nào nghiêm trọng, Ô´c gọi tôi là "thă`ng anh", tôi xưng là "ông" kêu nàng bă`ng mày hoặc ranh con.

Thi thoảng, đôi ba ngày trong tuâ`n ranh con phóng xe qua chỗ tôi làm dúi vội cho cái bánh mỳ kẹp ruô´c với vài điê´u thuô´c rô`i lại phóng đi mâ´t hút (nàng hay rút trộm thuô´c của papa, lâ`n nào cũng không quá 3 điê´u). Nhưng cũng có lâ`n dâ´m dúi nguyên bao, không quên khuyê´n mại thêm một câu khó hiểu, "Hút đi, hút nhiê`u vào cho nhanh chê´t đỡ làm khổ người ta".

Những đêm trăng suông nhàn nhạt, nê´u tôi không bận đi chơi với một em mới quen nào đâ´y, cả hai kéo cái chõng tre ra góc vườn ngô`i với nhau đê´n lúc buô`n ngủ quá mới lục đục ai vê` nhà nâ´y. Tôi gọi những cuộc đó bă`ng mỹ từ của các cụ: "đô´i ẩm".

Thông thường một cuộc đô´i ẩm diễn ra theo đúng trình tự như thê´ này. Đâ`u tiên là tiê´t mục điểm báo (hôm nay gặp đứa nào, nói chuyện gì, thâ´y vụ tai nạn ở đâu, chửi nhau với những ai, khen người này, nói xâ´u người kia...); tiê´p đê´n là mục sinh hoạt văn nghệ (đêm qua Vietnam Idol có con bé hát bài "Ngọn lửa cao nguyên" như lên đô`ng, giọng nó thê´ này, thê´ này; à mà anh có để ý cái con abc không? Giọng nó dở nhưng vòng một thôi rô`i hâ`y, hihi); rô`i những chuyện vu vơ trên trời dưới biển không đâ`u không cuô´i. Cuô´i buổi gọt quả gì đó nhai nhóp nhép, nhâ´p ngụm trà cho thơm

https://thuviensach.vn

miệng, liếc ngược liếc xuôi nếu không thấy ai nhìn trộm tranh thủ hôn nhau vài phút rồi... về.

Nhưng cũng có khi bày trà, bánh trái ra xong ai làm việc nấy. Tôi dựa lưng vào gốc hồng xiêm hút thuốc mơ màng, còn nàng lôi điện thoại ra gọi cho người này, người nọ. Suốt buổi không ai nói với ai lời nào (có lẽ đã quá hiểu nhau, tưởng như nghe hơi thở cũng biết người kia đang nghĩ gì). Những lúc như vậy tôi với ranh con là một cặp tri kỉ. (Mặc dù không bao giờ ranh con chạm được đến ngõ ngách tâm hồn của một kẻ rắc rối và lập dị như tôi.)

Mẹ tôi thi thoảng thấy hai đứa tụ bạ cũng tò mò hỏi, "Mi với hắn là kiểu chi rứa?". Tôi bảo chả có chi. Mama nàng đôi khi hỏi, "Bọn bay yêu chắc à?". Ranh con tỉnh bơ, "Có lẹ...".

Cũng có khi đêm hôm rét mướt, buồn vì đứa con gái nào đó, hay thất vọng về chuyện vu vơ trên trời rơi xuống (mà tôi thì hay thề lắm), tôi phi xe sang gọi nàng xuống ngõ rồi trùm kín áo mưa ôm nhau mặc kệ mưa gió. Lúc đó hai đứa là một cặp tình nhân đúng nghĩa.

Một cặp tình nhân chưa bao giờ mở miệng nói yêu nhau, chưa bao giờ thề thốt lẫn hứa hẹn. Cặp tình nhân mà nếu một đứa bỗng dưng buột mồm bảo "Anh yêu em" (hoặc ngược lại), lập tức đứa kia sẽ vội vàng quờ tay lên trán đứa vừa nói câu ấy để kiểm tra xem trán có nóng không...

Hồi mới quen nhau, mấy lần rủ nàng đi chơi. Nàng nheo mắt như trêu ngươi "Đi đâu nói mau?". Thì đi lòng vòng cho... mát. Mát à? Muốn mát thì vào nhà bật quạt cho mát! Định rủ đi với ý đồ đen tối hở? Lắp bắp bảo à không, không bao giờ, ai lại xấu xa như em nghĩ... Ranh con cười khanh khách như trong bụng tôi chui ra, "Tôi

https://thuviensach.vn

còn lạ chi cái trò ni của mấy ông con trai!“. Tôi câm như hến lảng sang chuyện khác cho đỡ bẽ mặt.

Tối nay Ốc hẹn đến. Có lẽ sẽ không phải là một cuộc đối ẩm thông thường...

Sáng ghé qua chợ mua ít tôm về làm cám chim. Nhà nuôi gần chục con, đủ cả họa mi, sáo đen, vành khuyên lẫn cu gáy. Cái thú chơi tao nhã này rất kỳ công và mất thời gian, suốt ngày lọ mọ chế biến thức ăn, dọn phân, thay nước... Cực và bẩn kinh khủng, nhưng bù lại nghe tiếng chim hót nhiều khi lặng cả người vì phê.

Sau một hồi lựa chọn, bất giác trông sang cái hàng bán bánh mướt kế bên. Một thiếu nữ dáng điệu quen quen, một tay cắp nón, tay kia đang thoăn thoắt chấm mút bên đĩa bánh đầy ụ. Nhìn kỹ hơn chút nữa, thôi bỏ mẹ rồi, không phải ai khác mà chính là Thủy cô nương – người đã cho tôi biết bẽ bàng là gì trong phi vụ đụng mặt cu Bổ Đôi huyền thoại hôm nao.

Vẫn khuôn mặt ấy, cái áo phông đen ấy, chỉ có điều vẻ mặt nàng hình như đang thỏa mãn vô cùng với rổ bánh mướt. Nàng rất tinh tế che nón nửa mặt như dũng sỹ giác đấu với cái khiên trên tay, đôi môi bóng nhẫy lên đầy thách thức. Các động tác bốc, chấm, đưa lên mồm, nhai trệu trạo... được phối kết hợp với nhau nhuần nhuyễn và linh hoạt như đang tham gia sô trình diễn môn nghệ thuật hình thể.

Một giọt nước mắm màu hổ phách khẽ khàng rơi trên khóe môi gợi cảm, từ từ chảy xuống bên cái cằm thanh tú. Bằng một động tác dứt khoát nhưng không kém phần táo bạo, nàng đưa tay quệt một đường huyền ảo lên cái dòng hổ phách ấy (rồi len lén đưa lên mũi ngửi).

https://thuviensach.vn

Toàn bộ chuỗi hình ảnh sô´ng động đó kéo dài chưa đâ`y 5 giây. Tôi sững người lại. Một chút chua chát vụt qua. Râ´t nhiê`u mơ mộng tan biê´n (thoáng nghĩ không biê´t cu Bổ Đôi chứng kiê´n cảnh này nó có còn cảm hứng chém gió nữa không nhể?)...

Buổi trưa, mẹ vê` khoe mới lâ´y được thêm 5 triệu nữa từ papa của Huyê`n. (Có ai còn nhớ nàng không? Nê´u quên, mời xem lại từ đâ`u.)Tôi thở phào nhẹ bẫng. Vậy là món nợ kia giờ chỉ còn 9 triệu nữa. Hôm kia vừa nhă´n tin qua lại với Huyê`n, nàng bảo đang chăm mẹ ở bệnh viện tỉnh, cuô´i tuâ`n này được vê` rô`i.

Lục lại đoạn tin nhă´n với nhau.

“Thê´ bao giờ em mới vê` nhà?“

“Có lẽ cuô´i tuâ`n này anh à, nê´u chị em vào thì em mới vê` được.“

“Ừm vê` đi, anh lên ăn khoai luộc và nghe giọng em cho đỡ...“

“Đỡ gì?“

“Nhớ.“

“Thật không?“

“Thật.“

“Đã *cop* cho em mâ´y bài hát hôm kia em nhờ chưa?“

“Rô`i mà, anh *cop* cả những bài anh thích nữa, xem em có nghe nổi không.“

“Có lẽ em sẽ thích.“

“Thật không?“

https://thuviensach.vn

“Thật. Hihi...“

Thích nhấ´t trong tình yêu là giai đoạn “vờn“ nhau. Cả hai đề`u muố´n lửng lơ, thò ra một câu cho đố´i phương hy vọng rồ`i rút ngay trở lại (vì sợ hớ, sợ tôi vội vàng quá). Nói câu nào cũng phải cẩ`m chừng, dò ý của nhau như dò ý thủ trưởng (sợ thủ trưởng phật lòng thì vỡ mặt). Nhưng đổi lại, cả hai sẽ có những cung bậc cảm xúc rấ´t đáng đồ`ng tiề`n bát gạo (mà tình yêu từ cái nhìn đầ`u tiên không có được).

Tôi và Huyề`n rấ´t ít liên lạc qua điện thoại, có lẽ một phầ`n sợ nói quá nhiề`u lúc gặp nhau sẽ hế´t chuyện hay để nói? Một phầ`n tôi không tin thứ cảm giác được hình thành qua tin nhắ´n và những cuộc chuyện trò điện thoại bởi nó rấ´t ảo...

Gầ`n 9 giờ tố´i. Đi ra đi vào mấ´y lượt, ngó đồ`ng hồ` chán chê mà vẫn chưa thấ´y Ô´c đế´n. Định lang thang ra đường làm ly cà phê rồ`i về` ngủ thì nghe tiế´ng xe máy vào ngõ. Hàng về` đây rồ`i!

“Đang định ngủ.“

“Bị mẹ lên lớp, trố´n mãi mới đi được đây ông tướng ạ!“

Nàng mặc quả quầ`n (chả biế´t mố´t này gọi là gì) mỏng tang như lụa, chỗ gầ`n mắ´t cá túm lại lùng bùng như cái nơm. Mùi BVLGari nồ`ng nàn (hờ, con gái mà toàn xài nước hoa nam).

Loay hoay thò tay vào túi quầ`n, rút ra thứ gì đó.

“Pha ấ´m thử coi. Em bố´c trộm của bố´ đó!“

Đưa nhúm trà rời lên mũi ngửi ngửi, bảo.

“Anh nghe toàn mùi âm khí, quả này trà ủ lá sen hồ` Tây của Nguyễn Tuân phải gọi bằ`ng cụ.“

https://thuviensach.vn

Nàng phì cười, mặt chắc đỏ bừng, giơ tay đấm tôi mấy phát đau điếng.

“Cái đầu anh khi mô cũng đầy ý nghĩ đen tối nha, trách chi nỏ con ma mô hắn yêu...“

Pha trà xong, hai đứa ngồi bắt chân chữ ngũ đối ẩm. Trời bắt đầu mưa rả rích.

“Có chi kể nghe cho vui đi...“

“Buồn thúi ruột đây nè.“

“Ngày ni gặp thằng nớ chưa?“

“Không gặp. Đang muốn bỏ nó mà sao khó quá. Cả đêm qua em không ngủ được.“

“...“

“Anh cho ý kiến để em có thêm động lực dứt bỏ hắn, được không?“

À, té ra là vụ này! Nhấp chén trà, chép chép miệng khen ngọt thật, tôi kệ cho nàng độc thoại chán chê. Cái chuyện xui đứa này bỏ đứa kia (theo kinh nghiệm xương máu của tôi) là điều ngớ ngẩn và ngu nhất mà nhiều người mắc phải. Có khi càng bị chê, bị chửi, chúng lại càng trở nên manh động và... yêu nhau hơn (để chứng minh rằng “tất cả đều mù, chỉ đôi tao là sáng suốt“).

“Em kể thêm ít dữ liệu nữa đi, anh sẽ nói quan điểm của mình sau.“

Và công cuộc kể tội người yêu của nàng bắt đầu...

https://thuviensach.vn

Những gì Ô´c kể vê` thă`ng cu người yêu, tôi nghe câu được câu mâ´t vì buô`n ngủ. Nhưng nói chung tôi cũng không thích nghe tâm sự chị em, nhâ´t lại là tâm sự vê` một thă`ng trẻ trâu – cái thă`ng trong mă´t tôi là sô´ 0 tròn trĩnh.

“Hê´t chưa?“

“Còn nhiê`u. Nghe nữa không?“

“Thôi khỏi.“

“Anh xem có châ´p nhận nổi nó không?“

Tôi không thèm luận tội nó. Ném đá một đứa khi nó đang ngă´c ngoải dưới bùn đen là điê`u vừa dễ, vừa không xứng mặt trượng phu. Vả lại với tôi, nó không đáng một xu, nhưng trong mă´t kẻ khác giá trị của nó biê´t đâu không đong đê´m được (như Ô´c từng nghĩ vê` nó thời gian trước).

Nghe giọng điệu Ô´c có vẻ vừa â´m ức nhưng lại vừa xoă´n. Bây giờ có nói gì đi nữa thì nàng cũng có nghe đâu. Đàn bà nhiê`u khi vẫn thê´. Một thă`ng vừa đểu vừa có vẻ tử tê´ bao giờ cũng hâ´p dẫn họ gâ´p ba lâ`n những thă`ng ngoan hiê`n thuâ`n chủng.

“Thê´ này.“

“Em đang nghe...“

“Khi em yêu nó, chính em cũng không biê´t yêu vì cái gì. Anh coi đó là mù quáng. Chỉ thứ tình yêu mù quáng mới không biê´t được lý do. Em cũng giô´ng nhiê`u đứa con gái khác khi ngộ nhận và huyê`n bí hóa tình yêu của mình, coi cái gì không hiểu, không rõ vê` đô´i phương là một kho bí mật câ`n thời gian để khám phá. Nói có vẻ khó hiểu với em quá nhỉ?“

https://thuviensach.vn

“Không, em hiểu hế́t ý anh...“

“Ừm. Kho bí mật của thằ̀ng kia cuố́i cùng là tập hợp các thói xấ́u. Việc chấ́p nhận được hay không phụ thuộc vào sức chịu đựng cũng như sự tỉnh táo của em. Chấ́m hế́t!“

Mệ, phải kiề̀m chế́ lắ́m mới từ tố́n nói ra được những câu tử tế́ như trên (vì sự tôn trọng tôi dành cho nàng). Anh đâu phải là cái thùng rác cho em tuôn xả cảm xúc mỗi khi ức chế́ với thằ̀ng trẻ ranh kia?

Điện thoại chợt rung tít trong túi quầ̀n. Tin nhắ́n của Huyề̀n, “Em vừa gọi điện cho chị gái, cuố́i tuầ̀n chị ra nên chủ nhật này em về̀ được rồ̀i. Anh đế́n buổi nào?“

Soạn tin trả lời, “Chiề̀u chủ nhật nha em“.

Huyề̀n, “Uh, sẽ có chuyện hay nói với anh đó“. Tim tôi đập thình thịch, chuyện gì mà lấ́p lửng như kia nhể???

Ốc nãy giờ ngồ̀i lặng lẽ, mặt cúi gằ̀m. Thấ́y tôi mải nhắ́n tin qua lại, nàng đứng dậy tìm dép (chắ́c đòi về̀).

“Muộn rồ̀i, em về̀ đây...“

“Về̀ à? Ừ, về̀ kẻo lại mưa. Tôi trả lời ráo hoảnh như chưa có chuyện gì xảy ra.“

“Sáng mai ăn gì để em mang qua cho?“

“Gì cũng được.“

Tiễn nàng ra ngõ, đang trong trạng thái hưng phấ́n vì tin nhắ́n của Huyề̀n, tôi bảo.

https://thuviensach.vn

“Từ hôm nay anh với em sẽ tránh để mọi người hiểu nhầm chuyện của hai đứa...“

“Là sao? Không gặp nhau nữa á?“

“Không, mà là... không... không...“, tôi ôm nàng vào lòng, “... thế này nữa.“

Nàng dựng chân chống xe máy, hai tay vuốt lên má tôi, cái nhìn trân trân (trời tối nên không rõ vui hay buồn). Lặng hồi lâu, bất chợt nàng vòng tay ôm lấy tôi, nói trong hơi thở hổn hển: “Sao anh không là của em???“.

Câu này nàng đã nói trong một lần say rượu ở nhà bạn, khi ấy nàng mềm nhũn như con mèo ốm, hơi thở chua lòm. Nhưng lần ấy không tính, vì lúc tỉnh dậy nàng cười nhe răng, “Nỏ nhớ nói cái chi nựa cả“.

“Thôi đừng ca bài này nữa, anh dị ứng...“

Một cái tát giáng xuống má tôi, nhanh đến nỗi không kịp phản ứng. May mà không mạnh lắm, chỉ ran rát. Tôi đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì.

Rất nhanh, nàng gạt vội chân chống nổ máy vụt đi. Đúng là cóc hiểu chuyện gì thật. Càng cố hiểu càng rối bời...

2 giờ sáng giật mình vì cái tin đến. “E xin lỗi, lúc đó em không phải là em nữa. Sáng mai em mua xôi ruốc cho anh nha.“

https://thuviensach.vn

Chương 8

Nhiê`u người chă´c sẽ thă´c mă´c sao tôi dành thời gian cho công tác gái gú nhiê`u thê´?

Hỏi thê´ là xứng đáng 1 điểm vê` chỗ.

Vì đây không phải là nhật ký tiểu thư để kể lể chi tiê´t chiê`u nay ăn gì, ngủ mâ´y giờ dậy, đi mua quâ`n chíp với ai, thậm chí cả tuâ`n tổng cộng ho mâ´y lâ`n? Vân vân và vân vân...

Ở đây chỉ có chỗ cho tình yêu, mọi thứ ngoài lê` lẻ tẻ chỉ điểm xuyê´t hoặc lướt qua. Với lại một công chức quèn câ´p huyện, lương đủ ăn sáng 30 ngày mỗi tháng và đổ đâ`y ba bình xăng, thì thử hỏi còn thú vui tao nhã và tinh tê´ nào hơn thú vui uô´ng trà, bă´n thuô´c lào vặt và đong gái?

Tôi ít bạn trai (thứ được coi là tri kỷ) bạn bè thân thiê´t, tô´t nghiệp đại học xong mỗi đứa té mỗi nơi. Ở quê còn lại các chú: hoặc là thợ hô`, thợ cơ khí, thợ că´t tóc, hoặc là mâ´y anh giáo viên, cán bộ Đoàn, viên chức lă`ng nhă`ng. Các anh thợ thì tôi nói các anh cóc thèm nghe. Các anh viên chức thì tôi cóc nghe nổi các anh nói. Đâm ra chỉ hợp với mâ´y em *xì tin* hoặc *tiê`n mãn tin* – vì khi lời nói bâ´t đô`ng ta có thể chuyển sang ngôn ngữ cơ thể.

Trên kia là đùa.

Giờ mới thật.

Từ khi bán xới khỏi Hà Nội, tôi luôn nhức nhô´i với vê´t thương lòng do *ex (người yêu cũ)* để lại. Một khoảng trô´ng mênh mang

https://thuviensach.vn

trước mặt không gì bù đắ̆p nổi. Nhiều khi uống tây tây, nghĩ cùn: “Mệ, vì nghèo hèn, vì đồng tiền mà đánh mất tình yêu thì tao sẽ cố hết sức kiếm thật nhiều tiền để làm khổ đứa khác – như một sự trả thù tình.“ Nhưng đấy là lúc say. Tỉnh ra lại quay về với cái máng lợn phũ phàng. Suy tư, trăn trở, thất vọng... chồng chất.

Đi nhiều, gặp nhiều cũng chỉ thấy những đứa con gái tâm hồn nhàn nhạt. Những em gái với lối suy nghĩ chỉ cần xỏ chân vào hai cái ống quần jean là phút chốc bước một bước từ lũy tre làng ra thẳng ánh sáng văn minh thành thị. Hoặc những đứa chỉ cần liế́c tôi đi xe gì là có thể đánh giá xong thân phận và giá trị một con người mà không cần thẩm tra lý lịch.

Những em đó, nếu có lướt qua đời tôi thì cũng khó có thể châm chước tính cho một cuộc tình. Lại nhớ tới câu thơ quái quỷ của Hoàng Nhuận Cầm, *“Thủy, Lan, Hương, rồi Dương rồi Điệp/ Những mối tình như súng liên thanh“...*

Cho tới khi gặp Huyền, tôi gần như vứt bỏ được lớp mặt nạ loang lổ bấy lâu. Tôi trở nên tử tế hơn. Yêu đời hơn và bớt ngang tàng hẳn. Một tia sáng le lói cuối đường hầm chăng?

Thôi, văn thơ lai láng như thế đủ rồi. Tối nay chủ nhật, Huyền vừa tin lại: “Anh đến sớm đi chơi đám cưới với em nha, đám của bạn em“. Đọc đi đọc lại cái tin dễ đến lần thứ 37 mà vẫn thấy háo hức. Thi thoảng còn thoát hẳn, đút máy vào túi quần rồi làm như mới có tin đến, lôi ra đọc để nhâm nhi cảm giác hồi hộp.Vội vàng soạn ngay tin trả lời kẻo nhỡ nàng đổi ý thì chết, “Để anh xin phép bố mẹ đã nha em, có gì lát anh nhắ́n lại“ (bấm nút gửi mà đau hết cả cơ bụng vì cười, lại còn bày đặt “xin phép“ phụ huynh cho ra vẻ con người nề nếp gia phong, vãi cái thằ̀ng tôi.)

“Dạ, em chờ!“, nàng trả lời.

https://thuviensach.vn

Cái điện thoại bấy lâu chuyên dành cho việc nhắn tin kết quả xổ số Miền Bắc, soi cầu lô... tự dưng hôm nay trở nên đáng yêu thế không biết! (Mọi hôm chỉ khi nào trúng đề mới đáng yêu, nhưng hiếm lắm.)

Căn khoảng một tiếng sau (à, thời gian đi tìm phụ huynh để "xin phép" đây mà) nhắn lại cho nàng.

"Rùi em à, anh sẽ đến."

Tôi luôn tuân thủ nguyên tắc: trước thời gian gặp gỡ không nhắn đi nhắn lại nhiều, việc đó sẽ gây nhàm và giảm mất độ nóng của khoảnh khắc chờ đợi; câu chữ cũng hạn chế thể hiện sự hưng phấn thái quá, nếu không đối phương sẽ nghĩ ta đang xoắn đấy mờ. "Dạ."

Nàng thả một từ nhẹ bẫng như không...

Hôm nay ăn cơm tối sớm.

Ăn xong oánh răng hẳn hai lần, 5 phút sau bồi thêm nửa trái cam cho thơm miệng. Lên nhà lục tủ quần áo, thấy cái ảnh *ex* rớt ra. Đôi mắt đứa trong ảnh như lưỡi dao xoáy sâu vào tim. Đau nhói.

Lật mặt sau ảnh, dòng chữ viết bằng bút dạ màu xanh đã nhòe nét *"Hạ Long 26/6/200x. Em nhớ tình yêu của em nhiều lắm"*.

Đây là bức anh nàng chụp dịp đi tham quan cùng lớp trước khi bảo vệ luận văn. Ngày ấy, xa nhau một tuần tưởng chừng có đứa sẽ phát điên.

Bằng chứng phạm tội duy nhất còn sót lại cho cuộc tình 3 năm. Đậu má, trước ngày cưới một hôm ông sẽ hóa vàng để vợ yên tâm rằng tôi là mối tình đầu của chàng. Còn bây giờ thì để nó đấy đã,

https://thuviensach.vn

thi thoảng giời mưa, mở nhạc vàng lôi ra ngắm chơi cho tim tan nát luôn một thể.

Sau một hồi chọn lựa cuối cùng tạm hài lòng với trang phục quần âu + áo sơ mi kẻ sọc + giày đen. Đứng trước gương nom cũng oách chán, mẹ khỉ, những lúc trông tôi ngon nghẻ như này lại chả có *ex* ở đây mà chép miệng tiếc nuối "Tôi thật ngu xuẩn khi bỏ mất con cá quá to". Tất nhiên con cá to ở đây là tôi!

Hôm nay có con Vespa đời Tống của ông chú về chơi. Con này mới mông má nên bề ngoài khá *men lì*, hỏi mượn đi chơi, ông chú đưa chùm chìa khóa vừa dặn, "Ra đường rộng chạy thử vài vòng cho quen đã không khó đi lắm". Lúc dắt xe cổng còn bồi thêm "Đi thì sướng, chơ mà thi thoảng... chết máy vặt đó. Cẩn thận". Tôi gật đầu như bổ củi bảo biết rồi. Và đây cũng là khởi đầu cho nỗi "kinh hoàng" về sau của tôi trong đêm ấy...

Trời còn sớm nên không gửi xe lội sông mà vòng xuống cầu tràn rồi đi ngược lên, dù hơi xa một chút. Suốt quãng đường chỉ mải mê tưởng tượng khung cảnh hai đứa dắt tay nhau đi đám cưới trong bàng bạc ánh trăng. Tôi sẽ nói câu này, câu kia. Nàng sẽ trả lời như nọ, như kia... Tóm lại trên đường dắt nhau về thì... hôn được phát coi như chốt hạ. Nghĩ đến đây mà tê hết cả rốn vì phấn khích.

Sau non hơn nửa tiếng vòng vèo cuối cùng cũng đến ngõ nhà nàng. Trong nhà vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ, chắc bạn nàng đến rủ đi chơi cùng.

Phi xe hẳn vào sân, ngó nhanh vào nhà trên thấy năm sáu nam thanh nữ tú đang cười đùa ồn ĩ. Một em mặc áo phông đỏ, body chất lừ (mỗi tội hơi vẩu) bước ra hỏi "Eng hỏi ai ạ?". Con bé này hỏi câu duyên gớm, nhưng lúc ấy mải nhìn ngực nó nên tôi thôi không chấp.

https://thuviensach.vn

“Chú Việt có nhà không em ơi?“. Em vẩu cô´ khép bớt môi lại (mệ, nom giô´ng Ronaldinho tợn) rô`i chỉ tay xuô´ng nhà bê´p, “Chú Việt đang mâ`n chi trong bê´p, anh vô đi“. Nghe loáng thoáng thă`ng trẻ trâu nào nói vọng trong nhà ra, “Con xe chi nhìn lạ hè“. Thă`ng khác giải thích, “Xe Tàu“.

Vừa lúc â´y chú Việt đi ra “A thă`ng cháu! Lâu rô`i mới chộ mặt hè! Vô đây uô´ng nác đã rô`i đi mô thì đi“. Tôi theo chú vào bê´p. Trên bê´p củi nô`i gì đó đang sôi ùng ục, tôi hỏi cho có chuyện để nói, “Chú đang nâ´u chi mà thơm rứa ạ? Khoai ạ?“. Chú bảo, “Mô, cám lợn!“ Tôi cứng cả mô`m vì hô´.

Nhìn tôi từ trên xuô´ng dưới một lượt, chú chép miệng, “Chà, bựa ni nhìn đẹp trai thôi rô`i hè!“. Thâ´y bóng ai đó thâ´p thoáng trong gian buô`ng, đoán là Huyê`n, nên tôi hỏi lại chú, “Dạ, chú nói chi ạ?“. Chú Việt nheo mă´t, “À, nhìn cháu bựa ni đẹp trai“. Câu này nghe mãi rô`i, nhưng trong bô´i cảnh hôm nay nó mới đáng đô`ng tiê`n bát gạo biê´t bao (chă´c Huyê`n nghe rõ).

“Chào eng ạ!“. Cái bóng thâ´p thoáng nãy giờ bước ra. Mệ, thă`ng cu em trai nàng (vê` sau tiê´p xúc mới biê´t nó chơi râ´t được, ngang và hơi gàn đúng châ´t trai Nghệ nhưng cũng tương đô´i quân tử tàu). Lại mâ´t gâ`n 10 phút làm công tác dân vận. Mãi vẫn chả thâ´y nàng đâu, bă´t đâ`u sô´t ruột “Chị mô em?“. Thă`ng cu bảo à đang tô phân trát són trong buô`ng, chuẩn bị đi chơi đám cưới. Thở phào nhẹ nhõm (lúc này nhìn thă`ng em nàng yêu thê´, chỉ muô´n dúi ngay vào tay nó 100k, nhưng thôi anh sẽ đê`n chú sau).

Mâ´t thêm gâ`n 10 phút nữa lọ mọ đi theo chú Việt ra xem mâ´y con hươu đang trổ nhung. Phân hươu thô´i um nhưng vẫn phải luôn mô`m xuýt xoa khen đẹp quá, đẹp thiệt chú ạ, cháu nhìn mà thâ´y giô´ng như con tuâ`n lộc bên Bă´c Âu (nói xong thâ´y hài quá lại nhe răng cười trong bóng tô´i).

https://thuviensach.vn

Chú Việt có vẻ vui lắm, bảo kiểu chi bựa mô cắt nhung mi cũng phải sang đây uống với chú lần nựa. Tôi nắm lấy tay chú lắc lắc, “Rồi, kiểu chi cháu cũng sang mà!“. Miệng nói, mắt thì oánh võng linh tinh xem nàng đã xong việc chưa.

“Anh…“ Giật hết cả mình. Nàng gọi khẽ từ trong bếp.

Lúc ấy xoắn vãi rồi, nhưng cứ vờ vịt đủng đỉnh bước vào như không. Nàng đứng gần cửa vào, nhan sắc khiến tôi tối sầm hết cả mặt mũi. Vẫn mái tóc dài ngang lưng, má hồng (chắc mới thoa thêm tí phấn), hàng mi cong cong đầy ma mị. Tôi khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lẽo khe khẽ gật đầu chào.

“Bựa ni có lội sông không anh? Chà, quên thẻ nhớ của em rồi cũng nên hè?“

Tôi bảo quên sao được, rồi lôi trong ví ra cái thẻ nhớ chép toàn nhạc Ngô Thụy Miên cho nàng. Chợt nàng kéo tôi lại gần, thì thầm, “Giừ cũng hơi khó xử đây, trong đám nớ (mấy thằng đang ngồi nhà trên) có thằng đòi chở em đi. Em thì nỏ ưa chi hắn mô. Làm răng giừ nả?“

Tôi hỏi, “Rứa nó như thế nào với em?“

“À, nhà hắn xóm bên, toàn đến nhà em một mình thôi“.

Bàn bạc nhanh, cuối cùng thống nhất kệ thằng đó (mặc dù cũng hơi lo vì có thể bị ném đá, món này là đặc sản nổi tiếng của các anh rồi). “Thôi giừ đi nha, lát nữa em sẽ có chuyện hỏi anh đó!“ Chột dạ. Chuyện gì nhể? Em nói đi, chuyện gì? Nàng kéo tay, “Tí nữa xong đám đi, nhưng anh có biết ai tên là… Tú nhà ở abc không?“.

Thôi bỏ xừ rồi. Có biến to rồi. Thằng này trước chơi qua loa với tôi. Điều tồi tệ nhất là gần như tất cả quá khứ yêu đương của

https://thuviensach.vn

tôi (kể cả hô`i ở Hà Nội) nó biế´t hế´t. Quả này vỡ mặt thật rô`i. Trong vài giây ngă´n ngủi, tôi đã kịp lướt qua kịch bản những gì đã xảy ra trong câu chuyện của Huyê`n và thă`ng ôn Tú kia. Cái mô`m thă`ng này tôi từng ví như mô`m mâ´y thă`ng kinh doanh đa câ´p Amway, ngô`i cạnh nó tô´t nhâ´t đeo cái headphone lại cho lành. Sao nàng lại bỗng dưng quen con chim lợn này nhể???

Tôi vẫn điê`m nhiên khoanh tay trước ngực (mặc dù đã xoă´n lă´m rô`i, vừa xoă´n vừa giận thă`ng Tú run người). “Anh biế´t rô`i, nê´u là thă`ng đó thì anh đã hiểu nó nói gì với em...“

Nàng cười bí hiểm, “Ừm, thôi đi đã, lát nựa em sẽ phỏng vâ´n anh sau!“.

Nàng ngô`i sau xe tôi, hai tay giữ hờ vào vai. Thă`ng cu lúc nãy đi sau cùng, vừa chạy vừa vê ga â`m ĩ như đang trong cơn hậm hực. Điên quá, tôi cho xe chậm lại chờ nó đi trước cho đỡ nhức đâ`u...

https://thuviensach.vn

Chương 9

Trên đường đi cả hai không chuyện trò gì, không khí nặng nề và khó chịu. Lúc ấy chả có đầu óc nào nữa, suốt quãng đường chỉ nhăm nhăm nghĩ những câu cần nói trong trường hợp bị nàng phản pháo. Vào đám cưới. Đoạn này lướt qua vì cơ bản không có gì đặc sắc. Cưới ở quê thì đều na ná như nhau, nhạc sàn đập đinh tai nhức óc, giai làng thi nhau huơ chân múa tay trong những vũ điệu mà các chuyên gia khiêu vũ đang loay hoay chưa biết nên xếp vào thể loại gì. Rồi 1... 2... 3... dzô! 1... 2... 3... uống! Các thôn nữ thẹn thùng cắn hạt dưa tanh tách mắt không ngừng đảo như rang lạc tìm người trong mộng.

Tôi không thẩm thấu được nét văn hóa đậm đà bản sắc ấy nên nháy mắt nàng rút lui. Ra lấy xe, nàng hỏi "Đi mô giừ?". Tôi bảo mô cũng được. Chạy xe tà tà một lúc, ngó thấy con đường phía trước mặt có lối rẽ lên đồi cây, tôi phi xe bừa lên.

Cả hai ngồi xuống vệ cỏ ngay bên cạnh cái biển tuyên truyền - hình như của mấy anh kiểm lâm: "HÃY CHO RỪNG MỘT CƠ HỘI". (Bên dưới có nét chữ viết bằng than nhì nhằng của mấy chú trẻ trâu "Éo cho".)

5 phút trôi qua trong im lặng.

10 phút... Vẫn không đứa nào chịu mở lời trước.

Nàng bứt cọng cỏ vân vê. Tôi bẻ một cành cây dại rồi đưa lên mũi ngửi. Tiếng dế kêu rinh rích điếc hết cả tai.

https://thuviensach.vn

“Mẹ Huyề`n đỡ nhiề`u chưa?“, cuố´i cùng tôi cũng phá tan bầ`u không khí lạnh lẽo.

“Dạ, cũng đỡ phầ`n nào rồ`i!“, nàng lí nhí.

“Ừm... rứa là... tố´t rồ`i...“, không thể tìm nổi câu gì cho có hàm lượng dinh dưỡng hơn, nhục vật.

Lại tiế´p tục đố´t mấ´t vài phút bóng chế´t.

Bỗng điện thoại trong túi quầ`n rung rung hai nhịp. “Anh a, e Thuy day, giup e ti viec dk không?“ Giời ơi, sao hôm nay Thủy lại nhã hứng nhờ vả anh thế´ này?

“Thuy a, chi vay em?“

“Nho a mua giup T cai card vt 50k, mai T qua gui lai “

“Thủy cái ccc, biế´n đi“. Đang căng thẳng, có cái tin này đế´n cũng vui phế´t.

“Anh nè, hồ`i trước anh ở Hà Nội mấ´y năm?“

À, đài địch bắ´t đầ`u phát sóng rồ`i. Huyề`n quay sang hỏi.

“Đi học 4 năm, lang thang thêm 3 năm nữa là 7 năm.“

“Có tấ´t cả bao nhiêu cô đi qua đời anh rồ`i?“

Câu này hiểm ghê. Trả lời thật thì tày đình quá. Khai giảm đi lỡ lộ ra mấ´t tin.

“Để anh nghĩ cái đã...“

Nàng phá lên cười.

https://thuviensach.vn

“Bộ yêu nhiề̀u người quá giừ không nhớ nổi hay răng mà phải... nghĩ cái đã?“

Tôi lắ́c đầ̀u, nói với vẻ trầ̀m ngâm.

“Khồng, anh đang đắ́n đo xem có nên kể hế́t với em không? Dù sao quá khứ cũng đã ở sau lưng. Người ta có thể còn nhớ về̀ nó, nhưng không thể đánh thức nó tỉnh dậy để số́ng cùng được.“

“Thì anh cứ kể đi. Em muố́n nghe.“

Để nàng truy vấ́n mãi e rằ̀ng sẽ vào thế́ bị động. Trong bấ́t kỳ cuộc đố́i thoại nào, nế́u không muố́n kẻ khác đào hố́ chôn mình thì tố́t nhấ́t nên giành thế́ chủ động.

“Ừm, anh sẽ kể.“

Mạnh mồm thế́ thôi, nhưng lúc đó cũng cóc biế́t nên bắ́t đầ̀u từ đâu và nên kể những gì. (Vì không biế́t con chim lợn Tú kia đã bơm đểu với nàng những vụ gì của tôi để mà né hạ.)

Bắ́t đầ̀u kể về̀ mố́i tình dang dở với *ex* (bằ̀ng ngữ điệu bình thản nhấ́t có thể). Trong lúc kể, không bình phẩm hay đổ lỗi cho ai, chỉ tường thuật với thái độ khách quan. Huyề̀n chăm chú nghe như cô giáo nghe học trò trả bài cũ.

“Rứa thôi, đó là mố́i tình sâu đậm nhấ́t cho đế́n lúc này của anh. Ngoài ra anh cũng có những-thứ-tương-tự-tình-yêu (cố́ tình nhấ́n giọng) với vài người khác. Nhưng anh sẽ không nhắ́c tới những chuyện đó vì nó không để lại ấ́n tượng nào đặc biệt.

“Giừ anh có còn thấ́y yêu chị nớ nữa không? Anh có thấ́y tiế́c không ạ?“

https://thuviensach.vn

“Không quên, nhưng cũng không nhớ. Chỉ khi nào buộc phải nhắc lại thì anh sẽ cố lục trong đầu hình ảnh của họ...“

“Nhưng anh Tú (con chim nhọn khôn kiếp) còn kể nhiều hơn nựa tê. Rứa cái chị Ly (tên thật của Ốc) thì răng ạ?“

Giật bắn mình khi nàng nhắc tới Ốc. Thằng ôn Tú này anh sẽ tính sổ với mày sau...

“Ly hả? Anh đã nói rồi, những mối quan hệ gần giống tình yêu anh sẽ không nhắc tới nữa. Anh không muốn giấu em điều gì, nhưng em cân nhắc lại xem, nếu những điều anh kể không mang lại cảm xúc tích cực hơn cho tôi thì có nên tìm hiểu thêm nữa không?“

“Em hiểu ý anh. Nhưng... nhưng mà... thôi em không nói nữa...“

Lấp lửng kiểu này khó chịu bỏ mợ. Khác gì bảo, “Thôi nhé, tôi biết tỏng cả rồi, ông lừa ai kệ ông nhưng đừng có chạm đến tôi là được“.

Lúc đó thấy bất lực vãi. Ngồi ngắm sao, ngắm trăng chán chê. Rút điếu thuốc định châm, lại thôi. Nàng vẫn ngồi khoanh tay bó gối, cái eo thon thon mềm mại, chỉ muốn vòng tay ôm phát đỡ ghiền. Thở dài lần thứ 12, một trai một gái, đêm hôm trăng thanh, gió tương đối mát, thiên thời, địa lợi chết đi được – thế mà nhân éo hòa cho mới ức chế!

Ngồi đăm chiêu thêm một lúc, thấy bụng dưới nặng nề tức thở quá bèn đứng dậy đi tìm chỗ... giải xui. Vừa đi vừa nghĩ mà phục thằng cu Romeo, nó đứng dưới ban công tán phét suốt đêm với Juliet mà không một lần xin phép đi lái, thận nó tốt thật!

https://thuviensach.vn

Xong việc quay lại, lúc này tâm hồ̀n đã sảng khoái hơn bội phần. Ngồi sát nàng hơn.

“Lạnh quá! Co vai lại làm động tác rùng mình.“ (Hy vọng nàng sẽ hỏi “Có cần ôm em cho ấm hông“.)

“Lạnh à? Rứa thì về hè!“ (Nghe mà tái tê cõi lòng.)

“Ừm, ngồi thêm tí cho… ấm rồi về.“

Lại thở dài (lần thứ 13). Dư luận quả là có sức tàn phá khủng khiếp. Tất cả đang diễn biến hết sức sáng sủa, tưởng như chỉ cần nói anh yêu em nữa là không còn gì để nói thêm. Đùng một cái thái độ nàng quay ngoắt 180 độ. Lừng khừng, lấp lửng và mất niềm tin.

Trong khoảnh khắc rối như canh hẹ, không kìm nén được cảm xúc, tôi choàng tay qua vai nàng rồi để yên. Tim run bắn.

Chưa kịp mừng thì cái tay tôi đã bị gỡ ra.

“Anh làm rứa với mấy người rồi?“

Chết nhục. Lần này để chữa thẹn, tôi ra sức thanh minh, giải thích bla bla… Nàng cười, nụ cười lạnh tanh. Không tin là không tin. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời lắm anh Huy à. Quá khứ phức tạp của anh không thể bảo đảm cho em được, em đã một lần tổn thương rồi nên không muốn chuốc thêm nỗi đau nào nữa hết…

“Thôi được, những gì anh nói cũng đủ rồi. Mình về nha em!“

“Dạ.“Vẫn là tiếng “dạ“ nhẹ bẫng như không, nhưng nghe mà tan nát cõi lòng. Tôi vẫn chờ nàng nấn ná thêm chút, dùng dằng và lấp lửng hơn chút. Để còn hy vọng vào một cuộc lội ngược dòng ngoạn mục vào phút bù giờ. Nhưng không. Tiếng dạ của nàng

https://thuviensach.vn

nghiêm trang và lạnh lùng như tiếng còi kết liễu trận đấu của trọng tài đầu trọc Pierluigi Collina. Rứa là hết. Buồn thối ruột. Rút điếu thuốc châm lửa, kéo một hơi bất tận.

Ừ về thôi. Tôi không được phép để nàng thấy bất cứ biểu hiện gì của sự níu kéo hay phụ thuộc. (Lại nhớ hồi xưa yêu một em đang ôn thi đại học. Đi chơi biển về tôi mang cho nàng túi mực khô làm quà tặng rồi tranh thủ thổ lộ. Nàng nguây nguẩy chối từ tình cảm, tôi chạy bộ theo sau cái xe đạp Eska của nàng, vừa chạy vừa cài túi mực vào gác ba ga. Thế rồi nàng đạp xe mất hút hàng lươn, mất luôn cả túi mực khô thơm phức. Về phòng trọ với cặp mắt đỏ hoe, mấy thằng ôn ở cùng chửi "Tiên sư, biết thế để túi mực ở nhà cho bọn tao uống riệu".)

"Lên xe đi em."

"Dạ..."

"Lạnh không?"

"Hơi hơi."

Lên xe. Nàng ngồi không quá xa nhưng cũng không quá gần, hai tay vòng trước ngực như thủ thế. Con Vespa khục khặc mãi mới è è nổ được máy.

Đường nông thôn tương đối xấu, thi thoảng liệng xuống ổ gà nàng lại kêu ré lên... (Tôi nghĩ bụng, cho chết, ai bảo không yêu ông, hehe.)

Lúc còn cách nhà nàng chừng cây rưỡi, vừa giảm ga tránh vũng bùn trước mặt bỗng nghe khục khục mấy phát, xe giật thêm vài mét thì lịm hẳn. Thôi toi rồi, hay hết xăng? Xuống xe, lắc lắc vẫn nghe tiếng xăng óc ách trong bình. Trời thì lờ mờ không rõ mặt

https://thuviensach.vn

người, bô´n bê` ruộng ngô bao quanh, phen này thì vỡ thớt rô`i. Vừa hoảng, vừa ngượng với nàng.

“Bị răng anh?“

“Nỏ biê´t nữa.“

“Giừ mâ`n răng nả?“

“Để anh đạp phát coi răng, nê´u không nổ thì... dă´t bộ vê`.“

Că´m mặt gò lưng đạp liên tục chục phát, con la già khô´n kiê´p vẫn trơ ra. Lôi điện thoại ra soi soi, định rút bugi ra lau chùi xem có bị ám khói không, nhưng rờ rẫm mãi không biê´t bugi con này nă`m chỗ nào cả. Nàng nản quá lót giày ngô`i bệt bên vệ cỏ chờ.

Sau hơn 20 phút đạp câ`n khởi động toát hê´t cả mô` hôi mít vẫn không được, tôi bèn muô´i mặt bảo nàng đẩy bộ... Vừa cong mông đẩy vừa cô´ phịa chuyện cười cho đỡ nặng nê`. Đi được một quãng, chợt nghĩ sao tôi ngu thê´, sao không gọi điện hỏi ông chú cách xử lý?

“Chú ạ... tình hình là xe nó... chê´t toi rô`i. Giừ mâ`n răng chú?“

“Tau nói rô`i mà... Rứa giừ mi mở cô´p ra nha... ừ tháo hẳn ra... rô`i kiểm tra lại hai cái dây điện màu vàng coi có lỏng không... bla bla...“

Bật con C3 ghẻ lên soi soi, à cô´p là cái của nợ này đây. Nhưng loay hoay dùng tay đẩy, lă´c rô`i giật mãi mà éo ra nổi, bèn bảo Huyê`n bẻ hộ anh cành cây nhỏ nhỏ để anh... bẩy cho nó phát.

Đang mải thao tác tiê´p thì bỗng nghe Huyê`n á lên một tiê´ng. Bỏ đâ´y chạy sang bên kia đường xem sao thì thâ´y nàng đang ôm lâ´y ngón tay, mặt nhăn nhó.

https://thuviensach.vn

“Chi rứa em? Chi rứa?“

“Em... bẻ cành tre... đứt tay rồi...“

Ngó kỹ mới phát hoảng, máu trên ngón tay trỏ nàng tứa ra thành dòng. Một vết cắt sắc lẻm đến nỗi không nhìn rõ. Huyền rên khe khẽ (chắc sợ hơn là đau). Lúng túng mất mấy giây, cuối cùng tôi cởi vội áo sơ mi mặc ngoài, lột cái áo ba lỗ mỏng tang bên trong ra.

“Anh làm chi rứa?“

“Băng tạm lại khỏi máu ra.“

“Ui ui... không cần đâu... phí cái áo anh ạ...“

Nàng chưa kịp cản thì tôi đã băng xong rồi.

Nhưng không hiểu sao để yên một lúc máu tươi vẫn rỉ ra, thấm ướt nửa cái áo mới băng xong. Tôi bảo nàng giơ tay cao lên quá đầu xem sao. Vẫn chảy. Không biết nghĩ sao, tôi mở cái áo ra rồi túm lấy ngón tay đang rỉ máu của nàng đút tọt vào miệng rồi ngậm chặt lại. Huyền ú ớ nói câu gì đó, trân trân nhìn tôi sửng sốt.

Đó là khoảnh khắc không thể nào quên (sau này nàng cứ nhắc mãi). Tôi lúc ấy thật sự cũng không hiểu vì sao lại hành động như thế nữa. Nó như một phản xạ vô thức trong khi hoảng loạn chăng?

Cuối cùng tay nàng cũng ngừng chảy máu. Tôi tìm vội lá cây bên đường đắp tạm (chả biết cái lá khỉ gì, chỉ thấy mềm mềm), tiện thể vứt cái áo loang lổ máu kia luôn.

“Đừng! Đưa áo đây cho em...“

Huyền giật lại.

https://thuviensach.vn

“Bỏ đi, giặt cũng không hê´t đâu em.“

“Khô`ng, đưa em...“

Nàng giữ lại cái áo. (Không hiểu để làm gì? Hay nhà nàng thiê´u giẻ lau bàn?)

https://thuviensach.vn

Chương 10

Cả hai dò dẫm đi trong bóng trăng lờ mờ.

Mãi rồi cũng tới nhà nàng. Chân tôi nhũn ra, bước đi mà như vắt sổ. Đôi giày bê bết bùn đất. Rã rời...

Nghe tiếng chân, cu Ngọc (em trai nàng) chạy ra. Sau một hồi hỏi han, ngó nghiêng, nó kết luận, "Cứ kệ nó đó, đêm ni eng cứ ngủ lại đây mai tính sau eng ạ!"

Tôi nghe câu đó mà như bắt được vàng. Giả vờ hỏi lại, "Chú nói chi hè?"

Nó hồn nhiên, "Em nói là anh cứ ngủ đây mai về..."

Tôi len lén liếc sang nàng (không ngờ nàng cũng đang kín đáo nhìn tôi). Gãi gãi tai làm như khó xử, tôi bảo.

"Xe với cộ dở ẹc... Thì... thì cũng phải rứa chớ biết mần răng bây giừ..."

Đêm nay sẽ là một đêm rất dài đây...

Đứng bàn tán một lúc về bệnh tình con la già thì bố Huyền ra bảo thôi kệ đó, vô nhà uống nước, ngồi bếp cho ấm cái đã, nước chè xanh mới nấu.

Xuống nhà dưới. Mùi rượu đang nấu trên bếp tỏa hương thơm nhức hết cả mũi. Hê, hay rồi đây! Giời lạnh như này mà ngồi bên đống lửa phừng phừng, uống rượu nóng, có cái gì gặm gặm đưa men nữa thì đúng là chạm đến chốn tiên cảnh phiêu diêu.

https://thuviensach.vn

“Hơ, chú mà cũng biết nấu rượu à? Cầu thủ đa năng hè!“

Ngọc bảo, đại ca chưa biết em rồi. Em cái chi cụng giỏi chỉ mỗi tán gái là ngu lâu khó đào tạo. Món nớ có khi phải nhờ đại ca chỉ giáo thêm mới được!

Đang định dẩu môi nở sẵn nụ cười cầu tài, chợt tôi co vòi lại vì đoán non đoán già vớ vẩn thằng cu này đang xỏ tôi? Có khi nào chị em nhà nó tâm sự đêm khuya chuyện của tôi cho nhau nghe không nhể?

“À, lý thuyết thì anh nhiều lắm, nhà trồng được mà. Nhưng dao sắc không gọt được chuôi chú ơi!“

Câu này nói cho Huyền nghe là chủ yếu, nhưng quay lưng lại chả thấy nàng đâu nữa. (Hừ, chả mấy khi phát được ra được một câu giàu hàm lượng dinh dưỡng, thế mà đài địch éo bắt được sóng mới phí rượu!)

Ngồi một lát thì Huyền đi vào.

“Ngọc coi có cái quần ngố mô không đưa cho anh Huy mặc tạm, quần anh bẩn hết rồi tề!“

Ngó lại quả quần tây đang mặc mới biết hóa ra phía sau toàn vết bùn bắn. Nàng tinh tế thật.

Cu Ngọc đưa cho tôi thử cái quần của nó nhưng chật bụng, đành phải mặc tạm quần bố nàng. Lần này thì hơi rộng, chỗ eo có thể đút nguyên bắp ngô vào. Thôi kệ, thi thoảng nó tụt xuống quá thì kéo lên cũng được. Huyền mang thêm cái áo bộ đội đã cũ (chắc cũng của papa luôn) bảo tôi thay áo sơ mi cho thoải mái.

Đóng bộ xong ngó lại tôi. Ừm, trông chất lừ. Chỉ cần xỏ thêm đôi ủng, vai vác quả rìu bổ củi nữa là thành lâm tặc.

https://thuviensach.vn

Đang mải ngắm nghía thì Huyền rón rén lại gần, ngó nghiêng một lúc, bất chợt nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cười như ma làm. Nước mắt nước mũi chảy cả ra. Tôi lúc ấy ớ cả người, đứng ngây ngô như thằng ngố chả hiểu chuyện chi.

Huyền thì vẫn ôm bụng cười nghiêng ngả, bước chân nàng xiêu vẹo vì cười. Thấy nàng đứng không vững tôi giữ hai tay vào vai nàng. Liếc thấy cu Ngọc không ở đấy nữa, không gian có vẻ vắng vẻ, tiện thể kéo nàng lại gần hơn. Nàng đấm nhẹ vào vai tôi. Công suất cười giảm 160 đề xy ben xuống còn 16,99 đề xy ben trong một nốt nhạc...

...

Có thể gọi đó là một cái ôm cũng được.

Nàng để yên không phản ứng trong khoảng 4 giây.

4 giây không đủ để âm ỉ sướng ngay lúc đó vì hồi hộp, căng thẳng, lo sợ mơ hồ. Sợ nàng vùng vằng xô ra, sợ bố nàng trông thấy (thằng Ngọc thì kệ nó) và sợ nhất là sau đó sẽ chẳng còn có cơ hội để... ôm lần lại lần nữa (vì nàng sẽ canh chừng mà cảnh giác hơn).

Rồi nàng cũng giẫy giẫy và véo nhẹ ngang hông tôi, "Định lợi dụng nha...".

"Không, người ta giữ lại kẻo ngã thôi. Nhưng răng lại cười anh?" (Giả bộ tỉnh bơ cho cả hai đỡ ngại.)

"Hiii, anh mặc bộ ni nhìn... giống ai á...", nàng lại cười, "... nỏ giống anh chi cả..."

Vừa lúc đó cu Ngọc lò dò bước vô (thằng này trông thế nhưng tinh tế gớm).

https://thuviensach.vn

“Hê hê, nhìn như bộ đội làng hè!“

Bô´ Huyê`n nghe ô`n ào cũng chạy xuô´ng. Ngó ngó một lúc, bảo “Coi chừng nô`i riệu nha, cho thêm củi vô đi Huyê`n!“. Nàng hơi đỏ mặt, vội vàng cúi xuô´ng chụm thêm củi. Tôi hỏi vu vơ, “Rượu nê´p à?“. Ngọc bảo nê´p, nâ´u cho đám cưới xóm bên. Thôi chị Huyê`n sửa soạn đi ngủ đi, để bọn em trông cho (nghe từ “bọn em“ mà thích thê´ không biê´t).

Quay sang tôi, cậu chàng hạ giọng, “Mâ`n cái chi uô´ng đại ca hè. Đêm ni em xê´p gạch, lót lá chuô´i hóng chuyện đại ca đó!“

“Uô´ng chi nỏ được chú em, kiê´m củ lạc lai rai là ngon rô`i...“

“Khô`ng, để lát em ra mâ`n con gà anh em nâ´u cháo ăn chơi.“

“Gà qué chi cho nghiêm trọng chú...“

“Anh yên tâm, con gà ni cũng ngẩn ngẩn, rù rù rô`i. Chă´c să´p toi.“

Tôi phì cười. Đúng là không cười nổi với lý lẽ kiểu của thă`ng thèm thịt chó...

Đang đàm đạo với cu Ngọc thì Huyê`n dúi vào tay cái bàn chải đã sẵn kem. Ớ, anh có bao giờ oánh răng giờ này đâu mà mang cho anh?

“Anh không thâ´y mặn mặn chi à?“, nàng nhíu cái mũi lên trông đáng yêu tệ.

Nàng nhă´c mới chợt nhớ, lúc nãy ít nhâ´t trong miệng tôi có vài chục cc máu, giờ chă´c đông thành huyê´t khô rô`i cũng nên. Thảo nào thâ´y chát chát, tanh tanh.

https://thuviensach.vn

Huyền dẫn ra giế́ng rồi múc nước cho tôi. Nước giế́ng khơi ấm ấm. Không gian thanh vắng, phảng phất mùi hoa bưởi trái mùa...

“Tay sao rồi?“

“Em băng lại rồi mà.“

“Lúc nãy đi bộ mỏi chân không?“

“Nhằm nhò chi, em còn đi cắt cỏ tận bên tê sông nữa tề.“

“Nhưng đi buổi tối sợ hơn...“

“Hiii, nghe anh kể chuyện buồn cười quá, quên hết cả sợ.“

“Anh kể chuyện chi hè? Nỏ nhớ nựa.“

“Chi mà nhanh quên rứa trời, cứ nhớ tới là em lại chết cười với anh thôi... hiii.“

À nhớ rồi. Lúc trên đường về, để giế́t thời gian tôi kể chuyện ngày xưa hồi lớp 3 anh giỏi văn lắ́m. Nàng hỏi giỏi cỡ nào? Tôi kể, cô giáo ra đề bài “Em hãy tả người ông của em“, anh viế́t dài lắ́m quên không nhớ hết, chỉ nhớ đoạn này, “Nhà em có nuôi một ông già, tên ông là ông nội. Mỗi sáng sớm, ông đi ra sân ngáp ba cái rồi lại đi vào trùm chăn ngủ tiế́p...“

Rồi tả cô giáo em, “Cô giáo của em có đôi mắ́t hơi lồi một tí vì cô luôn phải thức đêm soạn giáo án cho chúng em. Ngón tay cô sần sùi vì phải cầ̀m phấ́n viế́t bảng. Giờ tuy đã xa cô nhưng tụi em luôn nhớ tới lời cô hay nói trước lớp: Chúng mày là một lũ ngu lâu khó đào tạo...“

https://thuviensach.vn

Huyê`n nghe xong không bước nổi nữa, vì buô`n cười, miệng luôn hỏi, “Thật á, thật á? Hay anh bịa?“. Tôi phải thê` nàng mới tin.

“Rứa đêm ni anh định thức với thă`ng Ngọc ạ? Thôi ngủ đi, thức đêm nỏ tô´t mô...“

“Ừ, vì có lên giường chă´c chi đã ngủ nổi ?“

“Chi mà khó ngủ? Lạ giường ạ?“

“Không biê´t...“

Tôi thở dài phát cho ra dáng tâm trạng. Chẳng nhẽ lại huỵch toẹt ra, vì ghét đứa nào lúc nãy gỡ tay ông ra, ông thù vặt cóc ngủ được...

Rửa mặt mũi, chân tay xong, nghĩ giờ mà đi vào nhà cũng phí, bèn chỉ vu vơ hỏi.

“Mùi hoa chi thơm hè?“

Nàng giải thích, “Hoa bưởi“.

Chợt nhớ tới bài thơ khỉ gió gì đó, đại khái là cu kia să´p đi lính, thích một cô ẻm nhưng không dám nói, để tình yêu thâ`m lặng như mùi hương bưởi nô`ng nàn theo mãi bước người đi. (Cũng may không nói, nói xong em kia làm cho câu “Anh nói rứa với mâ´y người rô`i?“ thì hẳn đã không có bài thơ này.)

“Thôi vô đi ngủ đi anh, khuya rô`i tê`!“

Cảm hứng đang lên, quá chán nàng. Tôi bảo, em cứ vô đi, anh đứng đây hít khí trời tí cho... mát. (Dỗi rô`i!)

Loanh quanh một lúc rô`i cũng phải vào vì muỗi quá nhiê`u.

https://thuviensach.vn

Ngoài sân, cu Ngọc đang túm chân con gà trố ng choai choai, hỏi, “Anh Huy có biế t cắ t tiế t không hè? Anh cắ t để em bắ c nồ i nước sôi nha?“

Tôi bảo để anh, món â y sở trường rồ i, không quên lí nhí với Huyề n, “Ngủ tí lát dậy măm cháo gà cho vui nha!“. Nàng không nói gì, chỉ nheo mắ t cười cười rồ i đi thẳng vào buồ ng. Buồ n ghê…

Sau hơn một tiế ng chuẩn bị hậu cầ n thì độ nhậu cũng được bắ t đầ u. Con gà khoảng tám chín lạng ô m nhom, để ra một đĩa cổ cánh làm mồ i nhậu, chỗ còn lại quẳng tấ t vô nồ i cháo.

Đồ ng hồ chỉ 1 rưỡi sáng, mệt và buồ n ngủ vãi linh hồ n. Chố ng gố i nhìn nồ i cháo đậu xanh sôi mà chả thiế t tha chi nữa, bao nhiêu hăm hở ban đầ u trượt từ dương vô cùng xuố ng âm vô cùng. Nhưng vì nể cu Ngọc nhiệt tình nên thi thoảng lỡ ngáp vặt thì ý tứ che tay lại.

“Mầ n đi đại ca!“

Ngọc đưa cái chân gà lỏng khỏng cho tôi, một tay trỏ vào ly rượu bé bằ ng hạt mít. Khà, rượu nế p mới nấ u, uố ng thơm nhưng hơi gắ t. Làm ba bố n ly đã thấ y phừng phừng. Tôi bảo chú cứ uố ng theo khả năng, còn anh dừng lại ở ly thứ năm, đó là nguyên tắ c của anh ở bấ t cứ độ nhậu nào (nên đừng có ép, vì ép cũng không được).

Chai rượu vơi còn khoảng một phầ n năm. Cu Ngọc bắ t đầ u có dấ u hiệu đỏ mặt, chuyện trò cũng bắ t đầ u rút ruột nhả tơ hơn.

“Em là một thằ ng vô tích sự đại ca à…“

Nó bắ t đầ u kể chuyện đời bằ ng giọng điệu chán nản. Ừm, chú cứ kể đi, anh nghe.

https://thuviensach.vn

Giọng cu cậu run run (chắc vì xúc động). Từ chuyện yêu đương bết bát tới chuyện học hành dang dở, rồi chán đời đâm đầu vô con đường lô đề, cờ bạc. Cuộc sống không lối thoát. Từng là niềm tự hào của gia đình, phút chốc trở thành gánh nặng, là nỗi ê chề mỗi khi ai đó nhắc tới. Nhục nhã không bút nào tả xiết.

Nghe xong tôi nhận ra tư chất thằng này cơ bản là được, nhưng cá tính ngang tàng, có phần ngông nghênh đã làm hại chính nó. Một thằng giai mới lớn, nhận được đôi ba câu khen tụng vô thưởng vô phạt đã tưởng tôi là trung tâm vũ trụ. Để đến lúc va vấp thực sự với đời mới vỡ mặt ra tỉnh ngộ.

Nhấp ngụm rượu, khà một tiếng lạnh tanh, tôi nhấm nhẳng.

“Ở đời ai cũng muốn làm cây tùng, cây bách hiên ngang một cõi, nhưng tùng bách thì dễ bị nhòm ngó triệt hạ. Chi bằng sống như ngọn cỏ dưới chân, gió thổi chiều nào ngả theo chiều ấy, kiểu chi cũng chơi được. Có vậy chú mới tránh được những tổn thất không đáng có từ đám đông thị phi.“

Ngọc cúi đầu nghe, chả biết nó có nghe không nữa, tôi cứ nói cho sướng miệng cái đã. Nói chung khi lên lớp cho thằng nào mà mặt nó đần thối như ngỗng ỉa thì thường là nó đang ngấm, hoặc là nó đang chửi thầm trong bụng, “Nói gì mà nói lắm thế“. Thằng này ngoan, nên tôi đoán nó đang ngấm.

Nhìn nồi cháo có vẻ đã nhừ, tôi bảo, “Để anh gọi chị Huyền dậy cùng ăn nha?“.

Ngọc như sực nhớ điều gì đó, hạ giọng:

“Em biết là anh có cảm tình với chị Huyền, đúng không?“

Tôi im lặng.

https://thuviensach.vn

“Chỗ anh em nên em cũng nỏ giấu anh làm chi...“

Nghe nó lấp lửng mà giật hết cả tôi. Mịa, có biến rồi. Nhìn mặt chú anh càng tăng độ nghi ngờ... Tự nhiên nóng hết cả mặt.

“Ừ thì có chi chú cứ nói, anh cũng coi chú như thằng em nên... chú cứ kể đi.“

Nói xong với tay rót luôn hai ly đầy, cạch với nó phát cho tăng thêm tình đoàn kết quân dân (với lại làm thêm tí cho đỡ căng thẳng).

“Thật ra thì... em nỏ giấu anh...“, nó gãi đầu.

Mịa nhà chú, nỏ giấu anh mà cứ ngắc ngứ như ngậm hột thị trong mồm mãi thế. Có chi nói toạc ra coi nào, cùng lắm là đến lượt anh tạch chứ giề?

“Chị Huyền có một anh... rất thân thiết với gia đình em. Anh này nhà ở trên tỉnh, giờ thì có thể gọi là người yêu cũng được nhưng em cũng không rõ tình cảm thật sự của chị Huyền đến đâu...“

Mặc dù đã tợp thêm ly rượu, nhưng nghe xong vẫn lạnh hết cả người.

Choáng váng. Hụt hẫng kinh người. Lúc ấy ngồi một mình thì có thể đập tung nồi cháo trước mặt cũng nên.

Tôi ngồi thần ra chán nản. Hờ thế chứ, những điều tôi lờ mờ linh cảm bấy lâu quả không sai. Một người xinh xắn, ngoan ngoãn như Huyền ở xứ này mà bỗng nhiên “vô chủ“ thì họa có mà mới rách giời rơi xuống nên chưa nhân tài nào kịp khai quật.

Ngọc quan sát tôi một cách lặng lẽ, bất chợt nắm lấy tay tôi, lắc lắc.

https://thuviensach.vn

“Buồn lắm hả đại ca?“

Tôi nở nụ cười méo xệch.

“Tương đối...“

“Làm bát cháo cho ấm bụng đã đại ca.“ “Chú ăn đi cho nóng, anh chả ăn đâu.“

Kiên quyết giữ bộ mặt bình thản và lạnh lùng nhất có thể, nhưng sao thấy đau đớn rã rời...

“Anh nớ có điều kiện kinh tế lắm, việc đưa đón, trả tiền viện phí cho mẹ em đều do anh trả hết. Kể cả tiền trả nợ nhà anh cũng do anh nớ ứng ra cả... Em nỏ giấu chi đại ca.“

Hừ, đúng là món nợ đồng lần. Loanh quảnh, luẩn quẩn biết bao giờ mới gỡ được ra?

Ngồi nhìn củi cháy nổ lách tách thêm một lúc rồi tôi với tay rót ly rượu, ngửa cổ làm cái ực. Mịa, rượu giờ mới đúng là rượu, ngọt lừ. Thôi giải tán.

Đứng dậy vươn vai tiện thể ngáp một cái sái cả quai hàm. Ngó ra ngoài trời thấy vẫn mù mịt quá. Lò dò ra vườn sau lái phát cho tỉnh táo. Vô tình thấy cái máng lợn ăn nằm lăn lóc bên rãnh nước. Tình với chả củm, tự nhiên mất béng một đêm lang thang vật vờ, cuối cùng cũng trở về cái máng lợn kia.

Ngoài trời lạnh ghê gớm, mưa hay sương mù lộp bộp rớt trên tàn lá cọ nghe não cả mề. Chỗ này gần rừng rú. Trước có một lần dừng xe bên đồi vắng đường Hồ Chí Minh, tôi chợt phát hiện ra điều này: Trên đời này không có thứ gì gợi cảm giác buồn bã và thê lương hơn mưa rừng. Một đứa sẵn chán đời nếu đứng lâu trong mưa rừng có thể thanh thản mà chết luôn được.

https://thuviensach.vn

Đứng nghĩ ngợi lăng nhăng cho thư thái, nhưng mùi phân trâu nhà bên đượm quá đành phải lủi vào. (Hôm đầ̀u đứng với nàng sao tuyề̀n nghe hương bưởi nhể? Đúng là khi đời chả ra gì thì ngửi đâu cũng ra mùi hôi.)

Cu Ngọc đã kịp kéo chăn gáy khò khò trên giường. Tôi bê cái ghế́ bỏ́ lại gầ̀n bế́p củi ngả lưng nằ̀m cho ấ́m, cũng sắ́p sáng rồ̀i. Ngủ phát đã, sáng mai dậy mọi thứ lại trở về̀ game over, sao phải xoắ́n.

Dù sao tình cảm cũng mới khởi phát, chưa đế́n lúc quá sâu đậm để mà vật vã như hồ̀i chia tay *ex*. À lại nhớ hồ̀i mới chia tay *ex*. Khi ấ́y tôi mong manh dễ vỡ như con cua mới lột xong. Nhìn đâu cũng ra lừa dố́i, phản trắ́c. Nghĩ thôi thế́ là hế́t rồ̀i, từ nay sẽ chẳng bao giờ yêu được ai hơn thế́. Ngu thế́ không biế́t!

...

Chợp mắ́t được một lát, cũng chả biế́t là mấ́y giờ nữa. Điện thoại để trên ghế́ kêu tít tít. Đoán là của Ốc (chỉ có nàng mới đủ điên để nhắ́n tin vào giờ này). Định không đọc vì mắ́t mở mãi không nổi, nhưng thôi, dậy hút điế́u thuố́c, uố́ng ngụm nước cho đỡ háo cổ.

Tin nhắ́n của Huyề̀n.

“Anh ngủ chưa đó?“

Đọc mà không có cảm giác gì. Chả nhẽ lại không trả lời? Kệ đấ́y đã. Rót cố́c nước chè chiêu một ngụm, súc mấ́y phát rồ̀i nhổ toẹt vào góc bế́p. Mắ́t với mũi cay xè, toàn thân ê ẩm vì cái ghế́ chế́t tiệt kia.

“Ngủ rồ̀i, nhưng lại dậy rồ̀i“, tôi hững hờ.

https://thuviensach.vn

“Hic, em không ngủ được“, nàng nhắ´n lại.

Không ngủ được hở? Chắ´c nhớ thă`ng cu kia quá hở? Nhắ´c đê´n “nó“ lại sôi máu.

“Dậy ăn cháo cho dễ ngủ đi em“, tôi vẫn nhẹ nhàng vãi, để nàng thâ´y ră`ng tôi khác mọi thă`ng còn lại.

Không thâ´y hô`i âm. Có lẽ ngủ quên hoặc cũng có thể máy nàng hê´t tiê`n.

5 phút sau chợt thâ´y cánh cửa buô`ng lạch cạch. Nàng bước xuô´ng với bộ đô` ngủ màu hô`ng, tóc xõa dài sau lưng.

“Răng không ngủ nữa anh? Em nỏ chợp mă´t được chi cả tê`...“

“Ai nhủ uô´ng nước chè đặc nhiê`u quá.“

“Mô... Nỏ biê´t răng á... Em có uô´ng chi mô.“

“Anh lâ´y cho em bát cháo nha? Anh đạo diễn đâ´y, ngọt lắ´m!“

Nàng hô` hởi lên hẳn, mă´t long lanh.

“Nhưng anh phải ăn cùng em tê`.“

“Anh ăn rô`i.“ (Nói phét.)

“Ăn nữa với em...“

Tôi múc ra 2 bát nhỏ.

“Để anh gỡ thịt cho em nha.“

Nàng gật đâ`u ngoan như cún. Tôi lâ´y đũa khê`u ra mâ´y miê´ng to, dùng tay gỡ những miê´ng thịt nhỏ cho vào bát nàng.

https://thuviensach.vn

Thấy hai hòn cà bé tí bằng hạt lạc, tôi bảo, “Cái này thì để anh“. Nàng phì cười, thẹn thùng...

Tôi bỏ thịt gà vào bát, vắt thêm lát chanh, lau cái thìa sạch sẽ rồi đưa cho Huyền. Cố tình tỏ ra thật quan tâm và chân thành để nếu tạch hẳn (khả năng này rất cao) nàng sẽ còn nghĩ về tôi như một đứa tử tế nhất từng lướt qua như cái bóng trong đời nàng.

Huyền đưa một thìa cháo lên mũi hít hà rồi bảo.

“Híc, chưa ai chu đáo với em như anh.“

Ôi nàng ơi, các anh giai quê tôi quen ăn sóng nói gió, chém to kho mặn rồi, bình thường thì anh cũng rứa, nhưng may anh đã sống đất Bắc quá lâu để biết lúc nào thì cần tinh tế với phụ nữ.

“Huy uống rượu với em nha?“

Chột dạ. Tự nhiên kêu suông tên tôi, lại còn rủ uống rượu. Cái gì kỳ này đây?

“Thôi đừng, anh không thích nhìn con gái uống rượu...“

“Một chén nhỏ thôi mà. Nha?“

“Nhưng em phải nói lý do đã?“

“Không có lý do chi hết, tự nhiên em muốn. Rứa thôi...“

Tôi ghét con gái uống rượu, bia thì được. Vì nhìn chơi bời và hoang dã quá. Rót đầy hai ly nhỏ, đưa cho nàng một ly. Huyền không “cạch“ mà ngửa cổ làm một hơi hết luôn. Uống xong vội vàng lấy tay bưng miệng lại, hơi thở dồn dập như say đến nơi.

“Nói rồi... Em uống nước chè vô cho đỡ nóng ruột đi.“

https://thuviensach.vn

Nàng nhấp ngụm chè xanh, rùng mình mấy cái mới trở lại trạng thái bình thường. Thấy có vẻ không ổn lắm, tôi giục ăn hết bát cháo. Nàng vừa ăn vừa khen anh nấu ngon, mai sau ai lấy được anh thì sướng hè, nỏ phải vô bếp.

Ăn xong cả hai ra giếng rửa mặt. Lúc này trời cũng đã lờ mờ sáng.

"À..."

"Chi em?"

"Bố mẹ anh có biết anh ở lại đây không?"

"Biết chơ, anh gọi điện mà."

"Nỏ biết mẹ anh nghĩ răng hè?", nàng cười bẽn lẽn.

"Hơ, càng... yên tâm thì có chớ nghĩ chi."

Chần chừ một lúc, Huyền bảo thôi tôi vô nhà đi, ngoài ni sương độc lắm, về lăn ra ốm mẹ anh lại trách em thì chết.

"Đứng ngoài ni cho... mát." (Khỉ gió, run cả người còn mát với chả mẻ.)

Cơ bản là tôi chả muốn vào, vì cái giường thằng cu Ngọc sát bếp quá. Muốn thả dê những câu hay ho một tí nó nghe được thì ngượng mặt.

"Mà khiếp, lúc nại anh với thằng Ngọc chuyện trò chi mà to rứa? Em... nghe hết cả rồi nha!"

Thôi xong rồi, hỏng hết hàng họ rồi. Tôi ớ người ra mất mấy giây. Lập tức tua nhanh trong đầu xem tôi đã nói những chuyện gì với Ngọc? Có vụ gì lỡ hớ miệng ra không?

https://thuviensach.vn

“Ớ, anh nỏ nhớ chi cả nựa tề. Lúc đó rượu nói là chính, nhớ chi mô.“

“Ngọc hắn kể chuyện em với anh Toàn cho anh nghe đúng không?“

“Ừ, nghe loáng thoáng thôi.“

“Rứa thực sự anh có muố́n nghe không?“

“Không.“

“Răng ạ?“

“Em chỉ cầǹ nói anh biế́t em với nó hiện tại như thế́ nào thôi. Những thứ khác thuộc về nó anh không quan tâm.“

Huyề̀n tỏ ra bố́i rố́i thật sự, hai tay bóp chặt với nhau, môi mím chặt như sợ bật ra một điề̀u bí mật gì đó. Lúc đó tôi cũng nghĩ sẽ chơi bài ngửa luôn. Đêm dài lắm mộng, dùng dằ̀ng chỉ tổ mấ́t thời gian và nặng đầ̀u.

“Răng em? Không thể nói được à?“

Nàng vẫn mân mê ngón tay, thái độ khá căng thẳng.

2 phút.

3 phút.

5 phút...

Có vẻ nàng muố́n im lặng để thay lời “thú tội“. Tôi biế́t ý không hỏi nữa. Tự nhiên thấ́y tê tái trong lòng (nghĩ, thế́ là hế́t nhé, tạch rồ̀i).

“Huy đã hiểu chi về em chưa Huy?“

https://thuviensach.vn

Mãi nàng cũng chịu buông lời. Câu hỏi (mà như trách móc) bất ngờ, khiến... đến lượt tôi lúng túng. Ừ nhỉ, tôi đã kịp hiểu chi về nàng, ngoài đôi ba lần gặp gỡ vội vàng, dăm bảy cuộc điện thoại và vài ba chục tin nhắn? (Hay là cậy mót lấy vợ quá đâm ra... làm càn?)

Và nàng nữa. Nàng đã biết gì về tôi, ngoài những chiến tích vẻ vang trên tình trường mà chủ yếu qua mồm thằng chim nhọn kia kể lại?

Có lẽ tất cả là do tôi đã quá chủ quan khi nghĩ rằng Huyền cũng như bất cứ em gái quê nào từng gặp: nhạt nhẽo, hời hợt, dễ tán, dễ yêu (?) Trước khi biết Huyền, tôi cũng đã thích vài người ở quê. Trong cái gọi là tình yêu đó bao hàm cả sự rẻ rúng, coi thường...

"Thật sự là anh chưa hiểu hết... Anh... sẽ... Nhưng anh tin vào linh cảm của mình!"

Tôi lúng búng. Huyền gật đầu khe khẽ.

"Nếu anh muốn hiểu... sẽ còn nhiều thời gian cho anh... Em cũng mới quen anh. Ấn tượng lúc đầu là sự hài hước trong mỗi chuyện anh kể, cả sự từng trải và hiểu biết nữa..."

"Nhưng em không tin anh, đúng không? Hay vì... vì..." (Định phọt nguyên câu "Hay vì em đã có một người bảo đảm cuộc sống cho mình?", nhưng may phanh lại kịp).

"Hãy cho em thời gian. Được không anh Huy?"

Hờ, bài này nghe quen quá. Một đứa muốn tống cổ đứa đang lẵng nhẵng theo mình thì tốt nhất là khen nó cái chi của chú cũng chuẩn cả (để khỏi mất lòng mà sửng cồ lên), nhưng hãy để thời gian

https://thuviensach.vn

làm trọng tài vụ này. No or Yes do thă`ng thời gian kê´t luận, em nỏ biê´t chi mô (đừng đập em phải tội).

“Thôi sáng rô`i, anh vê` luôn.“

“Chi mà vội vàng rứa?“

“Đô` áo của anh mô?“

“Để tí em lâ´y cho. Hay để đây em giặt rô`i khi mô rảnh qua lâ´y?“

“Nỏ dại. Anh Toàn biê´t được thì vỡ mặt“

“Nói linh tinh. Để đó em giặt…“

Đưa đẩy một lúc cuô´i cùng tôi cũng “chịu“ mặc bộ “lâm tặc” của bô´ nàng vê`. Lúc này mới sực nhớ ra con xe cổ đang không nổ được máy, bèn tặc lưỡi quyê´t định tạm đẩy bộ đã, đợi trời sáng rõ kiê´m hiệu sửa xe nào xử lý sau.

Vậy là cũng đã hê´t một đêm tră´ng. Mỏi mệt, chán ngán và bâ´t câ`n hơn lúc nào hê´t…

https://thuviensach.vn

Chương 11

Ngày thứ ba sau đêm trăng ấy.

Đã ba ngày, mong chờ một cái tin đến phát rồ. Điện thoại để trong túi quần luôn phải để hờ tay bên ngoài đề phòng nàng gửi tin nhắn đến mà không kịp đọc ngay. Thi thoảng nó không rung cũng tưởng như đang rung hoặc sắp sửa rung đến nơi. Khi mở ra thấy không có gì lại đần thối mặt tưởng tượng xem giờ này nàng đang làm gì mà không thèm nhắn tin cho tôi...

Tôi già rồi nhưng tính đôi khi cũng teen thật. Như việc kiên quyết không gọi điện hay nhắn tin cho Huyền trước, dù biết rằng cái đó chả khiến tôi giảm giá trị là mấy. Nhưng không là không. Ngang, gàn và sĩ diện không phải lối. Tôi muốn Huyền phải là kẻ khai phát súng trước tiên, chỉ cần một tin nhắn cũn cỡn thôi, tôi sẽ ôm máy gọi luôn cho nàng suốt đêm cũng được.

Đầu giờ tối bất ngờ nhận được hai phát *sms* liền, mỗi cái cách nhau vài chục phút. Thế chứ, bõ công ông ngóng mấy hôm!

Sms 1: "Có thể anh đã quên em nhưng em vẫn mãi nhớ tới anh dù quá khứ đã lùi xa. Hãy gọi cho em theo số mới của em ngay nhé +1900283382."

Bố tiên sư cái nhà em, số di động em sao như số tổng đài thế?!

Sms 2: "Anh ơi, gọi ngay vào số +1900567983 để nghe nhạc đám ma tiếng Anh hát theo phong cách xẩm chế cực hot nhé."

https://thuviensach.vn

Thă`ng nào nghĩ ra trò này cũng hay phê´t. Hay nhâ´t là nó luôn gửi đê´n vào những lúc tôi đang sô´t ruột muô´n đọc tin nhă´n của một ai đó.

Gâ`n 8 giờ tô´i, đi ra đi vào. Từ chô´i vài cuộc cà phê của mâ´y thă`ng bạn rỗi việc, lâ´y máy gọi cho Ô´c rủ đê´n chơi đỡ buô`n. Ô´c tă´t máy sau khi ngă´n gọn ba từ "Em đê´n ngay". Hờ, nhìn trước ngó sau, rô´t cuộc cũng chỉ có mỗi Ô´c là người mang đê´n cho tôi cảm giác vô tư, tự do và thoải mái nhâ´t.

Ngô`i với nàng không câ`n đón ý, dò ý để nặn ra câu hay ho, giàu tính ẩn dụ nhâ´t. Không phải sửa soạn tư thê´ sao cho phong trâ`n và lãng tử (nửa mùa). Thích nói gì thì nói, buột miệng chửi tục cũng sao. Nói chán thì ngô`i thừ ra hút thuô´c, uô´ng trà cũng không bị tính là mâ´t điểm hay đại loại là rứa...

20 phút sau đã thâ´y Ô´c le te bước xuô´ng từ xe máy đứa khác, với quâ`n tâ´t bó sát, áo khoác nâu dài quá đâ`u gô´i (trông nàng khi nào cũng mới mẻ và đâ`y sức sô´ng).

"Răng rô`i, hihi...?"

Ô´c hỏi mà như giễu.

"Răng rụng mịa nó rô`i, hehe!"

"Hơ, kiểu ni là nỏ ăn thua rô`i, chi? Hă´n vẫn không cho anh... hun chi?"

Ô´c cười như con hâm. Tôi phải đưa tay ra hiệu bé cái loa tàu lại, ông bà già nhà này tai thính lă´m, nghe được mâ´t hay. Nàng vẫn cười tít, giọng hạ xuô´ng, "Các cụ ngày trước còn... ác hơn giừ, anh cứ lo, hihi".

https://thuviensach.vn

Ô´c tự đi lâ´y trà trong hộp, tự mò xuô´ng bê´p lâ´y phích nước, tự đi rửa â´m chén... như người trong nhà. Nhìn nàng làm mà tự nhiên thâ´y vui vui, ngô` ngộ.

“Anh gặp hă´n khi mô? Tô´i qua à?“

“Mô, tô´i hôm trước.“

“Kê´t quả răng? Có mâ`n ăn chi được không đó?“ (Ranh con khi nào cũng tỏ ra tinh quái và trải đời.)

“Mỡ đó mà húp...“

“Rứa... rứa... tạch rô`i à? Kể coi mô`, loanh quanh mãi nỏ hiểu chi cả.“

“Chưa hẳn là tèo nhưng coi như là tèo.“

“Hă´n nói luôn là không thích anh à? Hay rủ đi mô mà hă´n không chịu đi? Mà dáng con nớ răng, nhìn ngon không? Hihi...“

“Cũng được. Thua em độ nóng thôi.“

“Phét, gái vùng nớ em lạ chi. Quê bỏ cha...“

Ngô`i chuyện trò cũng vui. Ô´c như hoạt náo viên, xí xớn và lă´m mô`m thâ´y ớn nhưng cũng khiê´n tôi nguôi ngoai bớt. Tôi bảo anh să´p đi Hà Nội có tí việc, thích chi anh mua cho? Nàng liệt kê ra một mớ, toàn thứ ăn được.

“Ra đó tranh thủ gặp lại em H. ôn chuyện cũ câ´y hè!“

Ừm, công nhận Ô´c như con ma xó trong bụng tôi. Nhiê`u chuyện tôi mới nghĩ trong đâ`u, nàng đã phun luôn ra được. Có lẽ vì điê`u này mà tôi không thể yêu nàng được chăng???

https://thuviensach.vn

Mấy hôm nay, để quên con người "bạc bẽo" ấy, tôi đã cố trở lại thói quen bình thường, với thời gian biểu đầy ắp những việc có ích lẫn vô tích sự: đi làm, đi câu, lôi mấy cái xe máy ra rửa, và lượn lờ cà phê chém gió cùng mấy thằng bạn cứt...

Lang thang vật vờ với mấy con cá bé tí cả buổi chiều ngoài đồng chỉ để bớt nghĩ về một đứa con gái gần như xa lạ. Nhưng rốt cuộc cá câu về chả biết nên vứt đi hay cho mèo hàng xóm, mà nhớ thì vẫn hoàn nhớ. Không thể vứt nỗi nhớ như vứt mấy con cá khốn kiếp, bé tí và tanh lòm kia được.

Mấy thằng bạn rốt cuộc cũng chỉ là bạn, cho dù tri kỷ đi nữa thì cũng... cóc yêu nhau được.

Tối về, sau khi làm tuần trà, nghe như vịt nghe sấm vài bản giao hưởng của *Bét* cho tâm hồn tĩnh lại, nghĩ quẩn, ừ tại sao tôi lại chơi trò mèo vờn chuột với nàng nhỉ? (cả nàng cũng rứa). Phải chăng tôi chưa thật lòng, chưa tha thiết với mối quan hệ này? Tôi đã làm được gì cho nàng hay chỉ chém gió dăm ba câu nhạt toẹt (mà cứ tưởng là hay), vài hành động "nghĩa hiệp" bốc đồng kiểu anh hùng rơm nửa mùa?

Nhưng dù sao tình cảm của tôi là không thể phủ nhận. Kể từ sau khi chia tay *ex*, duy nhất cho đến lúc này tôi mới thấy rung động thật sự với một đứa con gái. Nhiều khi vơ vẩn nghĩ tôi yêu nàng vì cái gì? Đẹp? Nàng không đến mức nghiêng xóm nghiêng làng (thật, giá nàng xấu đi chút nữa vẫn yêu như thường). Tâm hồn và sự hiểu biết chắc thua xa *ex*. Nhưng ở nàng có chút duyên ngầm khiến tôi càng nhìn càng thấy không nên quay mặt ngó sang đứa bên cạnh nữa...

Rà danh bạ, tên nàng tôi ghi "Giamilia" (nữ nhân vật trong cuốn "Giamilia của tôi" của Chingiz Aitmatov – một người tôi mê). Bên kia

https://thuviensach.vn

tín hiệu ò í e u ám như kèn đám ma. Hờ, tă´t máy hay đổi sang dùng sim khác? Không thèm suy đoán nữa cho thêm nhức đâ`u. Cô´ gă´ng để hiểu cảm giác và suy nghĩ của gái luôn là sai lâ`m cơ bản của mọi thă`ng trai khi yêu. Tiện thể gọi chơi cho cu Ngọc (xem thă`ng kia có mò đê´n chơi không).

Sau 30 phút chuyện phiê´m, xin được cái info thă`ng â´y luôn.

Đô´i tượng tên Toàn, 27 tuổi, ngụ tại thị trâ´n Tây Sơn. Trình độ học vâ´n: Tô´t nghiệp lớp 12 trường Bổ túc văn hóa. Nghê` nghiệp: Buôn bán (hàng gì chả rõ, nhưng chă´c hàng con, tức động vật quý hiê´m). Đặc diểm nhận dạng: Cao 1m65, nô´t ruô`i cách mép môi trái 0,5 cm, da ngăm đen, khi đi khỏi nhà hay mặc áo phông thẫm màu, quâ`n kaki màu nước dưa. Đặc biệt mô`m hay nói "Yên tâm đê".

Nghe xong hô` sơ nó, tôi suýt ngã vật ra. Phải gượng dậy bă´n liê`n ba phát thuô´c lào mới tỉnh táo trở lại. Ờ, chú này có vẻ giàu có và từng trải. Mẫu này trong mă´t các em luôn được đánh giá cao, tôi dù ghét cũng không thể coi thường. Một đứa giàu nó có cái phong thái bê` ngoài dễ khiê´n thă`ng nghèo hơn rụt cổ lại.

Lớp câ´p ba cũ của tôi năm tụ bạ một lâ`n (gọi là họp lớp cho nó kinh). Trong đám có thă`ng nhà hai đời làm nghê` câ`m đô`, giàu vật. Mỗi khi rượu chè bung biêng, ví dụ nó buột miệng, "Tao thâ´y đậu phụ bây giờ ăn ngon gâ´p mâ´y lâ`n tôm hùm", thì lập tức quá nửa nhóm (nhâ´t là con gái) gật gù bô`i thêm, "Chuẩn luôn, đậu phụ luộc mới là đỉnh cao của ẩm thực, tôm hùm ăn như mứt". Chú nào bản lĩnh (hay ngu) bật lại, lập tức bị đám đông đứng lên đập bàn, ném đá hội đô`ng cho câm miệng lại mới thôi.

Tôi ngô`i xem, chửi thâ`m trong bụng, "Tổ sư, mâ´y cái thă`ng trí thức đâ`y mình sao chúng mày phải bợ đít thă`ng đâ`u đâ´t kia

https://thuviensach.vn

thê´? Không thâ´y hèn và nhục mặt à?“. Tâ´t nhiên tôi chả ngu mà phun ra, chỉ cười nhạt *no comment*!

... Một thă`ng như cu Toàn, với các em gái bây giờ (trong cái huyện nghèo này) thì một câu buột miệng chửi tục “đkm“ luôn có giá trị nghệ thuật và tư tưởng cao hơn sâ´m truyê`n Vanga. Huyê`n “của tôi“ đỡ nổi không?

Trước khi đi ngủ, sẵn â´m ức, gửi liê`n cho nàng mâ´y cái tin dài ngoă`ng. Đại ý, có phải em đang trô´n tránh anh? Đêm khuya tâm thâ`n bâ´n loạn, cảm xúc sê´n sịa nổi dậy viê´t linh tinh, sáng ra đọc lại ngượng vãi lúa.

Trưa đi làm vê`, mở máy thâ´y tin trả lời: “Mỗi sáng thức dậy, em thâ´y hình như hạnh phúc đang chờ mình đâu đó. Nhưng sao mãi em không thâ´y được, vì nó râ´t xa, râ´t mơ hô` trong em...“

Đọc mà tê dại vì buô`n...

https://thuviensach.vn

Chương 12

Ngày thứ năm đặt chân đến Hà Nội. Sau khi đã mua mấy thứ lặt vặt cho mình, thăm một lượt các chiến hữu, các huynh đệ một thuở oanh liệt bên nhau, sáng nay khùng khùng mượn xe chạy đảo gần hết những quán xá mà khi xưa tôi từng có nhiều ân oán, duyên nợ.

Đầu tiên là quán cơm cuối phố Vũ Hữu. Một bữa tôi và thằng bạn đói quá chia nhau ra hai ngả. Thằng bạn đạp xe đến nhà một thằng bạn khác "oánh dậm" (tức là ăn trực, ăn ké bữa cơm). Tôi quàng cái ca táp vải vuông vức như cái đầu DVD (cái túi này hồi ấy mua bằng một phần tiền giải thưởng Báo chí, đâu như trăm mấy ngàn), ở trong đựng đầy báo và tạp chí cũ, hiên ngang vào quán gọi suất cơm 15 nghìn bạc. Bình thường chỉ ăn suất 4 – 5 nghìn, nhưng đằng nào cũng không có tiền, gọi phát cho sang cái miệng rồi tính sau.

Rau dưa, nem rán, chả nướng... và bát cơm đầy ụ. Ăn xong tỉnh cả người. Nhưng lại bắt đầu lo lắng tìm cách trình bày sao cho khéo và hợp lý.

"Thôi chết rồi...", tôi đưa tay vỗ bốp vào túi quần sau, mặt hoảng loạn.

"Sao thế anh?", con bé thu tiền tròn mắt hỏi.

"Chết thật, anh đi xe bus... thằng nào móc mất ví rồi. Tiền thì vài trăm nhưng cơ bản là toàn giấy tờ quan trọng..."

https://thuviensach.vn

“...“

“Giờ anh để lại cái ca táp này nhé, lát vê` nhà lâ´y tiê`n ra chuộc lại... À mà nhớ giữ cẩn thận hộ anh, toàn tài liệu đâ´y.“

Con bé chỉ vào phía trong.

“Anh vào đưa cho bà chủ!“

Xong. Că´p mông rời khỏi quán trong vô sô´ ánh mă´t ngưỡng mộ của các bé gái đang chen chân gọi thức ăn. Bước trên đường vê` phòng trọ mà nước mă´t chực trào. Cảm giác ê chê`, tủi nhục và khô´n nạn bóp nghẹt lâ´y tim.

Thứ hai là quán cháo lòng tiê´t canh lão N. trọc trên đường Nguyễn Trãi. Quán â´y cứ đứt bữa là đi bộ ra ăn nợ. Đôi lúc nhớ cơm quá, mụ vợ lão vét nô`i gang lâ´y cho ít cơm cháy bỏ vào bát nhựa to, chan nước luộc lòng vào... ngon vãi linh hô`n. Sau này thanh toán nợ nâ`n, dở sổ ra thâ´y tên tôi với thă`ng Long dày như... nhật ký cave. (12/6 Huy + Long: 2 cháo + 1 lòng + 2 tiê´t; 14/6: Huy: 2 cháo + 2 vina; 15/6: Huy + Long: 4 cháo + 2 lòng...) Nhà này có đứa con gái học năm nhâ´t xinh ghê, nhưng hai thă`ng nợ như chúa Chổm chả dám tán tỉnh. Chỉ thi thoảng thâ´y nó mặc váy ngă´n ra giúp bán hàng thì hai thă`ng ngô`i lâu hơn, ánh mă´t cũng tỏ ra phiêu lãng hơn, nhưng cơ bản chẳng ăn thua.

... Dạo quanh một vòng, có quán vẫn còn đó, có quán đã sang tên đổi chủ, kinh doanh mặt hàng khác. Những chuyện này tôi không dám kể với ai ngoài Ô´c (sợ mâ´t hình ảnh, sợ này sợ nọ...). Nàng nghe say mê, lúc cười să`ng sặc, lúc đâ`n thô´i mặt tội nghiệp cho tôi. Chưa bao giờ Ô´c phán xét hay khiê´n tôi tổn thương, nàng hay tưng tửng đùa và ít khi để bụng những điê`u vặt vãnh. Đó là lý do có nhiê`u chuyện “thâm cung bí sử“ tôi chỉ kể cho mỗi nàng nghe...

https://thuviensach.vn

Chiều nay lượn xuống Hàng Đường mua cho nàng mấy lọ ô mai (đủ các loại). Lúc về nhà nghỉ, đang lọ mọ leo cầu thang chợt nhận được tin nhắ́n của nàng, chỉ vẻn vẹn hai chữ và ba dấu chấm "Chàng ơi..."

Nhắ́n lại, "???"

"Nhớ chàng."

Phì cười. Ranh con hôm nay bày đặt xưng hô lối cải lương với tôi chắ́c có vụ gì ở nhà rồi.

"Hâm."

"Mà chàng mua mấy thứ cho em chưa? Chàng nhớ chi em không đó?"

"Nhớ vãi."

"Nhớ cái chi nhất?"

"() ()"

"Bó tay chàng oy! Khi mô về nà?"

"Vài bữa nữa. Thích mùi Lacoste không anh mua cho một lọ?"

"Nhưng mùi chi nà? Đắ́t hok? Đắ́t quá thì thui chàng à."

"Mùi mới ra, Challenge rất nam tính. Mua nhá?"

"Ừm. Mà gặp người iu cũ chưa?"

"Chưa, mai mới đi đám cưới bạn mà. Thôi đi tắ́m rồi ngủ luôn đây, về kể sau. Bye bye."

https://thuviensach.vn

Xe vê` từ Hà Nội lúc 4 giờ chiê`u. Bước xuô´ng đã thâ´y Ô´c đứng đợi sẵn bên con xe đạp cào cào, đâ`u đội mũ lưỡi trai, quâ`n bò ngô´ bạc phê´ch.

“Say xe hay răng mà mặt mũi xanh xám rứa?“

“Đói.“

“Không ăn chi à?“

“Dừng ăn trưa ở Thanh Hóa nhưng anh nỏ muô´n ăn, chỉ uô´ng lon bia với cái nem chua.“

“Thôi vê` kiê´m cái chi em nâ´u cho mà ăn tạm nha?“

“Ừ.“

Ô´c ngô`i sau ôm cái ba lô, tôi đạp xe men theo lô´i tă´t vê` nhà. Ngang qua hàng cây ven hô`, đường vă´ng chỉ có hai đứa, Ô´c vòng tay qua eo tôi.

“Ôm câ´y đỡ nhớ mô`.“

“Chă´c là quen ôm thă`ng củ cải nớ rô`i à?“

“Thôi ông nội đừng nhă´c đê´n thă`ng đó nữa.“

“Răng rô`i? Tạch rô`i à?“

“Sút hă´n bay lâu rô`i giừ anh mới hỏi.“

“Tiê´c không?“

“Nỏ biê´t, em tăng được 2 cân thì biê´t răng rô`i đó.“

“Hê, giừ thoải mái làm bô` anh rô`i chi?“

https://thuviensach.vn

“Nỏ dám. Em Huyề̀n để cho ai? À mà trong ni (vỗ vào ba lô) đủ mấ́y thứ em dặn rồ̀i chơ?“

“Đủ ạ. Nhà ngươi thì chỉ nhớ đế́n ăn chớ có nhớ chi khác mô.“

“Ầ̀y, trẫm rứa đó. Còn hơn có đứa chỉ nhớ cái... bậy bạ đen tố́i...“ (Hí, tỉa đểu vụ tôi nhắ́n tin bảo nhớ () () đây.)

Về̀ nhà. Nàng chào hỏi qua loa mẹ tôi rồ̀i xuố́ng bế́p mở tủ lạnh tìm đồ̀ nấ́u mỳ cho tôi ăn chố́ng đói. Mẹ xì xào vào tai tôi, “Tau chộ hai đứa mi khi mô cụng dính với nhau như keo năm linh hai hè!“. Tôi cười bảo chắ́c rứa.

Tắ́m rửa xong ngồ̀i vào bàn ăn mỳ tôm trứng. Nói thật, món này cách đây vài năm tôi sợ vãi linh hồ̀n vì cứ ngửi mùi mỳ lại ám ảnh một thời chuyên chiế́n mỳ Hảo Hảo trừ bữa, ăn xong ợ phát lại nôn nao hế́t cái thằ̀ng người.

“Ngon ghê, em nấ́u cái chi cũng hợp vị anh hè!“, nịnh thố́i Ốc phát, cơ mà cũng đúng.

“Chẳng qua anh hay đói vào lúc có em thôi...“

Tôi ngẩn mặt mấ́t mấ́y giây vì câu nói tưởng như ấ́m ớ, vô vị đó. Nói rứa khác nào nàng là cơm nguội lúc đói lòng, bình thường nhạt nhẽo trong xó chạn nhưng khi không cầ̀n vẫn luôn có sẵn???

Chén xong, lôi ba lô vào phòng riêng (đỡ bị mẹ soi) lấ́y đồ̀ cho Ốc. Mấ́y hộp ô mai, hai gói ngô cay to, hai gói bò khô, lọ nước hoa Lacoste (còn cái khăn dạ mua cho Huyề̀n).

“Khăn đẹp hè. Mua cho mama à?“, nàng tinh gớm.

“Mô... Định...“

https://thuviensach.vn

“Biế́t roài, tặng em Huyề̀n chi?“

“Ừm.“

“Em thích!“, nàng ướm thử vào cổ.

“Răng không nói anh mua cho cái nữa?“

“Rứa con Huyề̀n có dặn anh mua không mà anh mua?“ (Dỗi rồ̀i.)

“Không, nhưng nỏ lẹ đi Hà Nội không mua chi cho hắn? Tiện tay thì mua thôi...“

“Nhưng em thích cái khăn ni, hợp với gu của em thật đó!“

“Ừ công nhận... cũng hợp. Nhưng thôi, em nhường Huyề̀n đi, em có bao nhiêu quà rồ̀i chi nựa.“

Ốc cuộn cái khăn rồ̀i ôm trong lòng (kiểu bà ứ thả ra cho đứa mô nữa), tôi vừa buồ̀n cười vừa thấ́y khó xử. Thôi kệ đó, hạ hồ̀i phân giải.

“Tố́i ni nhà Huyề̀n hẹn sang lấ́y nố́t tiề̀n nợ nên anh mới về̀ sớm hơn dự định 2 ngày đó!“

“Rứa lại gặp à?“

“Ừm.“

“Em thì nỏ ghét chi hắn, chớ mà... thấ́y hắn có vẻ làm cao làm giá quá. Như anh răng phải khổ vì một đứa như hắn?“

“Khổ chi mô, anh cũng xác định lầ̀n này mà nhùng nhằ̀ng là anh té luôn.“ (Mạnh mồ̀m ghê.)

“Em ủng hộ... Rứa tố́i ni về̀ muộn rồ̀i hè?“

https://thuviensach.vn

“Chưa biết. Mất hứng khi mô về khi nớ.“

“Ầy, lôi thôi trả dép bố về hè, hihi.“

Tối nay sẽ là cuộc gặp gỡ thượng đỉnh – giải quyết một công đôi chuyện đây...

https://thuviensach.vn

Chương 13

Tô´i qua theo lịch hẹn sẽ sang nhà Huyê`n, nhưng lúc chập choạng nhận được hung tin từ cu Ngọc, “Đại ca để đêm mai sang nhé. Mai mới có phim hay cho đại ca“.

Cái giọng lâ´p lửng của nó khiê´n tôi vừa hoang mang vừa tò mò. Hỏi lại, phim chi mà hay chú? Nó ranh mãnh, “Thì tô´i mai đại ca cứ sang đây“.

Ừ sang thì sang, trong kho từ vựng của anh mày chả có từ nào tên là “sợ“ cả.

Lúc đó Ô´c chưa vê`, đọc tin nhă´n của Ngọc cho nàng nghe, nàng reo lên như hâm, “Biê´t roài... tô´i mai anh sẽ được gặp tình địch. Để lát em chạy xe ra mua cho lọ dâ`u gió với ít bông băng đi là vừa hè!“

Tôi vái lạy Ô´c ba vái. Nàng quả là đệ nhâ´t ma xó, chuyện chi cũng tinh quái đoán trước như sâ´m truyê`n (chả trách thă`ng bô` cũ rô´t cuộc trong mă´t nàng cũng chỉ là thă`ng trẻ trâu)...

7 rưỡi tô´i. Áo phông, quâ`n jeans, giày xì po... chễm chệ trên con rim Thái của ông già trực chỉ hướng câ`u tràn. Trời khô ráo, trăng non lâ´p ló chân đô`i. Một cảnh tượng râ´t xứng đáng để làm thơ đê`.

Đê´n gâ`n ngõ nhà Huyê`n, thâ´y một đám gâ`n chục chú giai làng đang tụm năm, tụm ba quanh gô´c tre, tôi ý tứ giảm ga, tă´t đèn

https://thuviensach.vn

pha. Chợt tiếng ai như tiếng cu Ngọc gọi tên tôi. Dừng hẳn lại xem sao.

“Đại ca.“

Té ra là nó thật.

“Chuẩn bị đi mô mà tụ tập ri?“

“Mô. Ngồi bốc phét cho vui thôi. Vô nhà đi, chị Huyền ở trong đó.“

“Mà nhà có khách à?“

“Dạ. Vô đi.“

“Ai rứa?“

“Anh Toàn đến chơi. Nỏ ngại mô.“

Bó tay chú, có rứa mà cũng dọa ma anh.

Nhưng cũng hơi hồi hộp thật. Nó là thứ cảm giác là lạ pha trộn giữa chút cay cay mũi, chút trách cứ (ngầm ngầm) và một chút hiếu chiến. Rút thuốc đưa cho Ngọc một điếu, châm một điếu, kéo mấy hơi cho hạ hỏa phát đã. Xong lững thững dắt xe đi vào.

Trước sân, một con Airblade đỏ đen dựng chình uỳnh ngay lối vào cửa (chắc sợ trẻ con vặt gương). Huyền đi ra chào “Anh ạ!“ rồi nhìn tôi một lượt. Hờ, nàng đi giày vải buộc dây trong nhà như này là trọng đại lắm đây! Gật đầu chào lại. Ngó vô nhà trên chả thấy đứa nào khả nghi ngoài bố mẹ Huyền.

“Cháu chào o chú. Ôi o mới về ạ?“ (mẹ nàng mới ra viện). Tiện mồm định hỏi “Dạo ni khỏe không o?“ nhưng phanh lại kịp.

https://thuviensach.vn

Chú Việt kéo ghế mời ngồi rồi nhìn sang tôi bảo với vợ:“Huy con nhà bà Y. đó, nhà bên thị trấn.“

Mẹ nàng bỏm bẻm nhai trầu, gật gật, mắt lim dim ra kiểu biết, biết rồi. Tôi nở nụ cười tương đối nhu mì, tranh thủ soi xem nàng giống mẹ điểm gì trên khuôn mặt.

“Huy vợ con chi chưa cháu? Giừ đang mần nghề chi?“

Mẹ nàng phỏng vấn.

“Dạ chưa o ơi. Cháu làm abc thôi o.“

Đúng kiểu giai làng là phải “Cháu ế rồi, có ai thèm lấy mô o“, nhưng tôi ghét kiểu vờ vịt khiêm tốn và nhàm chán ấy. Im lặng trong giây lát, phát hiện ra dưới bếp có tiếng rầm rì to nhỏ. Ái zà, bạn Toàn ủ hàng kỹ ghê nhể. Ngay lập tức tiếng Huyền lôi kéo, “Lên nhà trên uống nước nói chuyện cho vui đi anh, nỏ ngại mô!“

Rồi nàng đi trước, bạn giai kia lẽo đẽo theo sau.

“Giới thiệu với anh, đây là anh Toàn, nhà trên abc... Còn đây là anh Huy...“

Nàng chừng mực ghê, ánh mắt không thể hiện cảm xúc gì “mập mờ“ để tôi kết tội một thể. Toàn đây hử chú? Trông cũng không đến nỗi giang hồ như tôi dự. Tóc dài vuốt ngược ra sau gáy, tay đeo lắc bạc to đùng, miệng rộng, cười hề hề rất câu tài.

“Anh mới sang chơi à?“, bạn í hỏi. Gớm, chú ngồi trỏng biết anh đến lúc nào rồi còn phải hỏi.

“Ừ, anh mới sang.“

“Anh ở mô hè? Nhìn... quen quen.“

https://thuviensach.vn

“À, anh ở thị trấn. Bạn quen ai bên nớ không?“. Hê, gọi “bạn“ cho nó có khoảng cách!

“Em quen nhiều bên nớ lắm, anh có biết thằng A con ông C, chị H con bà M... không? Có biết bla bla... không?

Bọn ấy đa số tôi biết, nhưng bảo anh chịu. (Vì biết chúng nó thì cũng vinh dự gì cho tôi mà phải kể ra cơ chứ.)

“Rứa anh Huy mần nghề chi hè?“

“Anh làm linh tinh thôi.“

“Trước học chi ra?“

Đã hơi nhức đầu thì chớ, thằng này *volume* nó vừa to vừa hay phát, thi thoảng cười hề hề rất ra kiểu dân làm ăn nhớn. Hình như chú mày nghĩ rằng chân lý thuộc về thằng to mồm hơn thì phải?

Đợi bố mẹ Huyền lục tục xuống nhà dưới (cho mấy đứa tự nhiên), bạn í quay sang nàng hỏi.

“À mà em với anh Huy quen nhau lâu chưa hè?“

Huyền nhìn tôi giây lát.

“Nỏ nhớ nựa anh hè“, nàng nháy mắt với tôi, trông điêu nhưng yêu cực.

“Ừm“, tôi cười nhạt.

“Răng mà quen nhau, anh Huy ở bên nớ răng biết em?“

Huyền đang ậm ừ định trả lời thì tôi xen ngang:“Rứa mới tài!“

Nhìn thái độ tưng tửng của tôi, cu cậu hơi khựng lại, mặt sườn sượng. Loa tạm thời tắt trong vài phút...

https://thuviensach.vn

Huyề̀n, tôi và cu Toàn ngồ̀i ba góc bàn. Cứ như thế́ trận chân vạc trong Tam Quố́c, Thục Hán ở phía Tây, Tào Ngụy ở phía Bắ́c, Đông Ngô ở phía Đông Nam. Chả biế́t bọn kia là gì nhưng vì yêu Khổng Minh nên tôi nhận Thục cho lành.

Trong thế́ trận phức hợp như này, nhấ́t cử nhấ́t động của đố́i phương đề̀u được mấ́y cái camera còn lại *record* với chấ́t lượng *full HD 1080* siêu nét. Tôi may mắ́n ngồ̀i đúng hướng tivi nên phong thái cũng tự nhiên hơn, vì khi không có chuyện để nói ta cứ vác mắ́t thưởng lãm sữa tắ́m The Bol *em tắ́m anh yêu*, Vinamilk *chúng ta là những con bò* bla bla... (thi thoảng mặc dù chả có chi hay nhưng cứ nhoẻn miệng cười làm như thú vị lắ́m).

Được năm phút, thấ́y thi gan với tôi không ăn thua, cu Toàn lôi điện thoại ra đàm phán với các đố́i tác làm ăn. Ờ ờ, anh cứ chuyển trước hai mươi củ cho em... rồ̀i rồ̀i... chị ạ, số́ hàng hôm qua báo về̀ cho em tám tư củ, ok chị... yên tâm đê... thằ̀ng em à, cuố́i năm quyế́t toán hế́t đi nha, ờ ờ... ba trăm mấ́y củ anh không mang sổ nên ang áng rứa thôi... ok ok... yên tâm đê... yên tâm đê.

Tôi nghe củ này củ nọ mà ung hế́t cả đầ̀u, cũng định lôi điện thoại ra gọi chơi cho các anh trên Bộ, trên Cục coi cuố́i năm tổng kế́t ra răng nhưng rà danh bạ mãi không thấ́y tên anh nào nên thôi. Chả lẽ gọi cho lão trưởng thôn hỏi lịch phát thuố́c diệt muỗi để xin mấ́y gói? Thôi thì muố́i mặt coi quảng cáo để xem con tạo xoay vầ̀n ra sao.

Chừng như gọi điện thoại lắ́m cũng khản cổ, ngồ̀i trơ mắ́t ế́ch mãi cũng chán, cu Toàn nhấ́m nháy gì đó với Huyề̀n (quả này tôi liế́c hụt). Huyề̀n ý tứ nhìn tôi, nhìn vu vơ rồ̀i... tiế́p tục ngồ̀i im.

“Thôi mầ̀n ta đi hè!“

https://thuviensach.vn

Bâ´t ngờ bạn “yên tâm đê“ dịch ghê´ rô`i nói to. À, chúng nó chă´c có *plan* soạn trước rô`i. Chuẩn bị đi đâu giờ này đây? Ở cái xó này, buổi tô´i làm chi có chỗ nào chơi, ngoài mâ´y cái quán cà phê, quán karoke, quán cháo phở đêm? Hay “chúng“ đi thăm ai? Hừ, tự nhiên thâ´y cứ như tôi să´p ra rìa rô`i không bă`ng.

Im lặng. Kinh nghiệm trận mạc cho thâ´y, những lúc có biê´n tô´t nhâ´t là tạm thời im lặng, tuyệt đô´i không manh động dù là lời nói (mặt lạnh tanh càng tô´t) vì càng manh động càng rô´i.

Thâ´y Huyê`n vẫn ngô`i yên, chàng “yên tâm“ chủ động bước ra sân chờ sẵn. Huyê`n nhìn tôi rô`i ngập ngừng nói nhỏ, đủ nghe:“Bựa ni sinh nhật bạn anh Toàn. Anh nớ rủ em đi dự cho vui.“

Vẫn không rời mă´t tivi, tôi gật đâ`u.

“Em thì cụng nỏ thích đi, khi nãy đang châ`n chừ thì anh đê´n đó.“

Tôi lại gật đâ`u. Rô`i tiê´p tục im.

“Đi à anh? Đi mô đó?“, chú Ngọc hỏi bạn Toàn.

“À... đi sinh nhật thă`ng bạn anh bên thị trâ´n. Bọn nó tổ chức hát kara ở quán abc“, Toàn hô` hởi vãi.

Quan sát thái độ Huyê`n, thâ´y nàng ngập ngừng không dứt khoát. Tôi tỉnh bơ bảo:“Đi đi. Anh nói chuyện với bô´ em tí rô`i vê`.“

Nàng vội vàng kéo ghê´ sát tôi hơn.

“Nỏ. Nỏ đi mô.“

Ngoài sân, cu Toàn đi đi lại lại chóng hê´t cả mặt. Chô´c chô´c rút điện thoại ra xem giờ rô`i lẩm nhẩm, “Nhanh lên không muộn rô`i,

https://thuviensach.vn

hơn 8 giờ rồ̀i tề“.

Huyền bảo tôi đợi em tí, rồ̀i đi ra.

“Anh đi sinh nhật vui vẻ nha. Em nỏ đi được mô, cho em gửi lời chúc mừng sinh nhật bạn anh với!“

Cu Toàn nghe xong đần thố́i mặt, đứng trân trân mãi mới khai khẩu được.

“Đi mồ, đi mồ... đi đi. Em hay hề, đã nói rứa rồ̀i mà... tự nhiên rứa là răng?“

Tôi ngồ̀i trong nhà tự nhiên thấ́y mát hế́t cả mề. Một cảm giác hưng phấ́n không bút nào tả xiế́t. Buột mồ̀m bồ̀i thêm: “Đi với anh nớ cho vui Huyền! Đi đi!“

Xong che miệng cười chúm chím duyên tệ. Toàn nghe câu đó như lửa thêm dầu, thái độ gần như lồ̀ng lộn lên, vùng vằng:“Em hay hè. Đi mồ, anh xin em đó...“

Không nhịn được cười. Tôi lững thững bước ra sân hút điế́u thuố́c. Lại gần Huyền, tôi vỗ vỗ vai nàng.

“Sinh nhật thì cứ đi cho vui, ở nhà làm chi em!“

“Lạnh lắ́m, em nỏ đi mô. Mà em cụng nỏ muố́n đi mô buổi tố́i.“ (Phét đê, thế́ tố́i hôm nọ ngồ̀i với thằng nào trên đồ̀i?)

Vừa lúc đó bạn “yên tâm đê“ có điện thoại, hình như đồ̀ng bọn hỏi đang ở đâu mà chưa thấ́y mặt.

Chàng nghe xong, gãi đầu sồ̀n sột, vùng vằng với cái điện thoại trên tay.

“Rứa anh chịu thua em rồ̀i, thua rồ̀i.“

https://thuviensach.vn

Huyền bảo thông cảm nha anh, thông cảm nha. Tự nhiên tôi thấy tội tội cho chàng.

“Thôi rứa anh về luôn đây. Chào bác nha!“, cậu chàng chào tôi. Rồi chàng nghiêng con Airblade quay nửa vòng, ngồi lên nổ máy phóng cái vù đầy uy lực.

Tôi ra xe mở túi bóng lấy khăn cho nàng.

“Để anh quàng cho em.“

“Quà Hà Nội của em à?“

“Ừ.“

Tôi quàng khăn cho nàng (có biế́t quàng kiểu chi mô, cứ quấn hai vòng cho chắc ăn). Thấy không có ai, ghé đầu hun trộm phát lên môi nàng. Nàng không kịp phản ứng, đứng ngây ra nhìn tôi.

“Ngọt quá“, tôi tỉnh bơ.

“Xin phép khi mô mà…?“, nàng chu mỏ lên.

“Xin Bộ Văn hóa hôm qua rồi.“

“Anh liều hè, thằng Ngọc hấn chộ thì chết nha!“

Đứng trò chuyện một lúc, thấy hơi bất tiện, Huyền rủ vô nhà “uống nác“ tiếp. Thôi, thận anh yếu lắm, uống nhiều chè xanh nguy cơ sỏi thận cao. Mình tìm chỗ nào dạo loanh quanh cho nó… thoáng đi em.

Nàng ngẫm ngợi mấy giây rồi bảo, à sang nhà cậu em coi làm hương nha, gần đây thôi. Tôi ừ. Hương với chả hoa, có cái khỉ mốc chi lạ lùng đâu, nhưng cứ có một chỗ để gọi là đi chơi đỡ phải ngồi

https://thuviensach.vn

nhà nghe song mẫu hỏi đi hỏi lại điệp khúc bên nớ có biết ông C bà D không... bla bla là ngon rồi.

Lối sang nhà ông cậu Huyền đi tắt qua vườn cây trồng toàn chanh, lúc đi ngang qua cái ao, tôi kéo tay nàng bảo, "Đứng nghỉ tí đã, lâu không đi bộ mỏi chân quá". Phét nàng cho vui, cơ bản thấy không gian văng vẻ êm đềm, nồng độ... dê trong máu tăng đột xuất nên muốn tranh thủ tác nghiệp tí. (Là anh cứ nói thật lòng rứa, chú nào yêu đương chỉ chém gió chay anh gọi bằng cụ, các chú đừng vặn anh.)

"Ở đây thoáng đãng hè!", mắt xa xăm, như chỉ biết đến cảnh vật.

"Ao ni nhiều cá lắm đó, thằng Ngọc nhà em hồi trước toàn ra đây câu trộm."

"Ừm, cái chi vụng trộm cũng thú vị nỏ riêng chi câu."

"Anh Huy biết bơi không?"

"Có, ngày xưa sinh viên anh đoạt giải ba cuộc thi vượt sông Tô Lịch."

"Giỏi hè. Sông nớ rộng không?"

Nghe nàng hỏi mà tụt cả hứng chém gió. Chán nhất là nói đùa với một đứa xong phải mở ngoặc thêm là tao vừa đùa đấy!

"Rộng lắm. Em có biết tại răng lại có tên sông Tô Lịch không?"

Nàng lắc đầu.

Tôi bảo rứa thì ngồi xuống đây anh kể cho nghe, đoạn kéo tay nàng ngồi bệt trên vệ cỏ (chả rõ sạch hay bẩn nữa, kệ). Huyền

https://thuviensach.vn

đâ´m vai tôi bảo anh rành khun ni (dịch ra: anh chỉ được cái khôn thôi).

“Anh nói đi, răng lại đặt tên sông nớ là Tô Lịch?“

Nàng cứ như người giời. Hỏi những câu không đúng... hoàn cảnh chút nào. Tôi vòng tay ôm qua eo nàng, bảo đùa chứ giừ tạm thời anh nỏ nhớ chi nựa, để lát vê` hỏi thă`ng Gúc gô` châ´m Tiên Lãng rô`i nhă´n tin cho em sau nha. Nàng làm động tác co người lại nhưng vẫn để yên. Được hai phút tôi bỏ tay ra. Im lặng.

“Anh Huy...“

Nàng lay lay đâ`u gô´i tôi. Chă´c nàng nghĩ tôi đang thiê`n.

“Chi mà anh ngơ ngơ rứa?“

Tôi không dám nói cho nàng biê´t là tôi không ngơ. Khoảnh khă´c này như một thă`ng vừa nhìn lại vé sô´ và biê´t tôi trúng giải đặc biệt. Nó cà`n phải tạm thời thoát nhanh ra khỏi trạng thái hô`i hộp, nê´u không nó sẽ vỡ tim trước khi chờ đê´n ngày lĩnh thưởng. Còn tôi, tôi đang cô´ giữ cho cái đâ`u thật lạnh.

“Có khi nào em chợt thâ´y nhớ anh không?“, tôi vẫn mă´t nhìn xa xăm.

Huyê`n im lặng mâ´t vài phút. Mãi mới rụt rè nói lí nhí trong cổ.

“Nê´u em nói... có thì anh có tin không?“

Tôi lă´c đâ`u.

Nàng xoay người nhìn thẳng vào mă´t tôi.

Tiê´p tục im lặng trong 5 phút.

https://thuviensach.vn

Bâ´t ngờ nàng nă´m nhẹ bàn tay tôi (hờ, tay con gái có khác, â´m ghê gớm). Tôi đưa tay nàng lên miệng thơm một cái (kiểu của mâ´y chú Tây) rô`i nă´m chặt (hê´t giẫy).

“Tay toàn chặt củi, thái rau lang... thô ráp lă´m đó, anh hôn mâ`n chi, hihi...“

“Mô, anh thâ´y đẹp mà“ (Chỉ sợ nàng hỏi “anh hôn tay mâ´y em rô`i?“ thì...)

Ngô`i nă´m tay nă´m chân nhau (à quên tôi hôn trộm mâ´y phát lên tóc nữa, toàn mùi hương nhu) khoảng 20 phút thì nàng có tin nhă´n. Tôi không hỏi của ai, coi như không quan tâm cho lành. “Anh biê´t ai không?“, Huyê`n vẫn nă´m tay tôi. “Không“. Nói không nhưng trong bụng biê´t ngay ông tướng kia rô`i.

Huyê`n ghé sát điện thoại cho tôi xem tin nhă´n. Ký tự viê´t bă´t chước bọn tin tin nhưng đọc được hê´t.

“Em đang ở mô? Anh quay lại mà không thâ´y em mô cả. Em vê` đi“.

Nàng nhìn tôi ý hỏi làm chi bây giờ? Tôi cười nhạt, lă´c đâ`u (em muô´n làm chi tùy em, anh không can dự)...

https://thuviensach.vn

Chương 14

Huyền cố tỏ ra bình thản, nhưng bằng linh cảm và nghiệp vụ tôi thừa biết nàng đang rối. Nàng bật tắt điện thoại, đút vô túi áo rồi lại lôi ra ngó nghiêng nhưng "không nỡ" nhắn tin trả lời (vì nể mặt tôi).

Được mấy phút điện thoại nàng lại có tin nhắn. Đọc xong nàng chép miệng, "Nhắn chi mà nhắn lắm không biết", rồi quay sang tôi bảo, "Nói răng bây giừ anh?". Tôi cười nhạt, "Bảo đang ngồi với anh Huy cho hắn... yên tâm. Chắc hắn sợ em đi một mình cảm lạnh đó!"

Nàng nhe răng cười bẽn lẽn rồi thầm, "Hay là em tắt máy nha?". Tôi lắc đầu bảo đừng, kệ nó.

Kệ nó, nhưng tôi biết tỏng sau 10 phút nữa, nếu nàng không trả lời thằng ấy sẽ cuống cuồng gọi lại. Gọi khi nào được thì thôi. Hoặc không gọi được nó sẽ phát điên lên vì với bản chất hoang dã của đám giai làng tôi chẳng lạ gì. Một kịch bản hứa hẹn nhiều kịch tính đang diễn ra trước mắt. Tôi chỉ khoái ngồi xem một đứa mất bình tĩnh bộc lộ cái tính hung hãn và xoắn xuýt (vì gái) để được thấy hết tố chất ngu lâu của nó mà thôi.

"Nhà em có vẻ quý cu nớ hè!"

Tôi tung hỏa mù vì cũng lờ mờ nhận ra cu ấy được phụ huynh nàng chống lưng.

"Cũng quý, vì anh nớ nhiệt tình lắm."

https://thuviensach.vn

“Ừm, lại giàu nữa chơ.“

Nàng ngại ngùng khi nghe tôi nói câu đó. Trong sâu thẳm lòng tôi, liệu nàng có đặt tôi và thă`ng “yên tâm“ lên bàn cân không? Có thâ´y ră`ng không nên yêu một thă`ng nghèo hơn chỉ vì tri thức của nó nhỉnh hơn thă`ng kia? Ngô`i trong bóng tô´i, bă`ng tâ´t cả sự khách quan, tôi tự nhận ra ră`ng ngoài tâ´m bă`ng đại học đang vứt trong đáy tủ và công việc khù khoă`m của một thă`ng trông kho vật liệu với mức lương hai triệu sáu trăm ngàn, thì tôi chẳng có gì nổi bật so với đám thợ hàn, thợ sơn lẫn mâ´y thă`ng că´t tóc phô´ huyện. Nói tóm lại, trong mă´t “xã hội“, không thă`ng nào cảm thâ´y “thơm lây“ vì chơi hay quen được với tôi.

“Anh nớ gọi anh ạ!“

Nàng giật tay áo tôi “thông báo“. Giật hê´t cả mình.

“Nghe đi!“

Xui dại phát chơi, xem nàng diễn kiểu gì.

“Nỏ.“

“Em không nghe thì tí nữa nó xới tung cái làng ni lên đó!“

Tôi đùa mà như thật. Thật sự lúc này tự nhiên tò mò vê` mô´i quan hệ của nàng với cu â´y lă´m. Nhưng tôi không dại gì mở miệng ra hỏi, vì biê´t trước kiểu chi cũng “bọn em chỉ là bạn“, “anh nớ là anh kê´t nghĩa“ bla bla. Nhưng để yên thê´ này thì â´m ức, với lại tôi chẳng hơi đâu đi dò ý một đứa con gái để biê´t nó có yêu thă`ng abc hay không.

“Em này...“

“Dạ.“

https://thuviensach.vn

Rút điế́u Thăng Long bao vàng châm lửa bắn mấy hơi. Gió lạnh rùng mình.

“Có lẽ em chưa có thời gian để hiểu anh, và anh cũng rứa...“

Nàng bó gối im lặng.

“... nên tiện đây anh cũng nói luôn cho em hiểu.“ “Anh cứ nói đi ạ!“

“Ừm. Tính anh rõ ràng, không thích sự nhập nhằ̀ng, bởi rứa anh hy vọng em cũng sẽ đối xử với anh theo tinh thầ̀n đó.“

“Dạ, thì em cũng đã khi mô không rõ ràng với anh mô.“

“Ừ, anh cứ nói trước cho em hiểu thôi.“

Tính tôi không thích tranh cãi với con gái, kinh nghiệm xương máu chỉ ra rằ̀ng điề̀u đó là vô ích, vì nế́u sửng cồ̀ lên các nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời nhưng khi có cơ hội lại vẫn... hành xử đúng như cũ (tấ́t nhiên ỉm đi không cho tôi biế́t).

“Huy...“

Huyề̀n đặt hai tay lên má tôi vuố́t nhẹ, mắ́t nhìn sâu thẳm.

“Huy có thật lòng với em không?“

Đã trải qua vài mố́i tình, nhưng nghe câu này tôi vẫn nổi da gà như đang đứng trước mố́i tình đầ̀u. Im lặng một lúc, tôi kéo nàng vào lòng, vuố́t tóc nhẹ lên tóc. Cảm xúc bùng cháy đột ngột, ghé môi định hôn, sực nhớ cái singum mua lúc chiề̀u (nhai cho đỡ mùi thuố́c), tôi gỡ tay nàng ra lục lọi túi quầ̀n. Nàng ngước mắ́t hỏi, “Anh tìm chi?“. À không (trời ạ, túi quầ̀n thủng một lỗ nhỏ rơi mấ́t

https://thuviensach.vn

hai cái kẹo, nhọ quá). Chợt nàng lay lay vai tôi thì thầm, “Có ai gọi anh ạ!“. Định bảo kệ nó nhưng thôi.

“Chết rồi... mẹ gọi!“

Huyền cuống quýt ngồi ngay ngắn lại như thể phụ huynh đang đứng ngay sau lưng...

Hờ, mẹ nàng thật biết chọn thời điểm để gọi.

Huyền nghe máy, giọng nhát gừng, đại khái là bảo chúng con đang đến nhà cậu chơi, lát nữa về. Đầu dây thép bên kia nói chi không biết, chỉ thấy Huyền tắt máy với vẻ mặt không mấy dễ chịu.

“Về anh, mẹ giục về!“

“Chắc ông bạn vàng nớ đang dỗi ở nhà rồi.“

“Nỏ biết, nhưng em cũng đoán rứa.“

“Bạn í có quả điều khiển từ xa thật là lợi hại.“

“Có lẹ rứa mất, hức, em tức cái kiểu ni lắm.“

Anh còn tức hơn, cơ mà thấm nhuần câu dặn dò ngày xưa của *ex*, “Đàn ông con giai mà hay giận dỗi với tự ái vặt thì nên ra chợ vỉa hè mua cái váy 15 ng-hìn diện cho đẹp mặt“, nên anh đây kìm lại được.

(Nói lại nhớ hồi sinh viên xóm trọ có một thằng đại ca, thằng này tán gái đạt đến mức thượng thừa, mỗi đêm ra quán trà chanh có thể cưa đổ 12 em chỉ bằng ba tấc lưỡi.

Cả xóm con trai mười một thằng, đứa nào cũng ngưỡng mộ vô cùng. Một hôm đại ca bảo, “Chúng mày có muốn được như tao

https://thuviensach.vn

không?“. Tấ t thảy mười một đứa dập đầ u thảm thiế t hô to muố n lắ m. Đại ca khoát tay chỉ ra cột điện giữa phố , “Giáo án gồ m nhiề u phầ n, hôm nay tao truyề n bài vỡ lòng: lầ n lượt từng đứa đi ra cột điện kia, kéo quầ n đái một bãi rồ i quay lại đây“. Cả chục thằ ng mặt dài như cái bơm, lấ m lét hỏi, “Bài này công hiệu ra sao thưa đại ca?“.

Rít bi thuố c lào hiệu Hàng Gà, đại ca ngửa cổ phun khói lãng đãng, “Phàm tán gái kỵ nhấ t là đánh mấ t sự tự chủ. Khi đố i mặt với vô vàn tình huố ng hóc búa, cái quan trọng nhấ t của một sát thủ là giữ được vẻ mặt bình lặng cùng với phong thái khoan dung. Muố n đạt được *level* đó, trước hế t các chú phải tập luyện sao cho khi các chú tụt quầ n đái bậy giữa phố đông, các chú ngỡ như tôi đang tao nhã hái hoa ven đường, thiên hạ đi qua chỉ là cỏ rác. Khi ấ y anh sẽ dạy tiế p bài hai. Chú nào mặt đỏ chân run, anh loại khỏi vòng chiế n đấ u. Dạng ấ y mai sau ra đời không làm nổi việc lớn, nói chi chuyện gái gú phù du“.

Mười thằ ng kia làm xong, đế n lượt tôi, đại ca khoát tay bảo riêng thằ ng này khỏi đi, nhìn phong thái anh biế t ngữ chú có thể vừa đái vừa ngâm Đại cáo bình Ngô. Chúc mừng chú, nói chung anh là anh thích chú rồ i đấ y! Được lời đại ca, kể từ đây bản lĩnh tôi đâm ra vượt trội thôi rồ i...)

... Cả hai phủi quầ n đứng lên. Có cọng rơm dính vào... mông nàng nhưng tôi không dám phủi, hê hê.

“Anh không lạnh ạ?“

“Ngồ i cạnh em nỏ biế t nhiệt độ ngoài trời nựa tề .“

“Hihi bố c phét vừa thôi.“

“Thật.“

https://thuviensach.vn

“Giừ em bảo anh nhảy xuố´ng ao anh có dám nhảy không, hihi?“

“Dưới ao có con cá mô giố´ng em không?“

“Hi, anh rành khun.“

Đứng ôm nhau một lát. Nàng luồ`n tay vào trong áo tôi, thì thầ`m “cho em ủ nhờ tí“, nhột và lạnh vãi. Cái áo phao của nàng lào phào, ôm chả có cảm giác chi, tôi bảo bỏ áo ra anh ôm chút. Nàng kéo khóa mở bung ra, tôi lùa tay vào ôm ngang eo (mề`m và â´m thê´ không biế´t), rồ`i nhă´m mă´t hôn nhau mê mải (cứ sợ nàng kêu hôi mùi thuố´c, hê, nhưng chả thấ´y phản ứng gì, chă´c nàng tịt mũi).

Hôn một lúc khô hế´t cả miệng nhưng chẳng ai chịu buông ra trước. Thứ này cứ như thuố´c phiện, nghe nói một nụ hôn môi có chứa hơn 400 ngàn chấ´t và vi khuẩn độc hại, mệ yêu nhau thê´ này họa bă`ng giế´t nhau. Đang gay cấ´n thì mẹ nàng gọi điện lâ`n hai, nàng sửa soạn lại trang phục, tóc tai rồ`i ghé tai bảo tôi, về` bị mẹ đập cho cái tội bỏ nhà theo trai đây, anh can cho em nha. Tôi cười, bảo thôi ạ, anh bỏ của chạy người cho lành. Nàng kéo lại hôn nhẹ lên má, à mà có kẻ chưa... tỏ tình chi cả tề`. Tôi bảo lời tỏ tình anh soạn sẵn trên Word rồ`i, dài lă´m khi mô anh đọc cho nghe một thể. Huyề`n bảo anh nhớ đó, không có là em ứ chịu mô nha!

Về` nhà. Con Airblade đỏ đen ngoài sân báo hiệu cu Toàn đang ở trong nhà. Mẹ nàng đi ra nhìn hai đứa một lượt từ đầ`u đế´n chân (xem con gái có dấ´u vế´t lạ chi không) rồ`i chép miệng:“Mi đi mô mà không xin phép ai cả, để anh Toàn đợi mại rứa?“

Huyề`n im lặng đi thẳng xuố´ng bế´p để tôi trầ`n trụi giữa bầ`y sói (sói là mẹ nàng).

Mẹ Huyề`n săm soi tôi như vật thể lạ trên trời rơi xuố´ng. Cái nhìn của cán bộ Viện kiểm sát với bị can thì đúng hơn vì có lẽ chưa

https://thuviensach.vn

biết sắp phải luận tôi tội chi cho thỏa đáng. “Ung với hắn vừa đi mô về đó?“, cán bộ hỏi.

Tôi khoanh tay trước ngực, nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc, “Dạ, đang lòng vòng sang nhà cậu Huyền coi làm hương thôi o“. Cán bộ nhả vội miếng trầu đang nhai dở, đưa tay quẹt mép rồi nhắm nhẳng, “Có chi ngồi nhà nói chuyện được rồi, đi mô đêm hôm… Lần sau nỏ được rứa nựa mô“. Tôi im lặng và ngoan ngoãn một cách hậm hực nhận thẻ vàng cảnh cáo đầu tiên.

Mò xuống nhà bếp, thấy chú Việt đang rang lạc, thằng “yên tâm“ cùng hai trai làng ngồi cạnh chai rượu với mấy cái chén. Chú Việt thấy tôi vào bèn bảo à đi mô khi nại đến giừ? Ngồi đây làm chén cho ấm đạ, lạnh hè! Chưa kịp trả lời thì cu “yên tâm“ chêm ngay vào, “Bác rút kinh nghiệm đừng đưa Huyền đi linh tinh nựa nha, em là em nói rứa thôi, bác mới quen Huyền nên chưa biết bọn em…“

Bọn em làm sao chú nói tiếp đi? Máu nóng bốc lên não nhưng đôi co với chú ở đây mất khách quá, nên chỉ mỉm cười nửa miệng bảo, “À, anh xin lỗi vì anh mới đến nên chưa biết chú có cái quyền đó. Có chi để lát anh hỏi lại Huyền cái coi“. Bạn í nhìn đi chỗ khác, bảo anh nỏ phải hỏi mô, bọn em quen nhau lâu rồi. Hê, câu này giàu ẩn ý vãi. Tóm lại anh tạm hiểu chú là người yêu thâm niên của Huyền, anh không được phép “rủ đi linh tinh“. Với tay nhón miếng trầu trên đĩa (của mẹ Huyền mời khách đây) bỏ miệng nhai bỏm bẻm cho ra dáng lão nông tri điền, tôi e lệ bảo, “Khổ quá, anh cũng có muốn đi linh tinh mô. Rứa mà Huyền cứ rủ bằng được. Thôi có chi để anh kêu Huyền ra quán triệt lại lời chú dặn mới được!“.

Chú Việt nghe vậy bật cười khành khạch, hai anh giai làng cũng hè hè cười theo rất chi trêu ngươi. Cu chàng lảm nhảm thêm vài câu vô nghĩa nữa rồi ngồi thừ ra (chắc đang quý tôi lắm đây). Lúc này

https://thuviensach.vn

tôi mới để ý kỹ, hóa ra chàng, chú Việt và hai giai kia đã kịp làm một độ nhậu từ trước, chắ c đang uố ng dở thì dừng lại rang lạc để mà n tiế p, vì thấ y giọng chàng thoang thoảng mùi hồ ng xiêm còn chai rượu gạo còn lại một nửa. À, thảo nào khẩu khí chàng có vẻ húng tợn, nhịp điệu câu cú giật cục như đang *remix*.

Cuộc chiế n tạm ngừng khi hai anh giai kia chuyển phỏm sang bình luận bóng đá đêm qua. Anh tóc xoăn bảo, thằ ng *Man* đá như dở hơi nhưng toàn gặp may, gặp *Bác xa* là tắ t điện. Anh mái lệch tấ m tắ c, thằ ng *Van pơ xi* dứt điểm thôi rồ i hè, nhấ t là bàn thứ 2 hắ n vô lê kinh thật. Bạn "yên tâm" trề môi, cấ y bàn nớ hắ n "liệt vị" rồ i, thằ ng trọng tài bênh *Mờ U* coi mà muố n đập ti vi...

Đang rôm rả thì chú Việt đổ lạc ra đĩa rồ i bảo thôi bọn hắ n đá với chắ c bên Tây kệ bọn hắ n, ngồ i làm vài ly đã. Mà liệt vị là cái chi bay? Yên Tâm giải thích, dạ tức là thằ ng tiề n đạo đứng mắ c màn dưới hậu vệ người ta. Chú Việt bảo à rứa à, tau chỉ quan tâm bóng méo nên nỏ biế t mấ y cấ y nớ lắ m.

Ngồ i lai rai một lúc, tôi uố ng lấ y lệ 1 ly nhỏ, nhai mấ y củ lạc rồ i xin phép lên nhà trên uố ng nước. Huyề n đang ngồ i coi ti vi với mẹ. Thấ y tôi lên, mẹ nàng "ý tứ"... đi xuố ng nhà bế p (vẻ mặt đăm đăm không mấ y thư giãn). Huyề n hỏi anh nói chi với anh nớ mà nhao ầ m rứa? Tôi bảo nói chi mô, hắ n cấ m anh đưa em đi linh tinh. Nàng nhế ch mép bảo có lẹ nỏ phải chơ, răng là "đi linh tinh", vớ vẩn. Để em nói cho một trận mới được (nghe mà sướng tê người)...

Gầ n 10 rưỡi tôi chào về , nàng ngó nghiêng coi có ai để ý không, rồ i tiễn ra tận ngõ.

"Mai mố t xuố ng nhà anh chơi nha?"

"Để em coi đã. Chơ mà cụng ngại lắ m."

https://thuviensach.vn

“Hay để Noel xuố́ng nhà anh rồ̀i mình đi chơi?“

“Anh lên đón à?“

“Ừ.“

“Chưa chắc mẹ cho đi.“

“Chi mà như gái cấm cung rứa.“

“Khi mô em kể anh sau, giừ em cũng nỏ biế́t mà̀n răng cả...“

Hai đứa đứng ôm nhau một lúc, tiế́ng mẹ nàng vẳng ra “Con Huyề̀n mô rồ̀i?“. Vùng tay tôi ra như bị điện giật, nàng quay đà̀u bước vội vào trong. Chắc lát nữa to chuyện rồ̀i đây...

Đúng như tôi dự, về̀ nhà chưa kịp lên giường thì nàng nhắn tin “Em buồ̀n lắm“, gọi lại đã thấ́y tò tí te...

https://thuviensach.vn

Chương 15

Mâ´y hôm nay nóng vật vã. Tôi thuộc tuýp người cảm xúc lên xuô´ng trô`i trụt theo thời tiê´t. Ví dụ trời hiu hiu lạnh, gió mơn man bên tai nhìn đứa con gái xâ´u mù như Thị Nở đi ngâ´t ngâ´t ngoài đường cũng trở nên đáng yêu. Ngược lại, những hôm nóng bức, oi nô`ng ngọt ngạt như hôm nay thì đê´n một cái tin nhă´n vẻn vẹn ba chữ "Anh nhớ em" cũng không muô´n viê´t.

Huyê`n nhă´n tin hỏi, "Có phải anh đang giận em?". Giận quái gì em đâu, giận mẹ em thì đúng. Hừ, mỗi lâ`n sang nhà em, ngó cái mặt khó đăm đăm như ban giám khảo đang rình bă´t lỗi thí sinh của mẹ em mà phát ngán.

Tôi cũng không biê´t mẹ nàng dị ứng với tôi vì cớ gì nữa. Chỉ biê´t có lâ`n tôi xin bà miê´ng trâ`u nhai cho thơm miệng, bà bảo, "Nhà o hê´t cau tươi rô`i", trong khi mă´t nhìn tứ tung. Hê´t quái đâu, chă´c câ´t đâu đâ´y để lát nữa mời thă`ng cu "yên tâm đê"?

Rô`i sau năm lâ`n bảy lượt tra hỏi nàng, biê´t không thể giâ´u mãi, nàng thỏ thẻ tiê´t lộ.

"Thật ra thì nỏ có chi mô, nhưng mẹ em bảo cách nói chuyện của anh hâ´n không thực tê´, nghĩa là anh toàn nói chuyện mô mô, nỏ mang tính thiê´t thực cho cuộc sô´ng chi cả."

Tôi nghe xong thâ´y lạnh cả người. Ừ, công nhận rô`i! Tôi chẳng biê´t a lô cho người này, người nọ nói tiê`n chục củ, trăm củ. Chẳng biê´t giá gỗ lim, gỗ sê´n bao nhiêu một khô´i. Chẳng cả biê´t nói những chuyện làm ăn vặt vãnh nhâ´t. Mà khỉ gió, những thứ â´y

https://thuviensach.vn

thiế t thực gấ p mấ y lầ n năm nay thằ ng nào đoạt giải Nobel hòa bình, Hà Lan đang tuyển người lên sao Hỏa hoặc xung đột trên bàn đàm phán liên Triề u...

Mẹ nàng nế u biế t vào mạng chắ c sẽ nói câu ngắ n gọn hơn, rằ ng tôi "ảo vãi" (một đứa ảo như tôi thì làm cái gì cho đời để nuôi số ng và chăm lo cho gia đình?). Với tư cách một bà mẹ có đứa con gái đang thích một thằ ng phiêu lưu như thế , bà lo là đúng!

... Vậy là một tuầ n rồ i không gặp nhau. Tôi cố tình để tình yêu đói khổ một chút xem sức số ng của nó đế n đâu. Nhưng khó chịu không chịu nổi. Người khi nào cũng bầ n thầ n, dở dở như đàn bà ố m nghén (tôi chưa nghén lầ n nào nhưng nghe các chị có bầ u bảo rứa, biế t đâu được). Mấ y hôm Ố c hỏi đểu, "Răng rồ i, yêu chắ c đế n đoạn mô rồ i huynh?". Tôi bảo đế n cổ. Ố c cười, "Đừng bố c phét, đã mầ n chi con người ta chưa đó?". Mầ n chi là mầ n chi, đùa chớ mới đế n thắ t lưng trở lại. Ố c nghiêm mặt, "Ngực hấ n có đẹp không? Hay như núm cau điế c?" rồ i cười he he trêu ngươi.

Mấ y hôm nay Ố c nhe nhởn khoe đang có thằ ng đong. Tôi giả vờ làm bộ tỉnh bơ bảo hay à nha, thằ ng mô đó?

Thằ ng mô nói anh cũng nỏ biế t, nàng bảo, hắ n lái xe cho huyện ủy hay ủy ban chi đó, ăn mặc rấ t có phong cách mỗi tội mặt nhìn hơi ngu ngu. Nhìn cái bộ hớn hở của nàng mà tôi lộn cả mề .

"Rứa được mấ y hôm rồ i?"

"Gặp nhau dăm bảy lầ n, đi uố ng nước ba lầ n, mới thôi!"

Suýt nữa tôi phọt ra câu "Rứa hắ n rủ đi nhà nghỉ chưa? Đi chưa?", nhưng hỏi thế lộ mấ t cái sự cay cú đang hế t sức tiề m ẩn, nên mau miệng sửa lại.

https://thuviensach.vn

“Ừm, thấy được được thì yêu... cho vui.“

Ốc thở hắt ra.

“Nỏ biết răng là được bây giừ, lúc mới tán tỉnh thì thằng mô nỏ tử tế... À mà này, nghe cách hắn tán mà em chết cười, hi hi.“

“Răng?“

“Thì hài chớ răng, sáng chưa kịp mở mắt đã thấy tin nhắn “Chúc em ngày mới vui vẻ“, trưa thì chúc em ngon miệng, tối trước khi lên giường thì kiểu chi cũng “Chúc bé ngủ ngon và có nhiều giấc mơ đẹp“, ngày mô cũng rứa đọc mà phát ớn. Chắc hắn xài bài ni với nhiều con rồi huynh hầy, tưởng rứa là hay lắm đó!“

Nghe nàng bôi bác nó mà tôi tê hết cả rốn.

“Thì quan tâm, tình cảm rứa chớ răng nựa?“ (Bơm đểu phát, hehe.)

Ốc dẩu quả môi nhọn như môi Thị Nở ra.

“Em ghét nhất những thằng bài bản, đạ rứa chở em đi cà phê còn làm bộ co ro kêu lạnh, ý là muốn mình ngồi sát vào hắn. Em bảo lạnh thì về nha, rứa là rồi rít thanh minh... À cũng bôi nước hoa X Men mới khiếp, mùi sực nức em ngồi sau muốn ói!“

Tôi phì cười bảo em cứ lắm nhọt, chê như đổ đi mà còn đi uống nước ba lần với hắn? Nàng phụng phịu.

“Ừ thì buồn buồn đi chơi, nỏ có ý chi!“

“Ừm, thằng đó răng anh không biết nhể? Khi mô gặp ngoài đường chỉ anh nha, coi răng, anh duyệt được là được!“

https://thuviensach.vn

Tô´i nay nhận được cái tin của Huyê`n sau hơn chục ngày không thâ´y bóng nhau. “Sáng mai em đi chợ Phô´ bán hàng, nê´u xong sớm em sẽ đi làm tóc, trưa anh rảnh không?“. Tôi hỏi em bán chi? Nàng trả lời, “Bán rau quả linh tinh, anh có lâ´y ít vê` ăn không?“. Nă`m cứ nghĩ ngợi mãi, tưởng tượng cảnh nàng đứng co ro bên gánh rau quả (chă´c hái trong vườn) luôn miệng mời mọc người mua... mà thương ghê gớm.

Nhă´n lại cho nàng mâ´y chữ rô`i trùm chăn bật quạt ù ù đi ngủ. “Thê´ à, gâ`n trưa anh sẽ gọi cho em nha. Nhớ vk nhiê`u lă´m!“ (À, dạo này tôi viê´t chữ vợ thành vk cho *tin*, Huyê`n đọc rô`i ôm bụng ra cười...)

... Ngó đô`ng hô` thâ´y gâ`n 9 rưỡi, xách xe ra khỏi chỗ làm lượn loanh quanh chợ tìm nàng. Chợ Phô´ phiên chính nên khá nhộn nhịp. Nghĩ bụng chă´c tâ`m này nàng chưa bán hê´t hàng nên tiện thể ghé tiệm chim cảnh mua ít sâu gạo cho con chòe than. Xong việc tiê´p tục cho xe bò châ`m chậm đảo mă´t tìm hàng rau củ. Mâ´t gâ`n 10 phút chẳng thâ´y ai giô´ng nàng, chỉ thâ´y vài bà U50, hai con bé đen đen và một chị trung tuổi đang đứng bên đô´ng rau muô´ng ê´ nhăn. Lọ mọ vào sâu trong chợ chút nữa, bâ´t chợt thâ´y cái dáng cao cao quen thuộc, đâ`u đội nón lá, trán quâ´n khăn màu tím đang trao tiê`n cho khách... Nàng đây rô`i!!!!

Hóa ra nàng bán bí xanh, mướp và mâ´y món rau thơm (ngâ`n â´y thứ không biê´t có nổi trăm nghìn không?) Tự dưng thâ´y ái ngại ghê. Một cử nhân với hình thức sáng sủa như nàng lẽ ra giờ này đang thướt tha đi lại trong văn phòng thay vì rúm ró bên góc chợ bẩn thỉu, ẩm ướt và nhê´ch nhác như này!

Tôi quay xe lại để nàng không bă´t gặp...

https://thuviensach.vn

Chương 16

Gần trưa, đang dọn lại đống vật liệu ngổn ngang trong kho thì Huyền nhắn tin, “Em bán xong oy, đang ở hiệu tóc N nè. Anh lại đây được hok?“. Chạy ra cổng hỏi mấy con bán quán nước hiệu tóc N nằm chỗ nào (mẹ khỉ, té ra cách chỗ tôi chưa đến 200m nhưng cả đời có bao giờ... cắt tóc nữ đâu mà biết).

Đến nơi, ngó vô thì thấy Huyền mặt đỏ như gấc, mồ hôi mướt mát đang uống nước (nom tội tội là).

“Anh...“

“Ờ, em đi xe máy à?“

“Mô, xe máy động cơ chạy bằng cơm, hihi.“

“Trời... xe đạp?“

“Chơ răng. Nhân tiện thể dục luôn.“

“Nhọc không?“

“Nỏ. Em quen rồi mà.“

“Ừm...“

Tôi ngó mãi quả xe cào cào màu ghi xám dựng tơ hơ trước hiên của nàng. Khung xe sờn bạc hết cả sơn, quả yên nhọn và cứng ngắc, sau giá đèo hàng là mấy cái bì tải chắc để đựng rau quả. Chắc nàng đi xe đạp để tiết kiệm xăng?

https://thuviensach.vn

“Anh ơi! Em định duỗi rồ̀i nhuộm màu chi đó. Anh thích màu chi?“

Tôi đánh giá cao câu hỏi này. Rấ́t cá tính (cá tính theo nghĩa khác số́ đông còn lại), bởi một đứa hời hợt và ngông ngênh sẽ chẳng bao giờ thèm hỏi ý kiế́n người yêu trước khi quyế́t định thay đổi kiểu tóc hay làm cái gì tương tự (liên quan đế́n thẩm mỹ). Nó sẽ làm theo ý thích rồ̀i lượn choi choi trước mặt tôi ra vẻ “Đây, ngạc nhiên chưa?“ rồ̀i nhìn thái độ tôi để vênh cái mẹt lên thách thức “Thích rứa đó, mà̀n chi được nhau“!!!

“Có cà̀n thiế́t phải duỗi thẳng không? Anh thích tóc em tự nhiên...“

“Nhưng mùa ni nắ́ng nóng, tóc em hay bông lên nhìn rố́i lắ́m.“

“Ừm, hay chỉ duỗi thôi, đừng nhuộm.“

“Dạ.“

“Em cứ làm đi, anh lượn ra chợ mua thức ăn nha?“

“Ơ... mẹ và em gái mô mà anh...?“

“Nhà anh đi vắ́ng hế́t, trưa muộn mới về̀ nên anh phải lo cơm nước.“

“Tội hà̀y! Hay để tí em qua giúp anh một tay hè? Có thuê em không?“

“Hê, được rứa còn chi bà̀ng. Nhớ đó nha!“

Nàng cười không rõ nghĩa nhưng cũng khiế́n tôi sướng tê cả rố́n với điệp vụ bấ́t ngờ này.

https://thuviensach.vn

Ra chợ. Mua 5 nghìn cà muô´i, 60 nghìn thịt bò, 20 nghìn cá tép đô`ng vê` kho nghệ, rau cỏ vê` nhà vặt trong vườn khỏi mua.

Loanh quanh một lúc rô`i quay lại chỗ cũ. Tôi đứng ngoài chờ nàng vì không chịu nổi mùi thuô´c làm tóc khai mù như nước đái bò.

Cuô´i cùng thì Huyê`n cũng xong. Nàng bước ra với kiểu đâ`u mới mẻ, trông thanh thoát nhẹ nhàng hẳn (không như vẻ lam lũ lúc nãy).

“Woà, chào nàng Soi Jun Kim nha!“

“Hiii, nhìn răng anh? Ngô´ hâ`y!“

“Khẩu trang với khăn bịt mặt mô em?“

“Em để ngoài xe.“

“Bịt nhanh lại không anh mâ´t người yêu.“

“Anh cứ trêu em, hi hi. À mà anh mua chi vê` đó?“

“Mâ´y thứ linh tinh. Em nâ´u hộ anh nha? Anh nâ´u nỏ ai ăn nổi, với cả nâ´u xong mệt xừ hâ´n rô`i, anh cụng nỏ muô´n ăn nựa!“

“Em ngại lă´m...“

“Nhà có ai mô, trưa mới vê` mà.“

“Ừ, xong rô`i em vê` luôn nha, không thì nỏ biê´t nói với nhà là đi mô cả.“

Mừng húm hê hê. Dă´t quả cào cào màu xám của nàng gửi chỗ người quen rô`i chở nàng vê` nhà (vừa đi vừa hát bài chưa có khi nào đẹp như hôm nay, non nước dâng trào lòng ta mê say...). Hỏi nàng hê´t nhiêu xiê`n, nàng bảo mâ´y chục. (Chậc, nỏ biê´t tiê`n rau lúc

https://thuviensach.vn

sáng có đủ bù vào không, nhưng thôi, đầ̀u tư cho sắ́c đẹp là cuộc đầ̀u tư không nên tính tiề̀n. Nhấ́t lại là tiề̀n bán rau.)

“Anh ôi…“

“Răng em?“

“Em run.“

“Bình tĩnh đê, có anh lo chi!“

Tôi vòng tay lầ̀n tìm tay nàng để bóp bóp động viên phát cho oách, nhưng chỉ túm được cái găng tay thô nhám ứ có tí cảm xúc chi mới nhục.

Vào nhà. Huyề̀n ngồ̀i nghiêm trang và căng thẳng như ngồ̀i trước hành lang bệnh viện đợi kế́t quả siêu âm. Tôi lại gầ̀n vòng tay ôm nàng, hôn mấ́y phát lên má, mồ̀ hôi mặn mặn lẫn với mùi mỹ phẩm từ cái tiệm làm tóc kia, cảm giác ngây ngấ́y khó tả!

Nàng cười ngượng nghịu đẩy tôi ra, “Ghê, anh nỏ thấ́y nóng à?“. Tôi bảo khô..ô..ô..ng. Khiế́p anh tài thật, em nóng kinh lên được, nàng kế́t luận. Tôi hì hục cởi áo sơ mi chố́ng nắ́ng ra cho nàng, bên trong có mỗi cái áo mỏng manh hở cổ, tiện thể dúi đầ̀u vào hít hà liề̀n mấ́y phát. “Hây dà, mùi ni dễ nghiện lắ́m đó!“ Nàng bảo thôi mà, để em nấ́u cơm khỏi trưa tề̀. Tôi ừ, nhưng cũng kịp thò tay vào khua khoắ́ng mấ́y vòng gọi là đỡ *vã thuố́c*. Ngực nàng rắ́n đinh như ổi xanh và mướt mát mồ̀ hôi làm tôi đứng hế́t cả người…

Công việc chuẩn bị bữa trưa gầ̀n như xong, trong lúc chờ Huyề̀n hái ít rau vặt làm nồ̀i canh cho mát, tôi lọ mọ ra bờ rào hút thuố́c. Vừa bước ra thì đã thấ́y mấ́y tay hàng xóm nấ́p sau bụi chuố́i một cách bí hiểm. À, lại tổ chức soi hàng đây! Ở quê có cái thói rấ́t tao nhã là hễ thằ̀ng nào dẫn bạn gái về̀ nhà chơi thì y như rằ̀ng trong

https://thuviensach.vn

nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông. Sẽ có vài đứa hàng xóm lấm lét giả bộ nhổ rau má hay thậm chí vạch quần đái bậy bên hàng rào để thám thính tình hình.

Tôi tiến lại gần hỏi, “Các chú làm chi đó, cơm trưa chưa?“

Một thằng thò cổ ra khỏi bụi chuối trợn mắt bảo, “Người yêu à? Ở mô đó? Nhìn hàng họ thôi rồi hè!“

Thằng còn lại le lưỡi cười, “Khúc mô ra khúc nớ hè, ngực mông nẩy tanh tách, bác lừa gái rành giỏi!“

Bọn chúng nói ông ổng nên tôi đồ rằng Huyền nghe thấy, bèn vội lảng sang chuyện khác. Nhưng được vài câu chúng lại chép miệng nắc nỏm, “Cái hông nớ là sau ni đẻ con dễ lắm đó, chú rành tài chọn!“

Bố khỉ, trong khi tôi suốt ngày thần thánh hóa tình yêu, suốt ngày soi xét xem người yêu tôi tâm hồn thanh cao lãng mạn chỗ nào? Tính cách thâm trầm, sâu sắc đến đâu... thì trong mắt thằng hàng xóm chỉ đơn giản là đứa con gái đó có to mông, rộng háng, đáng đồng tiền không? Mẹ cái lũ xôi thịt đến thế là cùng!

Vào bếp, Huyền hỏi, “Mấy đứa nớ nói chi rứa anh?“. Tôi lạnh mặt bảo à chúng nó khen nhìn em hiền với cả siêng năng. Huyền bảo phét, nói chi em nghe cả rồi!

Hai đứa dọn mâm ra ăn vì nhà chưa ai về. Huyền gọi điện cho bố bảo đang ở nhà bạn gái chơi, chiều hết nắng mới về, bố yên tâm ạ! Nàng khen cơm dẻo, chứ không cứng đơ như gạo “nhà nước“ em hay ăn (chỗ nàng hình như thuộc vùng sâu vùng xa, gạo được cấp phát miễn phí). Tôi nghe xong thấy tội lỗi...

https://thuviensach.vn

Ăn xong hai đứa pha cà phê uố´ng, nói chuyện phiế´m được một lúc rồ`i cãi nhau, mặt nặng mày nhẹ như bao đôi tình nhân khác vẫn thế´. Xong làm lành, lại ôm nhau, rủ rỉ chuyện phiế´m, trêu chọc... rồ`i lại quay sang cãi nhau.

Tình yêu ở quê là vậy. Đơn giản, nghèo màu sắ´c và ít sóng gió (vì chưa kịp chán nhau, chưa kịp "hay ho" đã kế´t thúc bằ`ng một lễ cưới cập rập). Thi thoảng cũng có đôi trục trặc, nhưng trục trặc vì những lý do thực tế´ hơn là có những sóng gió, chìm nổi... mang màu sắ´c lãng mạn.

Như tình yêu của tôi và Huyề`n, nế´u không biế´t cách bày vẽ thêm chắ´c sẽ lại rập khuôn theo những giai làng, gái làng khác, nhạt nhẽo vô cùng. Đó là những buổi tố´i điểm danh tại nhà bạn gái. Bắ´t đầ`u mài mặt từ 7 rưỡi tố´i, uố´ng vài cố´c chè xanh, xem như xem tát ao dăm mẩu quảng cáo Tràng Vị Khang *không lo táo bón*, Vinaho *thuố´c ho cho người Việt*, rồ`i ngây mặt nghe các thằ`ng điên khác ăn tục nói phét, thể hiện tầ`m văn hóa bậc cao của các cử nhân tố´t ng-hiệp Trung tâm giáo dục thường xuyên; chố´t lại cuố´i buổi thằ`ng nào ngồ`i dai và lỳ nhấ´t là thằ`ng ứng cử viên sáng giá cho chức con rể nhà đó!

Hoặc là kẹp nhau trên xe máy, lượn lờ từ cầ`u Phố´ xuố´ng nhà thờ rồ`i rẽ sang cầ`u Ngàn Phố´ mới. Đứng nửa tiế´ng trên cầ`u hít bụi, đồ`ng thời vác mặt cho đèn pha xe khác rọi vào, xong ghé vào cái quán nhân trầ`n đá ấ´t ơ nào đó, nói dăm câu vô thưởng vô phạt, chào đứa này, hét tên đứa khác tí rồ`i... về`. Kế´t thúc một buổi tố´i cực kỳ hoành tráng và lãng mạn của một đôi uyên ương phố´ huyện!

https://thuviensach.vn

Chương 17

Về trưa nhà vẫn chưa ai về, tôi bảo để anh chạy ra đầu ngõ mua hộp sữa chua về ăn cho mát.

Con mụ bán hàng mân mê tờ 20k mãi không đút vào ngăn kéo, mắt hấp háy bí hiểm, chắc câu giờ với tôi đây. Đúng như dự đoán, lại hỏi về Huyền của tôi.

"Con nớ có phải tên Huyền không? Con ông Y bà X trên Bến Lội phải không?... Rứa thì biết rồi đó, trước nghe nói theo thằng abc, sau không biết răng bị thằng nớ đá... Nói chung là cũng lăng nhăng lắm, có chi trửa mâm nựa!"

Tôi thuộc dạng miễn nhiễm với tin đồn, nhất là tin đồn về gái, nhưng nghe xong cũng tức anh ách. Ở quê cứ xác định quen và yêu một đứa con gái thì khỏi mất công thẩm tra lý lịch, vì điều đó đã có đứa khác lo hộ. Khi mà tôi chưa kịp biết tên cha mẹ bạn gái thì hàng xóm đã *update* cho tôi biết bố "con nớ" nghiện rượu gia truyền mấy năm, mẹ nó mỗi khi trở trời hắt hơi mấy phát, bà ngoại chiều đến hay oánh bóng chuyền với ai... bla bla... Tiếp theo sẽ là một *file* khuyến mại đính kèm bao gồm tiểu sử các cuộc tình đã qua của đứa con gái "chơi bời" đó...

"Rứa rứa mi yêu cho hay, hay là xác định lâu dài đó Huy?"

Con mẹ này vẫn không buông tha.

"Văn nghệ thôi, nhưng mà răng à?"

"Ừ, văn nghệ thì được. Tưởng mi xác định..."

https://thuviensach.vn

Đấy, ngay cả việc lấy ai, chọn ai để làm vợ cũng đã có đứa khác lo hộ ta, sướng vãi! Tôi cầm mấy hộp sữa chua mà như Trần Quốc Toản vân vê quả cam tàu trong tay, suýt nữa thì bóp nát nhưng nghĩ tiếc 18 nghìn nên thôi!

... Hai đứa ăn sữa chua với xoài xanh. Không đút cho nhau vì già rồi, nhìn cải lương bỏ xừ. Huyền trầm trồ mãi với bức tranh do *ex* vẽ tặng tôi treo trên tường. Chị nớ tài thật, giỏi thật. Vẽ đẹp ghê! Anh có tiếc khi hai người không lấy được nhau không? Tôi bảo cũng hơi tiếc tiếc. Huyền nghiêm mặt bảo tiếc quá đi chớ, chị nớ giỏi rứa tê mà, nỏ bù cho em, chi cụng dốt cả!

“Nhưng có khi dở dở dang dang lại tốt hơn, vì lấy nhau rồi ở với nhau lâu có khi chị nớ lại vỡ mộng với anh thì dở ẹc.“ (Tôi nói rất thật.)

“Răng lại vỡ mộng?“

“Cuộc sống cơm áo gạo tiền nỏ đơn giản mô em. Khi yêu người con gái kính phục người đàn ông về sự hiểu biết. Khi sống với nhau người con gái khinh nhờn người chồng vì sự hiểu biết ấy không thể biến được thành tiền đủ để nàng đi chợ mỗi sáng.“

“Híc, nghe anh nói bi kịch quá.“

“Ừm, bởi anh tự biết trong mắt người khác mình đang đứng ở khoảng nào. Xét ở góc độ nào đó thì anh là một kẻ thất bại. Tình yêu, sự nghiệp và cả những mối quan hệ... với anh đều ở mức làng nhàng, không đủ để to mồm mỗi khi họp lớp chứ chưa nói đến là chỗ dựa cho ai đó!“

“Ôi Huy... chưa khi mô thấy anh nói với em như ni cả...“

“Chết cha, có thể anh say sữa chua mất rồi, lảm nhảm quá à?“

https://thuviensach.vn

“Nỏ phải! Mà em thấy anh suy nghĩ khác với những điều anh hay thể hiện.“

“Ờ, em cũng sẽ phải nhìn anh bằng đôi mắt của người khác thôi. Một người bình thường dễ lẫn vào đám đông. Một đứa ngồi ở quán nước đầu bến xe huyện từ sáng đến trưa không ai mặn mà, một đứa bỗng dưng chuyển sang làm nghề xe ôm cổng chợ cũng nỏ khiến ai thắc mắc... Nói tóm lại nếu em thực tế thì em sẽ phải chọn người khác, ví dụ như...“

“Thôi anh ơi... Em nỏ muốn anh Huy như em đang thấy. Đừng làm em buồn...“

“Tại bựa ni anh điên điên, em đừng chấp!“

“Ừ, điên thật đó, thôi nằm xuống em bóp đầu cho, toàn nói linh tinh chi mô...“

Ôm nhau một lúc, nàng đẩy tôi ra bảo khiếp người em mồ hôi chua lòm mà anh không nghe chi à? Tôi cười, bảo nỏ nghe chi, chỉ nghe phê, rồi đưa cho nàng cái áo phông (mà tôi hay mặc đá bóng).

Huyền nhíu mắt, “Tắm á?“. Tôi ừ, tắm cho mát, nhà có ai mô mà sợ.

10 phút trôi qua, trong nhà tắm vẫn tiếng nước róc rách như trêu ngươi. Tôi gõ gõ cửa hỏi “Xong chưa?“. Nàng nói vọng ra, giọng nhấm nhẳng, “Chưaaa“. Đúng là tắm lâu như... đàn bà.

Rồi nàng cũng bước ra. Tóc thả lòa xòa sau gáy, quả áo phông cầu thủ rộng thùng thình trông hơi tếu, da cổ lộ ra trắng mướt mát.

“Răng rồi?“

https://thuviensach.vn

“Mát chớ răng, hỏi vô duyên!“

“Hê, nhìn ri ai chịu được! Để anh lau tóc cho nha?“

Tôi đi lấy cái máy sấy tóc với khăn mặt, xong vừa sấy vừa lau tóc cho nàng. Mùi hương dầu gội bò kết nao hết cả lòng.

“Tự nhiên buồn ngủ rứa không biết!“

“Em cứ ngủ đi, chiều anh đưa về cũng được.“

“Có răng không? Ngủ nhá? Phải để yên em ngủ tề?“

“Rồi, anh cũng chợp mắt tí, đêm qua thức khuya...“

Nàng nằm xuống, mắt nhắm hờ (kiểu đề phòng đây). Tôi có mà ngủ vào mắt, cũng vờ vịt nhắm nghiền, tay quàng lấy bụng nàng. Một cảm giác chộn rộn thật khó tả. Mùi da thịt mới tắm xong, cơ thể mát lạnh và mềm mại, hơi thở đều đều... khiến tôi cứng hết cả cơ quan đoàn thể.

“Lại bắt đầu giở trò đó?“ Nàng ti hí mắt phát lệnh cảnh cáo khi tay chân tôi bắt đầu ngọ nguậy.

Có lẽ biết không thể ngăn nổi ý đồ tội lỗi của đối phương, nàng thì thầm, “Để yên em cho xem... anh phải hứa không được động vào... nghe chưa?“

“Rồi rồi, nghe mà!“

“Thề đi!“

“Thề!“

“Nhớ đó nhá! Không được... làm chi nghe chưa?“

https://thuviensach.vn

Chiếc áo phông từ từ được kéo lên. Động tác nhẹ nhàng và thận trọng như đang bóc củ hành. Không dám thở mạnh (sợ nàng bất chợt đổi ý dừng lại thì nguy).

Nàng quay lưng lại có nhã ý bảo tôi mở hộ cái khuy phía sau. Tay run bần bật, loay hoay mãi mà không tài nào bật nổi cái khóa củ chuối kia cả.

Nàng phì cười bảo đồ ngốc, rồi tự cởi. Một tòa thiên nhiên thực sự phát lộ, không kìm được sự thán phục, tôi khẽ reo lên "Đẹp quá!". Nàng giật bắn tôi khẽ bảo "Chỉ nhìn thôi..." (cứ như món đồ trưng bày, mong manh dễ vỡ)... rồi thẹn thùng nhắm hờ mắt.

Lúc ấy thần kinh bấn loạn, mặc dù đã thề thốt không sờ vào hiện vật nhưng khổ nỗi tôi không phải là hòa thượng để vượt qua thử thách đầy cám dỗ. Nhưng thôi, đoạn này đôi nào yêu nhau chả giống nhau nên khỏi tả kỹ. Nhưng tất cả chỉ dừng lại trong giới hạn. Nàng bảo ê đừng tham, cái gì của anh nó sẽ là của anh. Cưới nhau xong anh thích làm chi thì làm. Tôi tiu nghỉu chấp hành, không phải vì ngoan mà vì sợ nàng tổn thương, còn đám cưới thì biết có ngày ấy không mà phải giữ cho nhau...

Nằm ôm nhau một lúc, nàng bảo anh có muốn nghe chuyện ni không? Chuyện chi? Nghiêm trọng thì nghe, còn không để lúc khác đi. Nàng bảo "Chuyện em với... anh đó, cái anh hay đến nhà em í". À, thằng cu "yên tâm đê". Tôi biết trước sau gì thì chuyện này cũng sẽ đến...

https://thuviensach.vn

Chương 18

... Đang kể dở chuyện thă`ng cu "yên tâm" thì Huyê`n có điện thoại. Vừa liế´c qua màn hình, mặt nàng lập tức biế´n sắ´c. Đưa ngón tay ra hiệu im lặng, nàng khẽ thì thào, "Mẹ gọi".

"A lô, chi rứa mẹ?... Dạ, con đang ở nhà con Hạnh, tí hế´t nă´ng con vê`..."

Mẹ nàng nói gì đó không nghe rõ, hình như bảo nàng đưa máy cho o gặp Hạnh. Huyê`n lúng búng thanh minh một lúc rô`i cúi đâ`u dạ, dạ. Có lẽ mẹ nàng đã bă´t được bài, vì thấ´y nàng nghe mà không trả lời nữa...

Kế´t thúc cuộc điện thoại, Huyê`n ngô`i thừ ra, nước mă´t bây giờ mới rơm rớm.

"Có chuyện chi à?"

"Mẹ biế´t em đang ở nhà anh rô`i, ai nói nỏ biế´t."

"Ở nhà anh thì răng?"

"Thì..."

"Em nói đi!"

"Em nói anh đừng buô`n nha? Em lo anh buô`n... nên nỏ nói chuyện ni..."

"Biế´t rô`i... Khỏi phải nói nữa!"

https://thuviensach.vn

“Thật sự em cụng nỏ biết mà̀n răng dừ... Tối ni anh có lên nhà em được không?“

“Để làm chi?“

“Mẹ muốn gặp anh... Có nên gặp không nà?“

“Để anh coi đã, tâm trạng anh không tốt lắm...“

Hai đứa tiếp tục ngồ̀i im, không nói với nhau lời nào, không khí vô cùng ngột ngạt. Tôi tựa vào song cửa sổ nhìn ra vườn. Ngoài đó có ba con gà mái và một thằ̀ng gà trống đang vờn nhau. Cu gà trống giả vờ ngậm một cọng rác lên rồ̀i tục tục mấy tiếng, các ả gà mái tranh nhau xúm vào. Hừ, bọn này cũng tởm vật, giả vờ thật thà không biết mình đang bị lừa tình bởi một cọng rác...

Đầ̀u giờ tối Huyề̀n nhắn tin bảo kiểu chi tối ni anh cũng phải có mặt, mẹ em muốn gặp anh. Tôi hỏi đi hỏi lại cho yên tâm, “Có việc chi nghiêm trọng à?“. Nàng trả lời, “Nỏ biết, anh cứ đến nha, em cũng nỏ hiểu chuyện chi tề̀“.

Linh tính mách bảo tôi có biến rồ̀i.

Gầ̀n 8 giờ tối tôi vác mặt sang, bộ dạng thất thểu như đi đánh dậm về̀, vừa đi vừa nghĩ tới các kịch bản sẽ xảy ra, kể cả tình huống dở nhất. Đến đầ̀u làng thì gặp cu Ngọc (em giai nàng) đang lọ mọ bên bờ ruộng với cái đèn pin gắn trên đầ̀u. Tôi hỏi, “Ơ chú, mà̀n chi đây?“. Nó cười nhăn răng, “Bắt nhái! Tí anh ở đó ta làm độ nhậu cho vui hè!“. Vãi với độ nhái, tôi okie okie, bảo chi chứ món nớ là anh rành thích, nhậu vô thôi rồ̀i! À mà anh hỏi tí, hôm nay nhà có chuyện chi hử? Nó lắc đầ̀u, mô, có chi mô. Đại ca cứ ở đó uống nước chè đợi em. Bựa ni mới mưa xong nhiề̀u nhái lắm!

https://thuviensach.vn

Vào nhà. Mẹ nàng đã đợi sẵn với đĩa trầu và ấm nước chè mới om còn nóng. Huyền đang rửa bát lách cách ngoài giếng. Dưới nhà có mấy người nữa, chắc đang nói chuyện thời sự thế giới.

“Ngồi đây uống nác cháu!“

“Dạ. Gia đình mời cơm chưa o?“

“Mới ăn xong. Dưới nớ mưa không cháu?“

“Dạ, lúc chiều có mưa, giờ cũng tạnh rồi ạ!“

Đấy, cứ phải đưa đẩy chuyện thời tiết một lúc nó mới tự nhiên được. Vừa lúc đó bố Huyền và một người đàn ông nữa bước lên, mẹ nàng giới thiệu đó là chú ruột nàng. Lại quanh co thăm mất một lúc nữa... Tôi tranh thủ làm miếng trầu cho đỡ căng thẳng.

“Ông cho ti vi nhỏ tiếng lại cấy!“

Mẹ nàng ra lệnh. Tiếng pháo khai nòng đã bắt đầu chăng? Bố nàng loay hoay tìm cái điều khiển, nhưng tìm mãi chả thấy, bèn tiện tay tắt phụt ti vi rồi lẩm bẩm, “Nói điếc cả tai“.

“Cháu uống nác đi! Mà cháu tên chi hè, nói mấy lần rồi mà rành quên? Tên Huy hè?“

Gì mà dìm hàng nhau thế? Tôi cũng có tật ghét đứa nào là toàn giả vờ quên tên, nhưng tế nhị hơn này nhiều.

“Dạ, Huy ạ!“

“Ừ. Cháu mần nghề chi hè?“

“Dạ, trông kho vật liệu linh tinh thôi o.“

“Lương lậu răng? Có đủ ăn không cháu?“

https://thuviensach.vn

“Dạ, hai triệu tám, gần ba triệu.“

“Nỏ ăn thua lắm hè...“

Cái câu “nỏ ăn thua lắm hè“ được kéo dài và tương đối gằn, nghe như lời chia buồn sâu sắc xoáy vào tim người nghe (mệ, tôi lại thuộc dạng nhạy cảm vặt mới đau em).

Mặt tôi lúc ấy tẽn vô cùng, không biết giấu vào đâu cho hết ngượng. Vừa ngượng vừa phải gồng mình lên nói những câu pha trò tếu táo chả đâu vào đâu, cốt để mẹ nàng thấy tôi không đến nỗi chết vì đói với mức thu nhập khủng ấy.

“Mà làm ở đó thì làm những việc chi hè?“

Lại chạm vào nỗi đau rồi. Lần này thì mặt tôi thực sự dày lên, không cần giữ kẽ, tôi bảo dạ chủ yếu sáng đến sắp xếp vật liệu, vào sổ hàng ra hàng vào. Trưa không muốn về thì gọi suất bún chả, ăn xong gọi tiếp ly trà đá, rồi nằm vật vờ trên tầm phản góc phòng, ngủ một giấc lẫn lộn... rồi đợi tới chiều. Chiều hết giờ thì về. Rồi đợi cuối tháng nhận 2 triệu tám...

“Rứa tiền mô mà lấy vợ, tiền mô mà nuôi vợ con?“

Mẹ nàng ngao ngán chốt hạ. Tôi cười nhạt toẹt coi như đánh trống lảng, trong đầu phục lăn những thằng chả có tiền mà chém gió về tương lai, vận hội, thời cơ phía trước... như sắp sửa giàu đến nơi. Tôi thì chịu, không xơi được món bánh vẽ ấy, vì lúc bốc phét nó cứ ngượng ngượng thiếu tự nhiên và thuyết phục.

“Dừ ri cháu ạ!“ “Dạ.“

“Con Huyền nhà o cũng đến tuổi xây dựng gia đình rồi...“

“Dạ.“

https://thuviensach.vn

“Cha mẹ thì ai cũng muố́n con cái mình tìm được tấ́m chồ̀ng tử tế́, công việc đàng hoàng... Gia đình o thì mới biế́t cháu với Huyề̀n có đi lại sơ qua, nhưng có lẽ Huyề̀n hấ́n chưa nói với cháu chuyện hấ́n với anh Toàn.“

“Dạ có nói qua rồ̀i ạ.“

“Ừ, anh nớ là chồ̀ng chưa cưới của con Huyề̀n đó!“

Nghe tới câu này tôi đơ người ra, họng nghẹn lại chẳng nói được câu gì nữa... Vừa lúc đó Huyề̀n bước lên.

“Con ni là dại lắ́m, cứ nghe anh mô nói năng hay hay, dẻo dẻo là thích chứ có biế́t chi mô.“

Mẹ nàng đá ngay quả bóng sang con gái nhưng cũng khiế́n tôi nóng bừng mặt...

Ngồ̀i đá qua đá lại chán chê, rố́t cuộc chố́t lại thế́ này: Chuyện của tôi với Huyề̀n gia đình không cầ̀n quan tâm, vì đó chỉ là cảm xúc tức thời, rồ̀i sẽ hế́t.

Cái chính là thông báo cho tôi biế́t gia đình Huyề̀n với nhà cu kia đã chính thức nói chuyện người lớn với nhau, chỉ chờ ngày đẹp nữa là tiế́n hành lễ cưới.

Tôi nghe ù ù cạc cạc nhưng cũng gật đầ̀u như bổ củi ra vẻ đang tiế́p thu. Huyề̀n ngồ̀i trong góc, thi thoảng đằ̀ng hắ́ng muố́n cắ́t ngang lời mẹ thì bị đì ngay, “Mi thì biế́t chi, để tau nói cho mà nghe...“, nên nàng có đó mà cũng như không!

“Mà ở thị trấ́n thì thiế́u chi con gái, răng không hỏi dưới nớ cho gầ̀n?“

https://thuviensach.vn

Ông chú nàng không nói thì thôi, đã mở miệng là toàn hỏi những câu că´c cớ chả biê´t trả lời kiểu chi. Định bảo, à thì do duyên sô´ quyê´t định chú ơi, kiểu bụt chùa nhà không thiêng đó chú – nhưng nhìn cái mặt lão không thể tôn trọng nổi nên tôi quyê´t định cười khẩy cho qua.

“Cháu nghe rõ cả rô`i chi?“

“Dạ.“

“Ừ, nhà o nỏ thích ngăn câ´m bạn bè của con cái. Nhưng trường hợp của cháu... hâ´n tê´ nhị quá. Cháu thường xuyên qua lại... làm cho mọi người hiểu lâ`m, rô`i chô`ng chưa cưới của con Huyê`n đâm ra khó xử, hâ´n mà bức xúc làm â`m lên thì nát hê´t. Nên thời gian ni cháu đừng sang đây nữa thì tô´t hơn, tránh phiê`n hà răc rô´i không đáng có... bla bla...“

Ông chú Huyê`n bă´n bi thuô´c lào, phả khói um tùm rô`i chép miệng.

“Con gái có nơi có chỗ rô`i thì thôi, chớ đê´n lúc ghen tuông rô`i đập chă´c, chém chă´c... là không hay mô! Chi hơn biê´t trước để mà tránh...“

Tôi chả hơi đâu mà nghe nữa, ngả người châm điê´u thuô´c mơ màng. Ông chú thâ´y thê´ liê`n thò tay bảo.

“Thuô´c chi đó? Ngựa à? Ngựa thì tui xin điê´u hút cho thơm.“

Rô`i lão rút một điê´u că´n môi, một điê´u nữa dă´t lên tai, bảo, “Tí vê` nhà hút cho dễ ngủ“. Lâ`n đâ`u tiên tôi thâ´y kê´t luận răng hút thuô´c dễ ngủ, suýt phì cả cười. Bô´ nàng nhìn nhìn, xong hỏi “Thuô´c ni mâ´y ng-hìn một bao hê`?“. Lão chú ê` à, “Mười tám, hai mươi nghìn chi đó. Lương 2 triệu 8 mà hút sang gớm hè!“

https://thuviensach.vn

Lúc â´y tôi chỉ buô`n cười, tuyệt nhiên không tức giận gì. Bậc quân tử không vì tiểu khí mà làm hỏng việc lớn, câu củ chuô´i này tôi luôn nhớ láng máng trong đâ`u. Giờ thì chả có việc gì lớn để mà hy vọng nữa, nhưng đôi co hơn thua nhau ba tâ´c lưỡi trong hoàn cảnh này, khung cảnh này... vô´n không hợp với tính tôi nữa rô`i. Nên nhìn bên ngoài có thể tạm kê´t luận tôi thuộc dạng khù khờ, ít tranh luận, chỉ lâ´y võ cười làm bài tủ.

Nâ´n ná một lúc, đô`ng hô` chỉ 10 giờ. Tôi xin phép ra vê` thì gặp cu Ngọc ngoài ngõ, nó khoe được lưng giỏ nhái, giờ vô làm thịt, rán lên ta uô´ng riệu. Tôi bảo để bữa khác, muộn rô`i anh té đây, với cả đang có việc ở nhà. Soi đèn pin vô mặt tôi, có lẽ ngó thâ´y thái độ không ổn lă´m, nó trợn mă´t.

“Ai nói chi anh à? Có chuyện chi à? Răng nhìn u ám rứa???“

Tôi bảo không, anh hơi buô`n ngủ. Vừa lúc đó Huyê`n đi ra nên cu Ngọc lâ`m lũi bước vào trong sân. Tôi bảo em vô nhà đi, không mẹ nói đó, anh vê` đây! Nàng nă´m lâ´y tay tôi, lă´c lă´c định nói gì nhưng không thô´t ra được.

Trên đường vê` lòng ngổn ngang trăm mô´i. Đường mờ mờ, ảo ảo, giá có trận mưa thật to nữa thì râ´t hợp tâm trạng (nhưng mưa xừ nó từ lúc chiê`u rô`i còn đâu). Ngang qua câ`u tràn, tôi dừng lại nhìn nước trôi lững lờ dưới sông. Tựa vào xe, hút điê´u thuô´c, thâ´y đời nát như tương đang vẫy gọi. Nghĩ: thê´ là hê´t rô`i, chẳng còn gì đê mà bâ´u víu vào cuộc sô´ng vô´n đã tẻ nhạt này nữa. Tâ´t cả quay lưng lại với ta kể cả những điê`u đơn giản nhâ´t mà ai cũng có. Thâ´y gió se se thổi qua má. Thâ´y mă´t cay cay và ướt nhẹp. Hình như đứng một lúc nữa sẽ có nước mă´t.

Thôi vê` thôi, đã bao lâ`n tôi trải qua cảm giác thê´ này nhưng cuô´i cùng có khá hơn được đâu. Dừng lại thứ cảm xúc giữa đường

https://thuviensach.vn

giữa chợ này mới được, nó khiế́n tôi yế́u đi mà chả giải quyế́t được cái gì cả...

Mấ́y hôm mệt mỏi vì đau cái răng khôn mọc lệch. Đêm, húp bát cháo xong nằ̀m thẳng cẳng nghe nhạc, rồ̀i ngủ lúc nào không biế́t. Sáng ra vẫn nghe Tuấ́n Hưng đang tiế́p tục í éo điệp khúc não mề̀, "Em là ai cho ta đợi chờ, mong lại thấ́y em trong cơn say..." từ cái điện thoại ghẻ để đầ̀u giường mà đêm qua bật cho nó rên dễ ngủ. Mẹ kiế́p, thằ̀ng này khỏe thật, hát thâu đêm mỗi một bài này!

Ăn sáng xong mẹ bảo, mầ̀n mà đi khám coi răng, chớ để rứa nhìn mặt mi nhăn nhó phát khổ. Ừ thì đi. Răng gì mọc ngu thế́ mà bày đặt gọi là răng khôn, đau kinh khủng luôn.

Lóc cóc đi ra viện. Chụp X quang xong, bà bác sỹ đưa tấ́m phim lên ngó ngó rồ̀i phán một câu làm tôi đứng tim.

"Cháu lại đây! Trên phim, ở vị trí dưới răng số́ 8 cô nhìn thấ́y một vế́t trắ́ng, nghi là... u xương."

Nghe hai chữ u xương mà vãi cả đái ra quầ̀n. Thôi xong rồ̀i, u xương nế́u không nhầ̀m thì chắ́c chế́t. Thọ thì vài năm, ngắ́n thì vài tháng. Đấ́t trời chao đảo hoa hế́t mặt mũi. Hổn hển hỏi lại:"Bao nhiêu phầ̀n trăm là u xương hả cô?"

Bà bác sỹ nhìn tấ́m phim lầ̀n nữa rồ̀i cao giọng, à cô đang nghi thôi, vì thấ́y chỗ ni có màu trắ́ng giố́ng như xương, cháu muố́n biế́t rõ thì nên xuố́ng tầ̀ng dưới chụp CT cắ́t lớp mới kế́t luận được. Chụp rẻ thôi, có bố́n trăm!

Lúc ấ́y tuầ̀n hoàn não chắ́c không hoạt động ng-hiêm túc nữa, tôi đi xuố́ng phòng chụp CT theo gợi ý của bà kia. Ra gầ̀n đế́n cửa nghe bà này gọi điện xuố́ng cho thằ̀ng phụ trách chụp CT về̀ trường hợp của tôi. Mẹ ơi, chân muố́n khuỵu xuố́ng cầ̀u thang.

https://thuviensach.vn

Vào phòng chụp, leo lên cái bàn trắng tinh, trên đầu là cái máy chụp to như miệng cống thoát nước, cứ xoay tròn nhìn ghê vãi.

Xong, tay kỹ thuật bảo anh ra ngoài đợi chút.

Tôi lò dò và thất thểu đi ra hành lang. Ngoài này bệnh nhân đi lại tíu tít. Tựa vào cửa sổ nhìn xuống đường. Tiếng bà bán bánh mỳ chửi mả cha đứa mô hỏi rồi không mua làm bà ế đếch bán được hàng; tiếng chị lao công cười rinh rích vì hôm qua đánh đề 35 nó lộn thành 53; một đôi chòe đất đuổi nhau trên cành lộc vừng... Chao ôi, những âm thanh và hình ảnh quen thuộc hằng ngày sao lúc này, khoảnh khắc này có ý nghĩa đến thế? Nó gợi lên cảm giác thèm sống như thằng Chí Phèo thèm lương thiện lúc tỉnh dậy trong cái chòi canh cá ven đường.

Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc yếu lòng đó. Tất cả dường như đang chậm hết từ từ. Chỉ lúc nữa thôi, tay bác sỹ sẽ gọi tôi sang phòng khác rồi vỗ vai an ủi, “Chia buồn với em nha, về nhà ăn uống, sống thêm được ngày mô thì hay ngày đó em ạ... bla bla“. Xong đút tọt 400 nghìn của tôi vào túi quần mà không cần vào vào sổ.

Nhưng bây giờ thì vẫn phải đợi kết quả.

Trong lúc đứng đợi vật vờ, nghĩ thế nào bèn gọi điện cho Ốc. Chắc sợ cảm giác cô độc quá. Thèm một bàn tay, thèm cái ôm, thèm một câu tếu táo vui vui để hy vọng rằng: tôi không thể chết được dễ dàng như vậy!

Tôi bảo đến đây luôn được không? Anh đang ở viện. Ốc ngạc nhiên, hỏi han một lúc rồi bảo em đang bận việc. Có chi mà cần em đến rứa? Khám thai à? Hihii... Tôi bảo đếch đùa đâu, không đến thì thôi. Nỏ cần nữa!

https://thuviensach.vn

Mẹ kiế́p cuộc đời, lúc bế́ tắ́c tuyệt vọng nhấ́t rà danh bạ chẳng có lấ́y một ai đủ chấ́t lượng để tìm chút hơi ấ́m dù là mong manh nhấ́t. Huyề̀n! Rố́t cuộc cũng như cơn mưa ngang qua. Như một bài hát sế́n sụa nghe lúc đau lòng mà thôi.

“Mời bệnh nhân Huy vào nha!“

Giật bắ́n mình. Đẩy cửa vào. Tay kỹ thuật viên đưa tôi tấ́m phim. Tôi lắ́p bắ́p hỏi không ra hơi, “Có… có… có sao không anh?“

Thằ̀ng này mặt lạnh như tiề̀n, “Trường hợp của anh bác sỹ X đã trao đổi điện thoại với bác sỹ khoa răng hàm mặt rồ̀i, anh lên đó nha.“

Trời ơi, kiểu ni là toi tôi rồ̀i. Chắ́c nghiêm trọng rồ̀i. Tôi vẫn dai như đỉa, “Nhưng… có răng không anh???“

“À không sao anh nha, bình thường nha!“

Nghe xong câu ấ́y mà run hế́t cả thằ̀ng người vì vui. Ôm thằ̀ng này phát rồ̀i cầ̀m tấ́m phim bước nhanh ra cửa. “Ơ, anh chưa nộp tiề̀n!“. Trời ạ, trong những giờ phút xúc động như này mà nó vẫn tỉnh táo thế́. Thằ̀ng này tài thật! Thảo nào nó được biên chế́ ở bệnh viện.

Vừa đi ra thì thấ́y Ốc bước vào từ nhà xe.

“Răng huynh? Khám chi đó?“

Ốc mặc quả quầ̀n bò, áo phông đen nhìn đầ̀y sức số́ng.

“Tưởng nỏ đế́n?“

“Mắ́c việc thật, nhưng nghe giọng anh hổn hển em tưởng bị tai nạn chi…“

https://thuviensach.vn

“Ừm, ông suýt thì tèo đây này!“

“Tèo mà còn đứng được đây à? Hay... hihi đưa em mô đi siêu âm... hihi.“

Tôi kể qua loa mọi chuyện, nàng cười như điên, bảo đô` nhát chê´t rô`i mở phim ra xem.

“Hiii... chụp lên nhìn như răng... chó anh hâ`y!“

Bô´ tiên sư nhà cô, cơ mà công nhận nhìn cái mõm đâ`y răng với xương trong phim giô´ng mõm chó thật!

Rô`i hai đứa khoác tay nhau lên phòng nhổ răng. Ô´c bảo, rứa là anh bị chúng nó thịt mâ´t 400 nghìn tiê`n ngu rô`i. Bài ni em lạ chi, bác sỹ bây giờ toàn “rung” bệnh nhân rô`i bă´t họ chụp chiê´u để lâ´y tiê`n thôi.

Nhổ răng xong, tôi ôm cái má sưng vù lảo đảo đi ra. Ô´c dìu một bên cho bớt choáng, ra cổng nàng mua cục đá bă´t chườm vào. Đau vãi linh hô`n!

Lên xe, ngô`i sau lưng nàng cảm giác bình yên hẳn mà không hiểu vì sao...

https://thuviensach.vn

Chương 19

"Dù thế nào thì em vẫn không muốn mất anh", đó là tin nhắn cuối cùng cách đây 1 tháng của Huyền. Đêm qua ngồi đọc lại mà cay mũi. Cuối cùng thì nàng cũng như nhiều đứa con gái đã gặp trong đời: ăn nói khúc chiết, khôn ngoan đâu ra đấy, nhưng xử sự thì... không qua ngọn cỏ!

Kể cho Ốc nghe, nàng cười nhếch mép nhẹ như ruồi, "Anh cứ khen nó thơ ngây trong sáng nữa đi. Em là con gái em nói câu ni tin hay không tùy anh: nỏ có đứa con gái mô trong sáng thánh thiện hết, tất cả chỉ là làm hàng!"

Đang chán, bèn buột mồm bảo thì anh cũng tán lăng nhăng rứa thôi, khi mô sắp phải lấy vợ rồi mới xác con nhà bà định. Nói phét cho đỡ sượng, thật lòng đau vãi. Đàn bà đối với tôi muôn đời vẫn thế, chúng tặng cho ta những vết chém chí mạng bằng vẻ ngoài ngây ngô và dễ bảo, chỉ khi ngạo nghễ bỏ đi ta mới biết thế nào là đòn đau nhớ đời...

Mà thôi, kệ nó đã đến đâu thì đến. Con gái xứ này đã chết hết đâu mà phải xoắn?

Sáng nay bất ngờ được bà chị gái nhờ đi họp phụ huynh cho thằng cháu. Đang rảnh, lại nghe phong thanh có cô giáo trẻ trẻ chủ nhiệm nên ừ hữ nhận lời.

Thằng cháu lớp 8, học ngu như bò nhưng giỏi game và máy tính. Thấy tôi đi họp hộ chắc mừng húm, bèn rỉ tai, "Chú tán cô Nhâm được đó, cô chưa chồng". Hỏi nó xinh không? Cu cháu không lắc

https://thuviensach.vn

cũng không gật bảo... thì cũng được! Hừ, nghe nhạc hiệu này là không xinh rồ̀i, nhưng thôi đang chán chán, xinh hay xấ́u thì cũng nỏ giải quyế́t cái vẹo chi cho đời lúc này.

7 rưỡi sáng mò lên tầ̀ng hai hỏi lớp 8B, phụ huynh nhao nhao chỉ phòng cho tôi. Vào ngồ̀i một lát, đố́t điế́u thuố́c, rút tờ Thể thao ra xem. Chưa ấ́m chỗ thì nhân vật chính xuấ́t hiện.

Oánh giá tổng thể nhìn cũng tạm được, tóc dài quá vai, mặt tròn, mắ́t to và sáng, chân xỏ đôi dép đế́ cao... mỗi tội hơi *nùn*.

Tôi ngồ̀i bàn dưới cùng thoải mái soi hàng, ở trên em nó nói chi không để ý, thi thoảng buông tờ báo gật gật vài phát cho ra vẻ đang quán triệt. Ngó qua một lượt trong lớp, thấ́y hình như tôi là đứa phụ huynh trẻ nhấ́t thì phải.

Được dăm phút, em chủ nhiệm bước xuố́ng giữa lớp bảo, “Ai ghi hộ tôi cái biên bản cuộc họp với!“ mắ́t thì nhìn chằ̀m chằ̀m vào tôi. Mấ́y ông ngồ̀i cạnh đưa đẩy giấ́y bút cho nhau, rồ̀i một ông đặt tờ giấ́y học sinh trước mặt tôi bảo, “Chú trẻ mắ́t sáng, chú ghi đi cho nhanh, chớ bầ̀y tui nhìn nỏ ra chữ chi nữa“. Ờ, thì ghi. Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam...

Lúc ấ́y chả biế́t ghi kiểu chi nữa, cứ em chủ nhiệm nói ý gì thì ghi tắ́t vào. Hay cái là em í cứ nhìn tôi mà nói, hàng về̀ rồ̀i chăng? Nghĩ vu vơ, biế́t đâu vô tình mà thành duyên thì... kể cũng chả đế́n nỗi thua thiệt (tôi thì có cái chi để thiệt).

30 phút trôi qua, sau khi kể hế́t ưu điểm lẫn tội lỗi của gầ̀n 30 đứa trong lớp, đế́n lượt em nó bước xuố́ng sát chỗ tôi để kế́t tội thằ̀ng cháu học ngu như bò. Lạ cái là tôi chả giới thiệu phụ huynh thằ̀ng cháu nhưng em nó gầ̀n như biế́t chắ́c đây chính là người nhà của thằ̀ng học ngu như bò!

https://thuviensach.vn

Ô´i giời ơi, thă`ng cháu đủ tội trạng làm thă`ng chú muô´i hê´t cả mẹt. Trô´n tiê´t, bỏ lao động chơi game, nợ quán trước cổng trường, không tập trung, nói chi cũng dạ nhưng chả thực hiện nổi cái chi, chữ đẹp như múa thư pháp, nói chuyện trong giờ học... Tưởng như 30 đứa thì thă`ng cháu tôi là thă`ng kê´t tinh nhiê`u tinh hoa nhâ´t. Em giáo viên cứ nhè tôi mà nói sa sả ù hê´t cả tai (hay là muô´n gây â´n tượng với tôi đây?). Lúc em í quay lên tôi thâ´y cái mông tròn phê´t, nên quên luôn hê´t cả lỗi lâ`m của thă`ng cháu...

Xong đê´n phâ`n đọc biên bản. Thê´ quái nào tôi run câ`m cập, đọc như muô´n hụt hơi (thê´ mới biê´t chém gió trước đám đông khó như nào). Em chủ nhiệm cười cười bí hiểm rô`i lại gâ`n thu biên bản. “Chữ đẹp hâ`y hihi...“ Cô giáo trêu tôi. Định hỏi cô sinh năm bao nhiêu ạ? Nhưng thâ´y gượng gượng nên thôi.

“Thă`ng X (cháu tôi) nghịch lă´m à cô giáo?“

Em í cười, nhìn hiê`n hẳn, chả bù lúc hăng máu kê´t tội thă`ng cu cháu nhà tôi.

“Thì hâ´n cũng chỉ nghịch kiểu trẻ con thôi. Chú ý tập trung hơn là được...“

Nói xong câ`m tờ biên bản ngă´m nghía một lúc (chă´c soát lỗi chính tả của ông đây). Mà công nhận em Nhâm này ăn nói đanh thép quá, mặt lạnh như tiê`n, nhìn lúc em nó phát biểu trước lớp chă´c chẳng thă`ng nào đủ bản lĩnh và cảm xúc để trêu đùa, chưa nói tán tỉnh...

Kê´t thúc buổi họp, cô giáo thă`ng Tèo (tạm gọi thê´ cho dễ nhớ) đeo cái cặp to tổ bô´ đủng đỉnh xuô´ng câ`u thang. Tôi bước hờ hững theo sau. Đê´n nhà xe, với tâ´t cả sự câ`u thị vì tương lai học hành con em chúng ta, tôi tiê´n lại gâ`n.

https://thuviensach.vn

“Cô giáo ạ! Tôi cũng đang rất đau đầu với thằng Tèo, thưa cô giờ phải làm chi với hắn ạ?“

Em nó cười (lại cười), đung đưa cái cặp bên hông.

“Cụng nỏ có chi ghê gớm lắm mô, eng đừng lo lắng quá. Trẻ con cấy tuổi ương ương ni là rứa đó, qua được cái đót ni là hết thôi...“

Giờ mới có cơ hội soi kỹ cô giáo hơn. Kể ra nếu da trắng tí nữa, cao thêm ba bốn phân nữa... thì cũng gọi là ưa nhìn, vì ba vòng còn lại trông cũng đầy đặn phết. (Mịa, đứng trước cô giáo mà tôi chạ bỏ được cái tính soi hàng vớ vẩn.)

“Ừm, lúc nãy nghe cô nói mà đâm lo. Thằng ni bựa ni về kiểu chi tôi cũng xạc cho một trận, học không lo học... bla bla...“

“Thôi thôi, đừng làm rứa hắn sợ. Nói nhỏ nhẹ là được rồi eng ạ. Mà eng là cậu hay chú hắn?“

Qua lại thêm vài câu, định rút điện thoại ra xin số cô giáo để... có chi còn gọi điện hỏi cô tình hình học hành của cháu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Ờ để dịp khác vậy...

Nói thật là cũng chả cảm xúc gì lắm, chỉ hơi hơi tò mò muốn biết đằng sau vẻ “ghê gớm“ của em nó thực sự là gì?

Về nhà, hỏi thằng cu cháu số điện thoại cô giáo. Nó bảo cháu nỏ biết. Dặn nó mai lên lớp xin số cho chú nha, cứ bảo chú hôm qua muốn xin số cô. Đang nói thì bà chị họ xía vô, “À cái con Nhâm con ông T. chi? Con đó được đó, mi mà lấy được hắn thì đời lên hương, tính nết rất hay, chăm chỉ thôi rồi, chưa kể hắn còn là giáo viên... bla bla“.

Hè, ở quê tôi giáo viên (đặc biệt là biên chế chính thức) đắt show còn hơn Bà Tưng. Là hình mẫu hàng đầu trong công cuộc chọn

https://thuviensach.vn

vợ của giai làng lẫn giai phố huyện. Vì giáo viên, theo tính toán của các anh, là chỉ làm một buổi, nhàn rỗi mà lương lậu cơ bản, về già còn có sổ hưu đỡ lo chết đói!

Tôi thì chả báu chi cái sổ lương của vợ. Lấy vợ chỉ vì cái sổ lương nghe nhục và hèn quá. Đám cô giáo biết được cái giá của mình nên cũng tinh vi lắm, loại tôi chắc chi đã qua được vòng gửi xe?

Hôm sau thằng Tèo đi học về, tôi chặn ngõ hỏi ngay, "Có lấy được số cô không?" Nó lắc đầu, "Cô không cho". Bao nhiêu hy vọng tiêu tan. "Tại mi xin không khéo chi? Cô nói răng?" Tèo ậm ờ, "Cô nói cô... không dùng di động nữa..."

Hờ, cái này gọi là giấu hàng đây. Thất vọng ghê.

Tối về hỏi dò thằng giáo viên hàng xóm (trước dạy cùng trường với em Nhâm) thì nó reo lên, tưởng ai, con nớ thì em có số đây. Trước yêu thằng bộ đội không biết răng chia tay rồi, sắp cưới thì thằng nớ bỏ thì phải...

Kệ nó. Quá khứ anh không quan tâm lắm, miễn đừng làm cave là được.

Tối mải đi chơi với Ốc nên quên béng mất, gần trưa rảnh việc mới lôi điện thoại ra nhắn tin.

"Chào cô chủ nhiệm, cô còn nhớ phụ huynh em Tèo hông?". Nhắn vu vơ thế thôi, em nó mà có cảm tình chắc sẽ nhắn lại, còn lờ đi thì coi như xong phim khỏi dài dòng.

Gửi tin đi xong đút tọt điện thoại vào túi quần, chả hào hứng mấy vì nghĩ ca này khó gặm, với lại tâm trạng đang rối bời với chuyện em Huyền.

Trưa, mở điện thoại ra có một tin đến, của cô giáo.

https://thuviensach.vn

“Eng tài hầy, răng lấy được số điện thoại em rứa?“ Tôi nhắn lại, bảo FBI cho, có khó chịu khi anh làm phiền không? Cô trả lời, “Răng lại phiền, phụ huynh của em toàn gọi cho em hỏi thăm con cái suốt mà“...

Tần số nhắn tin hơi thấp, có vẻ nàng vừa nhắn tin vừa dọn chuồng bò (nghe bảo nhà nàng nuôi ba con bò). Sốt ruột quá, tôi gọi luôn cho đỡ phải đợi tin nhắn... Chuông kêu một lúc rồi tò tí te. Điên hết cả người...

https://thuviensach.vn

Chương 20

5 giờ sáng tỉnh dậy. Việc đầu tiên là duỗi thẳng cẳng ngáp liền ba cái sai quai hàm. Tiếp theo là quờ tay tìm cái điện thoại xem liệu đêm qua lúc ngủ say có cuộc gọi nhỡ hay tin nhắn nào không?

Chả có ai gọi. Giá như có được một cái *sms* trách móc, giận dỗi thì tốt biết bao. Nó cho ta cảm giác mình vẫn tồn tại và giành được sự để ý của đứa khác – kể cả lúc đang ngủ nhăn răng, nước dãi chảy tèm nhem bên mép...

Hôm qua bảo với Ốc, anh phải lấy vợ thôi, lông bông rứa đủ rồi. Nàng trông mắt, nhưng lấy ai? Ai lấy anh?

Ừ nhể, một câu hỏi đầy tính biện chứng triết học.

"Có vụ này hay lắm, cô giáo thằng Tèo..."

"Nhìn răng? Được không?"

"Hơi lùn, mọi thứ tạm tạm."

"Thích hắn không? Hay lấp chỗ trống đó?"

"Chưa thích, nhưng nhắm để lấy thì cũng không đến nỗi..."

Ốc bảo kể coi mồ, có chi em tư vấn cho. Em mà tư vấn tình cảm là chuẩn lắm, có đôi đang yêu nhau, em tư vấn phát... bỏ được nhau liền! Tài không? Tôi bảo tài. Nhưng mà ca này anh không thèm tư vấn. Anh tán ngất ngất được thì được, chả được thì thôi!

https://thuviensach.vn

Ô´c trê` môi, bảo anh bâ´t câ`n hâ`y. Tư tưởng nớ là không ổn mô. Tôi bảo thì trước tới nay anh toàn ng-hiêm túc mà có được chi? Em biê´t không, hôm đi vê` từ nhà Huyê`n, dừng chân đái bậy xuô´ng ruộng mùng bên đường, nước đổ xuô´ng lá mùng đê´n đâu trôi tuột đê´n đó. Anh mới nghĩ công sức bâ´y lâu của mình cũng rứa thôi, như đái xuô´ng lá mùng!

Nàng phì cười, nói anh thật là quá đáng, ví von linh tinh...

9 giờ sáng. Làm xong mâ´y việc vặt bèn nhă´n cho cô giáo cái tin, "Tô´i nay em ở nhà không?" (cơ bản ban đêm tôi cũng chả có việc chi làm cho hê´t buổi tô´i).

Không thâ´y trả lời.

Gọi xem sao. Chuông đổ 2 hô`i rô`i tút tút tút... máy bận.

Ờ, cái này gọi là giẫy hàng đây. Cáu tiê´t gửi tiê´p cái tin, "Em là cô giáo mà xử sự kém rứa? Không thích anh làm phiê`n thì nhă´n lại 1 câu."

Gâ`n trưa thâ´y cái tin trả lời, "Anh cũng nóng tính hè. Sáng tới dừ em mă´c họp hội đô`ng không nghe máy được. Anh muô´n đê´n nhà chơi thì cứ đê´n, răng cứ phải hỏi mâ`n chi?"

Cô giáo có khác, đô´i đáp căng đét (chă´c ở lớp quen nói với học trò giọng này rô`i). Nhă´n lại, "Vậy tô´i ni anh đê´n chơi nha em". Lại không thâ´y hô`i âm luôn! Ừm, có nghĩa là đô`ng ý đây mà. Cơ mà tính khí kiểu này chiê`u được cũng vỡ thớt mâ´t, hở tí là bă´t bẻ như trò nó không bă`ng...

Tô´i. Sơ mi cộc tay, quâ`n âu, giày đen trên con Jupiter ghẻ thẳng tiê´n. Nhà nàng cách 12 cây chuô´i, xa gớm, đường vă´ng và đâ`y

https://thuviensach.vn

bụi, nhưng nghĩ đến cuộc hẹn thú vị (hy vọng rứa) phía trước lại hào hứng vô cùng.

Theo đúng chỉ dẫn của nàng hôm nọ thì nhà nàng đây rồi, đi qua mới giật mình quay vòng trở lại.

Đang nhắm nhót phủi bụi và vuốt lại tóc tai cho khí thế thì chuông tin nhắn đến.

“Hôm nay nhà ngoại có việc nên em phải sang bên đó rồi.“

Chết điếng một lúc. Trời ạ, sao không gọi điện báo trước mà phải chờ người ta lặn lội hơn chục cây số lên tận đây rồi mới nhắn cái tin cộc lốc không đầu không cuối như thế? A cay vãi, giận run cả người. Quyết định dừng xe bên quán nước ngồi đốt thuốc hồi lâu cho hạ hỏa...

“Tán con nớ được đó, gia đình cơ bản lắm“.

“Chú mà lấy được con nớ thì nhất rồi, vợ giáo viên ít nhất sau ni còn có cái sổ lương.“

“A! Con Nhâm con ông X. à? Chú Huy mà “đi“ con nớ là mềnh ủng hộ nà! Tính rất tốt...“

Bla bla... Họ hàng, người quen của tôi tới tấp vun vào em Nhâm. Tôi ngồi hút thuốc chán chê, bất giác nhớ lại lời xui dại của mấy mợ mà ức lòi pha. Thì cũng tại mấy pha bơm đểu ấy mà tôi đang ngồi vắt vơ ở đây, sau khi đánh quãng đường hơn xịch cây chuối. Gớm, mỡ đầy mà húp. Ngon lành thì đã chả đến lượt thằng tôi.

Vèo. Cũng không thèm liên lạc lại. Chắc phải đợi vài hôm nữa nguôi nguôi rồi mới tính được tiếp.

https://thuviensach.vn

Hôm nay vừa lĩnh lương, 2 củ 8, khuyế́n mại thêm 2 trăm tiề̀n xăng nữa là tròn 3 củ. Đang định ra mấ́y cái shop vớ vẩn sắ́m ít đồ̀ mặc cho nó gọi là *f5* lại tôi thì bấ́t ngờ Huyề̀n gọi điện, giọng thề̀u thào như mèo hen.

“Anh à.“

“Ừm, có việc chi rứa em?“ (Lạnh nhạt vãi.)

“Anh dạo ni gớm hè! Em gọi điện hỏi thăm cấ́y nỏ được à?“

“Nói to lên tí, răng nghe khò khè rứa?“

“Em ốm nè! Mấ́y bựa sốt cao mê man nỏ biết chi trời đất, dừ mới tỉnh tỉnh hơn được tí rồ̀i đó...“ (Ho mấ́y phát rấ́t hoành, chắ́c lại làm hàng.)

“Rứa à!...“, tự nhiên đơ ra, không biết nói chi cho hợp hoàn cảnh, “... Rứa... rứa.... chồ̀ng sắ́p cưới có đến chăn nuôi chi không?“ (Trời ạ, chăm nom thì nói nhịu thành chăn nuôi.)

“Mầ̀n chi có ai mà gọi là chồ̀ng sắ́p cưới ở đây, anh hay hè! (cáu cáu). Thôi rứa anh nha, em lại sắ́p lên cơn sốt rồ̀i, trán hâm hấ́p khó chịu quá...“ (đề̀ tiếp thêm mấ́y phát ho tương đối chấ́t lượng rồ̀i cúp máy.)

Mệ, khó nghĩ gớm. “Nó“ ốm chả lẽ quay mặt làm ngơ? Dù sao hết tình thì vẫn còn tí nghĩa, tôi ghét nhấ́t những đứa hết yêu nhau là coi nhau như đồ̀ giẻ rách. Gặp ngoài đường mặt sưng sỉa như ong đốt.

Nhưng tối mà mò đến lại rách việc với mẹ nàng, dù đến chơi với tư cách thăm người ốm. Sau một hồ̀i đắ́n đo, cuối cùng quyết định chiề̀u ra chợ mua cân đường, hộp sữa rồ̀i lên thăm nàng luôn, đỡ va chạm người nhà. (Mà ở mình cũng hay, cứ ốm đau

https://thuviensach.vn

thì người đế´n thăm cứ táng cân đường, hộp sữa, hoặc sang hơn là cân cam, dây sữa tươi... mà chả thèm biế´t cái đứa kia bị bệnh gì, có chén được đường sữa không, không như lũ Tây ôm hoa tươi đế´n bệnh viện chúc mừng khỏi bệnh.)

Chiề`u. Làm cân cam với hơn chục quả mãng cầ`u lễ mễ đi thăm Huyề`n. Mới đó mà đã gầ`n tháng rưỡi không gặp lại. Tôi còn yêu, nhưng chă´c phôi phai đi khá nhiề`u. Tình yêu pha lẫn sự hờn giận, một chút oán trách và thấ´t vọng. Thi thoảng đọc báo Công an Nhân dân vẫn thấ´y nhiề`u đôi bị gia đình ngăn cấ´m đã nhảy xuố´ng ao quyên sinh, hoặc dă´t díu nhau trố´n biệt xứ người để xây dựng cuộc số´ng mới. Nàng không nhảy ùm xuố´ng ao (chă´c do nhà không có ao), cũng không để lại huyế´t thư trước khi gieo tôi xuố´ng sông Ngàn Phố´ từ cầ`u tràn (có lẽ sông Phố´ cạn quá, nhảy xuố´ng không chế´t vì nước mà què luôn chân thì dở.)

Sau khi ngó tôi một lượt từ đầ`u đế´n chân, mẹ nàng tiế´p tục nhìn mớ trái cây tôi mang đế´n rồ`i chép miệng, “Hoa quả dừ toàn phun hóa chấ´t Trung Quố´c đó, cẩn thận...“. Tôi độn mặt ra. Huyề`n nháy mă´t ý bảo, “Kệ cho mẹ nói“. Ừ thì chả kệ.

Ngồ`i một lát thì mẹ nàng gọi ra uố´ng nước.

“Có người yêu chưa cháu?“

“Dạ chưa o ơi.“

“Long đong hè! Nhìn cụng sáng sủa chơ có đế´n nỗi mô... hay là kén đó?“

Tôi gãi tai.

“Cái duyên chưa đế´n thì chịu thôi o, chớ cháu thì có chi mà dám kén chọn!“

https://thuviensach.vn

Nhả miế́ng trầ̀u vào bô, mẹ nàng nhấ́m nhá.

“Mà dưới thị trấ́n thiế́u chi gái, chẳng qua là mầ̀n răng đó thôi...“ (Chắc muố́n tỉa đểu tôi dính phố́t vụ nào đó nên khó kiế́m vợ dưới thị trấ́n.)

“Dạ, o nói rấ́t chuẩn men ạ.“

“Hây? Chuẩn men là chi?“ “Dạ, là rấ́t bá đạo ạ!“

“Mi nói chi tau nỏ hiểu chi cả, hề̀ hề̀.“

Tôi lúc ấ́y chỉ muố́n chọc chơi tí, nhưng mẹ nàng chả hiểu chi nên mấ́t hế́t cả hứng. Vừa lúc ấ́y Huyề̀n lò dò đi ra. Mẹ nàng chỉ ngay vào cái tủ lạnh mới mua đặt bên góc nhà.

“Anh Toàn (à thằng cu “yên tâm đê“) tâm lý rứa đó, biế́t em hay phải cấ́t hoa quả, bánh trái... nên bựa trước mới mua cho cái ni (khoát tay chỉ vào cái tủ lạnh Sanyo), sướng rứa chi nựa!“

Hê, khoe hàng đây. Tôi gật gù ra vẻ ngưỡng mộ lắ́m, nói cái ni có lẹ phải đế́n mấ́y chục triệu, nhìn hiện đại thôi rồ̀i... Huyề̀n cau mặt ra hiệu đừng chém nữa. Tôi mới thôi.

“Thôi ngồ̀i nhởi nha, o đi bẻ lá cho hươu đã!“

Mẹ nàng tấ́t tả đứng dậy cáo lui...

Còn lại hai đứa, Huyề̀n bảo để em gọt cam cho anh ăn nha. Tôi bảo thôi, cam giờ toàn hóa chấ́t Trung Quố́c, cẩn thận... Nàng véo vào má tôi, dậm dọa, “Anh nhìn rứa mà hay trêu ngươi hè, ghê gớm...“ Tôi ôm lấ́y nàng, mắ́t không quên nhìn ra cửa đề̀ phòng người lạ đi vào.

“Thôi anh về̀ đây, em giữ sức khỏe nha.“

https://thuviensach.vn

“Nỏ... khoan đã về...“

“Anh có việc bận rồi, mà ở đây lâu người ta nhìn vào không tiện cho em...“

“Nỏ tiện chi cả, ở đây tối về chi?“

“Không, về đây.“

Gỡ tay nàng ra, ngồi nói chuyện thêm một lúc. Tôi bảo chuyện của em và anh cuối cùng cũng nỏ đến đâu, tốt nhất mình đừng gặp nhau nữa, anh cũng đau lòng lắm nhưng không thể làm gì hơn...

Nàng không nói gì nhưng ánh mắt buồn ghê gớm, có điều gì như là sự tuyệt vọng đang dâng tràn... Im lặng hồi lâu, nàng hỏi “Anh về rồi đi tán tiếp cô giáo nớ chi?“. Tôi cười ậm ờ, thì tán chớ răng, nỏ lẹ định ở vậy à? Anh sẽ tán, nếu xuôi xuôi sẽ lấy, coi như hoàn thành sứ mệnh cao cả và chó chết với đời, he he...

Cười nhe nhởn vậy nhưng buồn chán ghê hồn. Chán đến nỗi người thừ ra, chai lỳ đến vô cảm.

Rồi chào nàng về.

Ngang qua quán trà đá tạt vào ngồi nghỉ lấy sức, vớ lấy điếu cày bắn liền 3 phát, khói cay sè hết cả mặt mũi...

https://thuviensach.vn

Chương 21

Nhiều người đọc chuyện này sẽ hỏi: Ký sự toàn chuyện yêu đương tại sao lại đặt tên là Đòi nợ?

Đối với tôi, trong suốt cuộc đời còn lại thì những mối tình đi qua, những mối tình dang dở, vô vọng và bế tắc... sẽ luôn là những món nợ khó đòi, hay nói đúng hơn sẽ trở thành nỗi ám ảnh khôn nguôi mỗi khi nghĩ về nó.

Một trong những nỗi ám ảnh đó là *ex*, kẻ cho tôi tất cả cung bậc cảm xúc: ngọt ngào lãng mạn lẫn khổ đau và uất hận. Hồi đó tôi là cái bóng vật vờ sau cú sốc tưởng như khiến tôi gục ngã, bởi *ex* khi đó không chỉ là người tình, mà là tri kỷ, một đứa con gái lo cho người yêu hơn cho chính bản thân mình. Suốt một tuần sau đó, tôi gần như mất phương hướng hoàn toàn.

Có những buổi chiều chui vào hiệu sách Tràng Tiền đọc ngấu nghiến hết cuốn này đến cuốn khác để đầu óc không còn khoảng trống nghĩ về nàng. Hôm loạng choạng từ hiệu sách ra, sau khi đọc Rừng Na-uy của Murakami Haruki, tôi đã suýt đâm phải đầu xe bus vì không thoát khỏi sự ám ảnh từ câu chuyện trong sách. Thằng phụ xe bus đu người ra chửi "Mày chán sống à?". Tôi trợn mặt lên, lẩm bẩm, "Thế chúng mày nghĩ tao thèm sống lắm hở?". Tất nhiên là nó không nghe rõ...

... Trở lại với hiện tại.

Bây giờ nhiều lúc tôi thấy mình là một thằng bất cần, đó là tâm lý của một kẻ từng cầm vàng còn để vàng rơi, một kẻ đáng ra có

https://thuviensach.vn

tấ t cả trong tay nhưng cuố i cùng chẳng còn chi cả.

Cuộc số ng đời thường đi qua nhạt nhẽo không dấ u vế t. Ngày hôm qua là bản sao của ngày hôm nay, ngày hôm nay là chiế c bóng của ngày mai, tấ t cả đề u nhờ nhờ như cố c nhân trầ n đá pha loãng.

Để quên chúng, buổi tố i tôi hay cắ m đầ u vào sách thay vì lượn lờ, lê la quán nước. Tôi đọc lại Ông già và biển cả của Ernest Hemingway, *Sự im lặng của bầ y cừu* của Thomas Harris, *Cuố n theo chiề u gió* của Margaret Mitchell... Sách nuôi dưỡng tâm hồ n, nhưng trớ trêu thay, nó cũng khiế n tôi xa cách hơn với cuộc số ng thường nhật, bởi những điề u hay ho trong sách đố i nghịch hẳn với sự phàm tục và trầ n trụi ngoài đời.

Những ngày không có Huyề n, tôi cũng đã thử ngồ i thiề n hàng đêm ở những quán nước rẻ tiề n, chủ yế u xem và nghe bọn trẻ bây giờ chúng tìm niề m vui vào những trò gì? Chúng nói chuyện, bình luận và quan tâm tới điề u gì trong cuộc số ng?

Kế t quả thật buồ n. Toàn những cô nàng quầ n cộc ngồ i cắ n hạt dưa với các anh đầ u cua trắ ng hế u hai bên mang tai, những chuyện nhảm nhí và vô bổ không đầ u không cuố i được thi nhau kể hế t buổi tố i. Thi thoảng cười ré lên hặc chửi tục không lý do. Chán đế n nỗi làm tôi sinh tà dâm, "Éo mệ, chỉ được cái đùi trắ ng, giả sử yêu bọn này cũng có chi để nói với chúng hằ ng ngày?". Tấ t nhiên là chúng cũng chả thích gì tôi, một đứa lạnh lẽo vô cảm và phớt đời không lý do!

Nhiề u hôm rảnh rỗi nhắ n qua nhắ n lại với cô giáo Nhâm thì chỉ tổ rước bực vào người. Cô nàng ưỡn ẹo, bắ t bẻ hoặc hứng lên giận dỗi vô cớ rồ i im lặng... như một đứa con gái tuổi *tin* tập đong giai.

https://thuviensach.vn

Tôi thì chả rung động gì lắm nên thích thì liên lạc, chán thì rủ Ốc đi ăn chè, uống sinh tố và cãi nhau chí chóe cho vui.

Có hôm gửi mấy cái tin chả thấy trả lời, tôi bảo em hơi bị được đó. Nàng làm cho một trang toàn chữ kín đen màn hình "Răng anh khi mô cũng nghĩ không tốt về` em rứa? Máy em hết pin, em đang cắm sạc thì làm răng biết được anh nhắn để mà trả lời? Hoặc em bận việc, đang dở tay, chẳng lẽ em phải trực bên điện thoại để chờ anh nhắn tin đến, sau đó trả lời lại thì mới vừa lòng anh sao? Anh nghĩ cho mình mà không biết nghĩ cho người khác thì làm sao có tiếng nói chung được? bla bla..." Ong hết cả đầu chả thèm *trả lời* nữa.

Đến khi chán quá, im lặng vài hôm thì nàng lại chủ động thăm hỏi, rủ đến nhà chơi, lời lẽ trách móc vô tình.

Nói chung chẳng biết kiểu chi mà lần với thói đỏng đảnh, ẩm ương của nàng...

Nhưng rồi một cuộc hẹn cuối cùng cũng được thiết lập, lần này tôi nhắm nhẳng bảo đừng lỡ hẹn nữa nha em, nàng thanh minh một lúc rồi cũng đồng ý. Haizzz...

Chiều tối đi câu về`, gặp Ốc lảng vảng đầu ngõ với quả quần vải bó sát đơ nhìn gợi cảm như... không mặc gì. Nàng trố mắt, ơ đại ca, dạo ni chán đời hay răng mà đi câu? Mà được con cá mô không đó?

Tôi uể oải bào đời có cái đếch chi mà chán, câu cá là thú tiêu dao của bậc trượng phu, không biết à? Nàng nhe răng trêu ngươi "Trượng cái con khỉ, kiểu ni là bị em Huyền đá đít rồi đây. Đau hè!!!"

Bố tổ ranh con, khi éo nào cũng như lượn tàu ngầm trong bụng tôi ra. Khi đó có mấy đứa đi cùng nên không muốn đôi co, tôi bảo

https://thuviensach.vn

thôi vê` đây, tô´i rảnh sang nướng mực làm mâ´y lon chơi, lâu rô`i không gặp nhớ cái mông thím ghê. Ô´c lườm lườm, bày tỏ thái độ quan ngại sâu să´c, ờ tô´i có chi chị đê´n!

Ô´c luôn như con ma xó, thoă´t ẩn thoă´t hiện, gâ`n đâ´y mà cũng thật xa xôi. Nàng là con mèo hoang vô chủ, tưởng dễ bă´t, dễ thuâ`n nhưng rô´t cuộc chẳng thuộc vê` ai được lâu, kể cả tôi. Nàng có những câu nói trâ`n trụi nhưng chạm vào tận tim đen của vô sô´ chú ngựa non háu đá. Ví dụ, "Các chú khỏi phải tán chị mâ´t công, chị thích thì để chị tự tán. Các chú tuổi gì", hay "Yêu nhau chẳng qua là để thỏa mãn sinh lý, đừng văn với chị ră`ng tình yêu đẹp lă´m, chị cười"... Tôi nghe xong cười khanh khách, bảo thật là vãi chị! Ô´c nghiêm mặt, "Cho răng?"

Đận này vui chả ra vui, buô`n chả ra buô`n, tâm thâ`n dở dở (nê´u là phụ nữ thì khoa học sẽ giải thích thâ´u đáo ră`ng do đê´n tuổi tiê`n mãn kinh nên nó thê´, nhưng tôi là đực rựa thì chă´c là do tiê`n mãn tinh cũng nên, chưa biê´t chừng). Vô sô´ thă`ng khi thâ´t tình sẽ trở nên buô`n khổ, tuyệt vọng. Chúng trở nên mê`m yê´u, thích đi dưới mưa, că´n hạt bí và ngô`i trong toa lét hát những bản tình ca bâ´t hủ của "diva" Vũ Hà.

Tôi thì ngược lại theo một chiê`u hướng tích cực và lành mạnh hơn, đó là chửi tục. Mỗi khi buột miệng chửi đổng xong thâ´y tôi mạnh mẽ thêm được tí, bâ´t câ`n hơn một tí, tự tin hơn một tí. Mẹ, đời nó mâ´t dạy với tôi chả lẽ tôi cứ phải lễ phép mãi với nó???

Buổi tô´i. Ô´c bận quâ`n đùi đê´n chơi (sơ sài cứ như lừa mẹ đi đổ rác không bă`ng).

Sau khi làm hê´t mỗi đứa ba lon bia và vài con mực khô, nàng thâ´y mặt tôi đỏ bừng bừng bèn hỏi say rô`i à huynh? Không, say chi. He he, không say mà mặt đâ`n thúi rứa. Nói huynh đừng giận, độ ni

https://thuviensach.vn

nhìn huynh oải lắ´m, nỏ ra dáng phong trầ`n như xưa nựa. Tôi bẽn lẽn xoa xoa bụng, bảo dạo ni anh đau đại tràng mà, ăn kém lắ´m nên xanh xao.... bla bla. Nàng cười hè hè, thôi, đau tình thì cứ nói đau tình. Có chi mà rầ`y rà. Nhưng vụ nớ răng rồ`i? À, để anh kể đầ`u đuôi cho...

“Tóm lại là hắ´n vẫn muố´n vờn huynh như mèo vờn chuột chi?“

Nghe xong nàng hỏi.

“Thì hấ´n không hứa hẹn chi cả, nhưng ý hấ´n thì anh biế´t, tóm lại là cầ`n thời gian để giải quyế´t mọi chuyện...“

“Huynh có lẹ bị điên! Em nói thật nha, hấ´n mà yêu anh thật sự thì nỏ ai ngăn cản được. Lý do bị gia đình ép uổng chẳng qua là trò lừa tộc. Như em đây, em mà yêu ai thì chỉ có trời ngăn nổi, thế´ kỷ mấ´y rồ`i mà còn có chuyện đó, hoang đường.“

Tôi đơ mặt ra, bảo thì anh biế´t chi được, hấ´n nói rứa thì tạm nghe rứa. Nhưng anh vẫn không tin Huyề`n là đứa thủ đoạn như em khẳng định...

“Thôi không nói với anh nựa, hồ`i sau sẽ biế´t. Nhớ lời em đó!“

Cãi nhau vì gái mấ´t hế´t cả duyên, cả hai quyế´t định nằ`m ôm nhau kể chuyện cổ tích Tấ´m Cám. Mùi bia, mùi mực khô quyện với hơi thở của nàng... khiế´n tôi váng vấ´t say.

Ố´c cũng bắ´t đầ`u ợ mấ´y cái liề`n, chắ´c nàng bức xúc là chính chứ say gì. Trong cơn chế´nh choáng nàng rủ rỉ bên tai tôi, nói nhiề`u khi thương anh lắ´m, thấ´y anh phóng xe như thằ`ng điên ngoài đường mà không dám gọi. Tôi hỏi răng không gọi? Nàng thủ thỉ, “Gọi lỡ anh giật mình xòe một phát thì toi đời à? Ớ em hỏi nha...

https://thuviensach.vn

trong mắ t anh, em có phải là đứa chơi bời không?“. Tự nhiên lại chuyển kênh, đê´n là duyên ...

Ô´c thở khò khè, mô` hôi túa ra một mùi nô`ng nàn không tả được. Răng, em có quá hư hỏng không? Ranh con bă´t tôi đánh giá nhân cách lúc này e không ổn lă´m, vì tôi cũng hơi hơi bung biêng.

Tôi nhìn vào mă´t Ô´c, bảo đừng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì vê` tôi bởi chính anh nhiê`u khi cũng nỏ biê´t nên xê´p hạnh kiểm của mình vào loại nào, trung bình, yê´u hay kém tă´m.

“Nhưng anh có tôn trọng em không?“

“Ừm, chưa bao giờ trong đâ`u anh tô`n tại câu hỏi này, anh chỉ biê´t những lúc buô`n chán nhâ´t, những lúc câ`n một sự an ủi hay nói cho ra vẻ văn học là câ`n “một điểm tựa tinh thâ`n“... thì người đâ`u tiên anh nhớ tới là em. Mặc dù đôi khi nhìn em như một con điên, anh nói thật.“

“Híc, đàn ông thì câ`n chi chỗ dựa tinh thâ`n? Em tưởng anh bâ´t câ`n lă´m, ngông nghênh lă´m chơ?“

Tôi thở dài, nói em chả hiểu cái chi cả. Những thă`ng ngang tàng nhâ´t, mạnh mô`m nhâ´t đôi khi chính là những thă`ng dễ bị tổn thương nhâ´t. Em biê´t vì răng anh thích em không, vì ở bên em anh không câ`n đeo mặt nạ, không phải uô´n lưỡi nặn óc tìm những câu tử tê´ và đạo đức giả nhâ´t, rứa thôi!

“Rứa cái con cô giáo răng rô`i, khả quan chi không đó?“

“Cứ ủ đó đã, khi mô vật lâ´y vợ quá thì tán tiê´p. Anh có tí cảm xúc chi mô...“

“Em nghĩ có lẹ anh quá đê` cao cảm xúc? Lâ´y vợ chơ có phải tìm người yêu mô?“

https://thuviensach.vn

“Ừm, đôi khi anh muố´n trở thành một đứa đầ`u chày đít thớt cho dễ số´ng, nhưng anh lập dị quá, nhiề`u đam mê, đầ`y mơ mộng nhưng nỏ đi đế´n mô. Đế´n lúc tìm một người chia sẻ thì chỉ gặp những đứa quan tâm đế´n thu nhập, tiề`n lương, nghề` nghiệp và nhà cửa...“

Phê phê nói cho sướng mồ`m chứ chă´c gì nàng đã ngộ hế´t những lời tôi chém. Nhưng thú thật là nhiề`u khi xem một bức tranh ấ´n tượng, đọc được đoạn văn hay hoặc nghe một bản nhạc phiêu phiêu... mà chẳng có ai để chia sẻ, bình luận cũng chán lắ´m cơ. Nề`n tảng của sự bề`n vững và thăng hoa trong tình yêu chính là yế´u tố´ hòa đồ`ng cảm xúc rồ`i mới đế´n các thứ khác. Mà cảm xúc sinh ra từ đâu? Nói đơn giản và dễ hiểu, nó là sự hợp “gu“ trong mọi mặt, nhấ´t là sự đồ`ng điệu trong đời số´ng tinh thầ`n...

Ô´c nghe tôi lảm nhảm một hồ`i, quay sang cười đểu. “Ở mô chớ ở đây thì bói mô ra cho anh đứa con gái như rứa. Nế´u có đứa như rứa thì hoặc là cá sấ´u sổng chuồ`ng, hoặc là hắ´n nỏ yêu anh, hihi...“

Ờ, anh nỏ có cái quái chi hấ´p dẫn cả, nhấ´t là khi mới tiế´p xúc thì anh càng tệ, vì nhạt và không biế´t cách thể hiện tôi (mặc dù có cái chi để thể hiện?). Ô´c bảo à mà có em Huyề`n mê anh chi nựa? Nỏ biế´t hắ´n mê ở cái điểm chi hè?

Tôi bảo vì anh khoai to. Nàng cười ré lên, hi, đã mầ`n ăn chi được chưa mà to mồ`m rứa. Tôi nói chưa mầ`n chi, nhưng hôm đầ`u tiên gặp nhau, anh lội sông ướt quầ`n đùi nên lộ hế´t hàng họ, mê là đúng. Ô´c bĩu môi bảo xin ngài, nhìn kinh gớm í được, yế´u xìu mà bày đặt, hehe... Rồ`i hai đứa quay sang ôm nhau, tay chân bắ´t đầ`u thay mồ`m miệng...

https://thuviensach.vn

Chương 22

Gần 10 giờ sáng.

Lọ mọ một mình thu dọn lại đống vật liệu trong kho, vừa mệt vừa bụi nhưng vẫn làm cố cho xong để chiều đi câu cá với mấy lão già hàng xóm. Cá câu về không ăn, bán thì chẳng bõ, có bữa để quên luôn ngoài sân thoái hoắc, thế mà vẫn thích đi câu, chắc sống giời đày.

Đang nghỉ uống nước thì điện thoại thằng em gọi tới, giọng hổn hển như bắt được trộm đến nơi.

"Đại ca đang ở mô đó? Có vụ ni hay lắm..."

"Ở cơ quan chớ ở mô" (Cơ quan khỉ gì cái kho vật liệu nhếch nhác này, nhưng tôi chuyên nói thế cho sang cái thằng người.)

"Đại ca ra trung tâm thương mại đi, em... vừa thấy Huyền nhà đại ca lượn lờ ngoài đó với một hot-boy... Đại ca đến nhanh còn kịp..."

Nghĩ bụng, ở cái xó này thì làm gì có thằng nào tên là hotboy, hay hotboy là tên gọi khác của mấy đứa lông bông đập đá? Nhưng nghe tin tự nhiên thấy rã rời hẳn, có cái gì đó như nỗi uất nghẹn chặn ngang cổ. Tắt máy. Định để nguyên bộ đồ bảo hộ lao động phi ra ngay nhưng chợt nhìn lại tôi: quần áo bụi bặm, đôi giày vải rách một bên mõm, mũ lưỡi trai nhem nhuốc dầu mỡ. Thở dài chua chát, cái bộ dạng như thằng làm thuê (mà làm thuê thật, tôi ngó xuống cái bóng của mình in nền xi măng và thấy nó cũng tả tơi thê thảm như thằng chủ của nó vậy), giờ ra đó chỉ thêm muối mặt?

https://thuviensach.vn

Quay ra phòng bảo vệ thay đô`, tiện thể mượn đôi tông Lào của lão kỹ thuật vì sáng nay vội quá xỏ nhầm đôi dép đi trong nhà, rô`i chạy vào khu vệ sinh rửa mặt mũi chân tay.

Trong ánh sáng lờ nhờ, tôi thờ thẫn nhìn lại mặt tôi trong gương. Dạo này đen và gầy đi nhiê`u quá, thâ`n sắc rớt giá thê thảm. Còn đâu hình ảnh một thă`ng giai từng làm mưa làm gió suốt một thời sinh viên ký túc; một thă`ng từng khiến không ít em gái phát điên vì cái tính bất cẩ`n và lãng tử chả giô´ng ai của nó. Tôi đây sao? Tại sao lại ra nông nỗi này?

Thở dài phát cuô´i rô`i lặng lẽ đi ra bãi để xe. Lão bảo vệ hỏi đi mô rứa chú? Lắc lắc đầ`u kệ lão...

Ra đến trung tâm thương mại mới sực nhớ nó rộng quá, tìm nơi đâu bây giờ? Bèn gọi lại hỏi thă`ng em, thă`ng này có vài lâ`n đi cùng tôi lên chơi nhà Huyê`n, lúc vê` toàn len lén nuốt nước bọt vặt khen "ngọt hè", tôi hỏi cái chi ngọt, nó chỉ cười tủm tỉm... Thă`ng em xi nhan vào chỗ hàng quâ`n áo, nhưng hàng quâ`n áo cũng rộng thênh thang.

Đi được mấy bước tự nhiên đặt câu hỏi, "À tôi đi tìm chúng nó để làm gì? Để bắt quả tang, hay là để thu thập thêm chứng cứ bổ sung vào bộ sưu tập có tên Hận tình?". Nhưng khi ấy như ma làm, cứ phải tìm bă`ng được "chúng nó" rô`i ra sao thì ra.

Lướt qua mấy gian hàng, toàn gặp người quen. Mô`m thì huyên thuyên chuyện trò nhưng mắt thì đảo như rang lạc sang các hàng kê´ đó để canh chừng. Mất hơn 10 phút vẫn chả thấy đâu, bắt đầ`u thấy nản.

Dạo tiếp một vòng, lúc rẽ sang gian bán mỹ phẩm chợt liếc thấy cái dáng quen quen đang cắm cúi chọn hàng. Tiến lại gâ`n hơn, bất chợt cái dáng ấy quay mặt ra ngoài và nói gì đó với một

https://thuviensach.vn

thă`ng đứng cạnh. Tim đập rộn rã, mặt nóng bừng lên. Chính là chúng đây rô`i!

Tôi bước tới, khi còn cách Huyê`n khoảng 3 mét thì dừng lại. Nàng mặc áo sơ mi tră´ng ngă´n tay, quâ`n vải, tóc búi cao, bên cạnh là thă`ng cu "yên tâm đê" với quả đâ`u tră´ng hê´u hai bên mang tai (à đâ`u này gọi là đâ`u Neymar đây, thă`ng này tôi thích vì đá râ´t kỹ thuật, nhưng nhìn những đứa khác để kiểu tóc giô´ng nó trông chỉ muô´n đâ´m phát chê´t luôn vì ngứa mă´t).

"Yên tâm đê" ôm một mớ đô` lỉnh kỉnh để trong túi bóng, chă´c mua đô` tặng Huyê`n đây. "Nàng của tôi" loay hoay chọn chọn, thử thử mâ´y hộp kem hộp phâ´n chi đó, thi thoảng dí lên mũi hít hít rô`i nhăn mặt thẩm định. Tôi bước đê´n gian hàng đó, nhặt hộp kem cạo râu lên hỏi trô´ng không nhưng tương đô´i hoành:"Cái ni bao tiê`n đây???"

Con bán hàng xí xớn nói dạ trăm hai eng ạ. Huyê`n quay sang, mă´t tròn xoe ngạc nhiên và bô´i rô´i, miệng lí nhí.

"Ôi... anh...!!!"

"Yên tâm đê" nhìn tôi chă`m chă`m và khẽ gật đâ`u (nhìn e lệ phê´t).

"Hai người mua chi đó?"

Nặn một giọng điệu ráo hoảnh nhâ´t có thể, tôi hỏi.

"Dạ... anh Toàn nhờ đi chọn giúp mâ´y thứ linh tinh thôi. Bựa ni anh nghỉ sớm rứa ạ?"

"Yên tâm" quay sang hỏi.

"Eng mâ`n chi ở mô hè? Nhà gâ`n đây không?"

https://thuviensach.vn

“Ừm, làm vớ vẩn thôi. Nhà anh gần đây!“

Vừa nói linh tinh vừa để ý thái độ của Huyền. Nàng tỏ ra bối rối thật sự, cứ cầm hộp phấn trên tay mân mê, mắt chớp chớp. Cu “yên tâm” đứng áp sát nàng như muốn tái khẳng định chủ quyền biển đảo không thể chối cãi. Rồi nhớ ra điều gì đó, nó quay sang thì thầm cái củ cải chi đó với Huyền (đông người nên chả nghe lỏm được chúng nói gì). Nàng vừa gật đầu vừa liếc nhanh sang tôi, thái độ rất khó xác định...

Trong lúc “chúng nó“ đang mải hội ý, tôi thừa cơ quét cái camera 41 chấm siêu nét, zoom kỹ hơn thi thể của bạn “yên tâm đê“. Kể ra bạn ấy sẽ rất đẹp zai nếu quả mũi không tẹt và quả trán bớt dô đi một chút, nhưng không sao, cái đẹp của đàn ông nằm ở cách ứng xử, sự từng trải, trí tuệ và bản lĩnh trận mạc... hơn là đường nét trên khuôn mặt.

“Hai bạn ở lại sau nha, anh có việc phải đi đây!“

Bằng một vẻ bình thản nhất, tôi khẽ gật đầu chào lấy lệ rồi bước đi ngay. Cu “yên tâm“ trố mắt định nói gì đó nhưng không kịp. Có lẽ sự xuất hiện và biến mất đường đột của tôi khiến Huyền và “yên tâm“ bối rối. Ờ, như thế càng hay. Anh chỉ muốn em hiểu rằng đừng bao giờ em nghĩ qua được mắt anh. Thế thôi!

Chạy xe gần về đến nhà, bất chợt điện thoại rung. Một dãy số lạ hoắc hiện trên màn hình.

“A lô.“

“A lô bác à. Bác đang ở mô đó? Khiếp bác bỏ đi nhanh rứa, bọn em gọi lại nỏ kịp...“

Té ra là cu “yên tâm“, lại chuyện chi nữa đây?

https://thuviensach.vn

“Ừm anh về có tí việc, chi đó chú?“

“Dạ thì... thì... Bựa ni thật ra là sinh nhật em, lúc nớ gặp định mời anh ra quán làm ly cho vui nhưng nỏ kịp. Dừ bác quay lại quán thịt dê xxx uố́ng với bọn em tí mồ, anh em cả nỏ có ai mô.“

Đù, nghe từ “bọn em“ mà thấ́y sôi máu với nó quá, cứ như tôi là thằ̀ng chầu rìa.

“Thôi uố́ng đi, anh chả ra được đâu.“

“Răng lại rứa bác hè, anh em cả ngại chi... Ra bác nha, em năn nỉ bác đó... Bựa ni chi cụng là sinh nhật em bác ạ... đi mồ!“

Thấ́y giọng nó rên rỉ quá, với lại mơ hồ̀ linh cảm có biế́n (chả biế́t chuyện gì nữa) nên cuố́i cùng cũng gật đầ̀u nhận lời, mặc dù dê là món ngửi mùi thôi đã rùng cả mình rồ̀i. Kịch bản thế́ nào đây? Một cuộc nhậu thuầ̀n túy 1... 2... 3 dô kiểu của các giai làng hay mượn gió bẻ măng, mượn riệu làm càn với anh mày?

Ồ cái quán dê thui này cũng là chỗ quen biế́t cả. Bước vào trong đã thấ́y Huyề̀n và “yên tâm“ ngồ̀i ngay ngắ́n đợi sẵn (không có thêm ai thật), trước mặt là đĩa hoa quả gọt dở. “Yên tâm“ kéo ghế́ rồ́i rít, “Ngồ̀i đây anh, ngồ̀i đây“. Huyề̀n khép nép dựa vào tường, trông thầ̀n sắ́c không được tươi tắ́n lắ́m...

Quán lúc ấ́y gầ̀n trưa nên cũng đông, ồ̀n ào và sực nức mùi dê nướng, mùi bia... làm tôi ghê ghê. Thằ̀ng này khéo chọn thật, sinh nhật trong một không gian vô cùng lãng mạn và thuầ̀n khiế́t, gu thẩm mỹ quả là tinh tế́.

“Ri anh ạ, thật ra tố́i ni mới tổ chức sinh nhật, nhưng bựa ni gặp anh đây ta làm vài ly cho vui.“

https://thuviensach.vn

Yên tâm mở bài, phong cách giố́ng hệt lão trưởng họ tuyên bố́ lý do trước bữa riệu nhạt hôm tôi tế́ lễ ở nhà thờ họ. Phải nói là động tác xoa tay vào nhau đầ̀y tính đưa đẩy nhưng không kém phầ̀n trịnh trọng. Tôi ừ, rồ̀i quay sang nhìn Huyề̀n, khen áo mới đẹp hè. "Yên tâm" có vẻ không ưng lắ́m. Kệ chú, anh éo quen vờ vịt giả lả nói cười lấ́y lệ, cố́t làm hài lòng thằ̀ng khác.

Mâm bê lên, có một đĩa tái dê, đĩa bánh mướt, bát xáo, đĩa dê nướng và vài thứ khác lặt vặt. "Yên tâm" rót rượu rồ̀i cụng ly cái cạch, đoạn hắ́t chén rượu hột mít vào họng xong quay sang khà một tiế́ng, "Bác không biế́t chú chớ chú biế́t bác khá rõ tề̀". Tôi ừ, rồ̀i vê cọng rau số́ng bỏ lên mồ̀m nhai như bò nhai rơm, "Biế́t răng?". "Yên tâm" cười hề̀ hề̀, nói em lạ chi bác, bác con ông abc, bà xyz, trước bác học Hà Nội chi?

Chuyện trò mặn gớm, thôi chú vào thân bài luôn đê, đá bóng ma với anh mãi số́t ruột.

"Ri anh ạ... chắ́c anh thì cụng nỏ lạ chi chuyện của em với Huyề̀n", vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vai nàng, tay toàn mỡ dê.

"Anh có biế́t chi mô, chuyện chú với Huyề̀n là chuyện chi?"

Nói xong quay mặt sang nhìn nàng để soi thái độ. Huyề̀n cười gượng gạo rấ́t thiế́u tự nhiên.

"Huyề̀n tề̀, nói cho anh Huy hiểu đi tề̀!"

Chàng thả giọng như vừa nài nỉ vừa thúc ép Huyề̀n, buộc phải công khai quan hệ (?) Cái bài này anh lạ gì nữa (lúc trên đường tới đây cũng đã lờ mờ đoán ra).

Huyề̀n trơ ra, mắ́t lúng liế́ng hế́t nhìn yên tâm rồ̀i quay sang nhìn tôi ngượng nghịu.

https://thuviensach.vn

“Nói chi dừ hè? Em nỏ biết nói chi mô...“

“Thì nói cái chi tôi muốn người ta hiểu là được, nói đi...!“

“Nỏ mô, em nỏ biết mô... nói chi mới được chơ?“

Ngó thái độ của nàng, tôi phì cả cười. “Yên tâm” lừ lừ bẻ bánh tráng nhai răng răc, hàm bạnh cả ra trông rất quyết liệt. Có lẽ chàng đang muốn bày tỏ mối quan ngại sâu sắc trước những diễn biến bất ngờ đang xảy ra.

Được thể, tôi bơm thêm tí dầu cho nóng.

“Thôi, anh Toàn đã nói rứa thì... em phát biểu đi. Mạnh dạn phát biểu đi Huyền!“

Hố hố, chết cười, chính tôi cũng chả biết “phát biểu“ chuyện chi nữa là. Trông cái mặt chàng đần thối đến tội, tôi bồi thêm, “Bình tĩnh đi chú Toàn, lúc ni chú phải bình tĩnh nha, bình tĩnh đi!“

Nguyên tắc là hai thằng nào đó đang hậm hực với nhau, tôi cứ xui chúng nó bình tĩnh nha mày, đừng manh động, thì kiểu chi bọn nó cũng lao vào nhau thật, đểu thế...

Không khí đã ngột ngạt sẵn, lúc này càng trở nên căng thẳng hơn. Huyền nhăn mặt lầm bầm, “Thôi, để ăn cho ngon, thiếu chi lúc để nói... Ơ mà anh Huy uống hết chén đi chơ?“

Tôi cười (rất nhạt) rồi quay sang cụng ly với “yên tâm“, ừ ừ uống đi, mần đi chú.

Hai thằng lai rai hết hơn nửa be, rượu nếp ngâm pín dê uống phê nhưng hơi hăng. Chuyện trò đãi bôi kể cũng khó mặn mà, được một lúc chợt “yên tâm“ quay sang nắm lấy tay trái Huyền (chắc hơi tây tây rồi đây) rồi hỏi “Có chật quá không?“. Giờ mới để ý, hóa

https://thuviensach.vn

ra nàng có nhẫn mới, nhẫn vàng tây gắn ba viên đá lấp lánh, chắc mới mua cùng “yên tâm“ vì thấy thằng này cũng đeo một cái y chang. Huyền để yên chừng ba giây, rồi rụt tay trở lại không nói gì, mặt bừng lên.

Tôi tựa lưng vào tường thở ra bằng mồm hai cái liền. Một cảm giác rất khó diễn tả đang len lỏi khắp các tế bào thần kinh trung ương. Nghĩ thôi xong rồi, chúng nó đã kịp đeo nhẫn đôi với nhau rồi thì còn vẹo gì nữa. Hóa ra từ sáng đến giờ tôi là thằng hề mà chả biết (tưng tửng mà cười đểu nữa đi, đời nó dạy cho sáng mắt ra chưa?).

“Mần be nữa bác hè? Mấy khi gặp chắc.“

“Yên tâm“ nhìn chai rượu sắp cạn đến đáy, xong quay sang bảo tôi.

“Anh đủ rồi, đủ rồi...“

Tôi xua tay một cách bất lực. Thái dương bắt đầu giật giật, mắt nhìn cái gì cũng mờ mờ, ảo ảo. Ợ một phát rõ to, lúc nãy làm mấy miếng tái dê giờ mùi mè lợm hết cả cổ. Rồi tranh thủ hai đứa chúng nó đang xì xầm cái gì với nhau (quán ồn quá không nghe rõ), đứng dậy bước vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn. Ngang qua dãy bàn khác, gặp thằng cu chơi cùng hội với Ốc đang chuẩn bị 1... 2... 3 dô, nó quay ra hỏi “Em mô mà ngọt nước rứa sếp?“, tôi cười gượng lờ đi.

Vào khu vệ sinh mở vòi hốt nước hất năm sáu vốc lên mặt cho tỉnh táo mà đầu óc vẫn ngơ ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cay đắng và bẽ bàng nhìn lại tôi trong tấm gương mờ mờ hơi nước. Khuôn mặt của thằng trong gương bơ phờ mệt mỏi và đầy chán chường đang lừ lừ nhìn lại tôi. Thôi hết rồi, chấm hết rồi...

https://thuviensach.vn

Trở lại bàn thì “yên tâm“ đã kịp tính tiề̀n. Tiện mồ̀m tôi hỏi vu vơ (kiểu mượn rượu nói càn), “À mà hai bạn khi mô thì tổ chức đó? Lâu nữa không?“. Huyề̀n ngượng ngùng cúi đầ̀u im lặng. “Yên tâm“ xoa 2 bàn tay vào nhau rồ́i rít, “Chưa anh ạ, còn phải coi ngày đạ chơ. Có lẹ cuố́i năm ni cụng nên!“

Tôi ờ ờ (và đương nhiên) không quên nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắ́c bắ́t tay chúc mừng, “yên tâm“ nắ́m chặt tay tôi không muố́n buông, thật là thắ́m tình hữu nghị. Tranh thủ lúc thằng này đang mải xúc động, tôi gọi thêm bao 3 số́, nhưng quán không có, bèn lấ́y tạm gói Ngựa hút chơi vậy. Trong khói thuố́c mờ mịt, tôi giấ́u rấ́t kín cảm giác chua chát bằng vẻ mặt điề̀m nhiên, vô cảm. Nhớ lão Đoàn từng bảo “mặt mi nhìn ngu ngu“, có lẽ nhìn ngu ngơ thật nên kể cả lúc nói rấ́t thật lòng là tao đang buồ̀n đây thì chúng nó chỉ nghĩ tôi đang tưng tửng pha trò.

Lúc đó nói gì cũng trở nên vô duyên và gượng gạo, nên tôi đứng lên xin phép ra về̀. “Yên tâm“ rủ đi làm tí cà phê, cà pháo đạ chơ? Về̀ chi vội rứa? Tôi bảo anh say đế́n nơi rồ̀i, đau đầ̀u quá. Rồ̀i lén nhìn Huyề̀n coi như lầ̀n cuố́i nhưng nàng làm lơ quay mặt đi chỗ khác, buồ̀n thật...

Về̀ nhà nằm vật ra giường, miên man xâu chuỗi lại các chi tiế́t mới thấ́y tôi ngu và cả tin. Nế́u ngay từ những ngày đầ̀u tỉnh táo hơn thì đã không dấ́n quá sâu vào mố́i quan hệ vô vọng này, vì thực ra ngay khi bị mẹ nàng cấ́m cửa thì mố́i tình này đã chính thức chế́t lâm sàng rồ̀i, ngày hôm nay mới rút oxy cho chế́t hẳn, nhục chưa?...

Tôi kể hế́t với Ốc chuyện này. Ranh con chăm chú nghe, xong trầ̀m ngâm một lúc rồ̀i bảo.

https://thuviensach.vn

“Em cụng nỏ hiểu cái con ni nghĩ răng nựa. Đã xác định với thằng nớ rồi thì thôi, ghét nhất cái thói đứng núi ni trông núi tê. Dừ anh tiếc chi hắn nựa.“

“Tiếc chi mô, ức chế tí thôi! Nó làm tôi hố quá.“

“Quá hố chớ còn chi nựa. Mà bựa đó uống chắc nhiều lắm hè? Điên rứa tê mà?“

“Hai thằng gần hết chai. Riệu pín dê, gặp cả thằng chi đó bạn em mà hắn không mách lại à?“

“Có, hắn nói thấy anh ngồi với con em mô lạ lắm, em biết ngay là em Huyền của anh rồi. Uống riệu pín dê xong thất thểu đi về tội hè, hihi... Nhục!“

Tôi phì cười, gật đầu bảo ừ nhục vãi. Từ giờ ông đếch yêu nữa, có con mô cởi truồng nằm trước mặt cũng lạnh lùng hất cẳng bước qua, đếch thèm nựa. Thật, thề luôn!

Ốc bĩu môi, thôi lạy hồn, hồn đừng bốc phét nựa. Ờ mà chục ngày nựa Noel rồi tề, có chương trình chi chưa huynh? Tôi bảo có rồi, trùm chăn ngủ.

https://thuviensach.vn

Chương 23

Chú Đoàn châm thêm rượu vào cái chén hạt mít bé tẹo, nháy mắt nháy mắt bảo đừng vội, có chi tau tác động thêm cho, thôi uống tiếp đi. Tôi ngửa cổ làm cái ực (như muốn nuốt hết sự chua chát vào lòng). "Nỏ ăn thua, có lẹ em nó không ưng cháu rồi. Nhìn là biết ngay chú ơi, cháu tỉnh lắm."

Xoay xoay cái chén trên tay, chú Đoàn trầm ngâm, thật ra chú cụng thích thằng rể như mi, nhưng hắn không ưng thì kể cũng khó. À hay là để tau giới thiệu cho đám ni. Tôi hỏi đám mô chú, nhìn ra răng? Lạo xạo với củ lạc sống trong mồm, mắt lão sáng lên, "Con ni trước làm công nhân giày da trong Nam, giừ đang về chợ búa với mẹ". Tôi thờ ơ, "Xinh không chú?". Chú Đoàn bảo, "Nhìn cụng được. Nói chung to khỏe". Suýt nữa thì phun cả hớp riệu nhung hiêu vào mặt chú...

Tôi cười như mếu, nghĩ thầm, mẹ kiếp, đời tôi càng ngày càng phú quý giật lùi, càng ngày càng trở nên "mất giá" là sao??? *Ex* mà biết tôi giờ này tôi vẫn đang lông bông đi tìm "một nửa" theo kiểu gà què ăn quẩn cối xay như này thì nhục không để đâu cho hết. Nhục hơn nữa là vì *ex* mà suốt bao năm qua (mặc dù cố gạt nàng ra khỏi tâm trí) dường như không phải tôi đi tìm tình yêu, mà là đi tìm chính cái bóng của nàng (một cách vô thức). Có lẽ cuộc đời này tôi sẽ mãi mãi nợ nàng, mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi cái bóng quá lớn ấy sao???

Làm thêm đôi chén, bắn nốt bi thuốc lào, đứng lên chào về. Ra ngõ, chú Đoàn vỗ vai "Bựa ni thằng cháu kết con đề chi mồ?".

https://thuviensach.vn

Tôi đọc bừa một con, rồ̀i té.

Còn 3 ngày nữa là Noel, tiế́p đế́n ngay sau đó là Tế́t tây. Một năm nhạt phèo, vô vị nữa sắ́p sửa lướt qua. Không hiểu sao tôi rấ́t sợ Tế́t, sợ những ngày đầ̀u năm rộn ràng nô nức. Mọi người thi nhau ngồ̀i lại tổng kế́t coi năm qua làm được những gì, thành công và thấ́t bại ra sao. Còn tôi thì vẫn rứa, giậm chân tại chỗ với những giấ́c mơ con đè nát cuộc đời con (nế́u không muố́n nói là phú quý giật lùi). Cuộc số́ng đời thường tẻ nhạt, lao vào tình yêu như một cách cuố́i cùng để tìm thêm cái cớ cho sự tồ̀n tại của mình. Rố́t cuộc lại càng thêm rách nát.

Suố́t vài hôm nay Huyề̀n nhắ́n tin liên tục. Có lẽ nàng thấ́y tôi đố́i xử tệ́ quá và không muố́n một đứa tử tế́ như thế́ nghĩ "xấ́u" về̀ nàng?

Sau mấ́y lầ̀n nhắ́n tin qua lại, Huyề̀n hẹn gặp nhau vào tố́i Noel, vì hôm ấ́y nàng sẽ được tự do đi chơi. Biế́t gặp cũng chả giải quyế́t chuyện gì, nhưng tôi vẫn ừ.

Đêm Noel, trời mưa phùn và lạnh ngắ́t. Mặc chiế́c áo khoác thùng thình của bố́, nàng và đứa bạn đi cùng đứng đợi tôi trên cầ̀u Ngàn Phố́. Chỗ này cũng gầ̀n nhà thờ, người đi lại ùn ùn, xe cộ nườm nượp chạy ngang chạy dọc. Đứng một lúc, bạn nàng ý tứ rút lui, hẹn 10 giờ quay lại nhà thờ rồ̀i cùng về̀.

"Lạnh không?", tôi hỏi trố́ng không thay lời chào.

"Bình thường, hihi, may mà em mượn được áo của bố́", nàng đút 2 tay vào túi áo khoác, áo màu xanh kiểu bộ đội, thùng thình so với nàng.

"Vừa đi vừa nói chuyện nha, đứng đây lạnh lắ́m?"

https://thuviensach.vn

“Dạ.“

Nàng ngồi lên xe, mùi hương dầu gội thơm tê tái.

“Đi mô giừ anh?“

“Vô nhà thờ dạo chút rồi về nha?“

“Dạ.“

Ngang qua bãi ngô ven sông, đoạn này thưa người, không gian thoáng đãng, tôi dừng lại bảo, đứng đây ngửi mùi hoa ngô cho thơm. Nàng vẫn ngồi trên xe, ngực và hai đùi áp chặt vào tôi, cảm giác nóng hổi và mềm mại khiế́n tôi rụng rời.

“Mấ́y ngày qua anh lờ em khiế́p hè. Gọi không bắ́t máy, nhắ́n tin cụng nỏ chộ nhắ́n lại.“

Tôi cười nhạt không nói gì.

“Hi, anh còn nhớ ngày đầu tiên gặp nhau không?“

“Có chớ, nhớ láng máng.“

“Nhìn anh lơ ngơ hay cực í.“

“Ừm, anh khi mô nỏ ngơ.“

Nàng nhìn sâu vào mắ́t tôi.

“Giừ thì răng? Có ngơ nựa không?“

“Khồng. Tỉnh rồi. Tỉnh lại rồi!“

“Em muố́n nói hế́t cho anh mọi chuyện...“, nàng ấp úng.

“Thôi khỏi. Đừng nói chi nữa.“

https://thuviensach.vn

“Không nghe em giải thích á?“

Lắc đầu.

“Anh xin phép được ôm em cái“

Nàng chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trong lòng tôi. Giữ nguyên hiện trường như thế hơn 10 phút. Thi thoảng có xe đi qua, rọi thẳng đèn pha vào mặt.

Ngồi chuyện trò thêm nửa tiếng nữa, mưa đã dày hạt hơn, gió lạnh buốt bên tai.

“Em sẽ nhớ anh. Chắc chắn rứa, không bao giờ quên.“

“Ừ, cái đó vô nghĩa đối với anh. Nhớ hay quên thì anh vẫn là anh – một cái bóng mờ nhạt đi cùng em trong những ngày em buồn nhất. Một đứa chưa bao giờ mang lại niềm tự hào, sự hãnh diện cho em khi ai đó hỏi về.“

“Anh nói chi lạ rứa ạ? Có phải là anh đó không?“

“Thì là ai?“

“Chưa bao giờ em có suy nghĩ đó trong đầu.“

“Anh về đây.“

“Không muốn nghe em nói nữa à?“

“Về ngủ mai đi làm.“

“Sẽ rất hận em, phải không?“

“Trái tim anh chỉ chứa tình yêu, không đủ chỗ cho lòng thù hận và những thứ không đáng phải chứa. Giờ hết rồi là thôi, lát nữa về anh sẽ *format* nó!“

https://thuviensach.vn

“Anh...“

“Anh chở em vô cổng nhà thờ nha, em gọi bạn đến đón đi.“

Nàng vẫn ngồi yên, đầu gục vào vai tôi...

... Trời càng về đêm càng lạnh. Mưa phùn đã bắt đầu ngớt, gió nhè nhẹ thổi, mùi hoa ngô thoang thoảng thơm. Khung cảnh bình yên và dịu dàng như này rất dễ khiến người ta mềm lòng. Huyền vẫn ngồi im sau lưng, hai tay vòng trước ngực, má áp vào vai tôi. Như thế rất lâu.

“Mai mốt xa nhau anh có nhớ chi em nựa không?“

Lời nàng thoảng bên tai như gió thổi. Tôi lúc ấy vừa chán, vừa thèm thuốc nên ngồi đờ ra. Nàng phải cấu nhẹ vào mạn sườn mới sực tỉnh.

“Có chớ. Muốn quên mà dễ à.“

“Thật không đó? Nhớ cấy chi nhất nà?“

Con gái phức tạp thật. Đã biết thừa không còn của nhau nữa nhưng vẫn thích người ta đừng quên mình.

“Sẽ nhớ những thứ đáng quên.“

“Em sẽ nhớ mãi hình ảnh lần đầu anh gặp em. Khi nớ em đang nấu khoai dưới bếp, anh đi vô xin lửa hút thuốc, anh nói câu chi nhớ không? Hì, “Em đang nấu chi mà thơm rứa?“ nhìn anh vui vui, tự nhiên em thấy ấm áp lạ lùng... Rồi cái đêm anh ở lại chơi với cu Ngọc, anh lấy cháo, anh gỡ xương cho em ăn bên bếp lửa... Lần đi chơi về, em bị đứt tay, anh đã ngậm luôn ngón tay đang ứa máu của em... Thật sự... chưa ai tốt với em như rứa cả, chưa ai ân cần và chu

https://thuviensach.vn

đáo với em như anh... Trời ơi, càng nhớ đế´n em lại càng sợ khoảng trô´ng anh sẽ bỏ lại khi xa nhau...“

Giọng nàng run rẩy và yê´u ớt như tự vỗ vê` nàng là chính. Tôi nghe thì nghe nhưng chả cảm xúc gì, vì nghĩ những thứ hay ho nhâ´t khi yêu nhau tôi cũng đã làm hê´t rô`i, giờ có tạch thì cũng không có chi phải nuô´i tiê´c.

Đang ngô`i thì có đám đông bô´n năm người đi bộ qua. Tôi phát hiện ra thâ`y giáo cũ hô`i phổ thông trong đám â´y, thâ´y tay thâ`y câ`m điê´u thuô´c, vã quá bèn kêu giật giọng, “Thâ`y giáo ạ. Thâ`y đi lễ à?“

Thâ`y đứng lại ngó nghiêng tôi một lúc, rô`i à lên, “Thă`ng Huy, mi đi mô mà ngô`i đây?“, liê´c thâ´y Huyê`n bên cạnh, thâ`y gật gật đâ`u ra vẻ ờ hiểu rô`i.

“Dạ, bọn em cũng đi nhà thờ. Thâ`y cho em xin điê´u thuô´c, lạnh quá thâ`y“. Ông giáo rút trong túi đưa cho tôi điê´u Thăng Long, rô`i vỗ vai, “Hút mâ`n chi cho hôi mô`m, bạn gái hă´n chê“ rô`i túc tă´c đi. Thâ`y này xưa dạy môn Anh văn, trong lớp thì râ´t mô phạm, nhưng ra ngoài bỗ bã dễ gâ`n, lại hay chửi tục nên bọn con trai râ´t quý thâ`y. Có hôm dạy bài gì quên mâ´t rô`i, thâ`y dịch tựa đê` cuô´n *Gone with the wind* của Mar-garet Mitchell thành “Đi với gió“, tôi ngô`i dưới nhe răng cười, bảo em thâ`y, tên tiểu thuyê´t nớ đúng ra là “Cuô´n theo chiê`u gió“ ạ (hô`i â´y trẻ trâu hiê´u thă´ng nên râ´t thích bóc mẽ người khác để được khen thông minh). Thâ`y ngẩn mặt ra, lâ`m bâ`m, “Dịch sát nghĩa thì hă´n là rứa“. Hi, chă´c thâ`y chưa nghe tên cuô´n â´y bao giờ. Sau này gặp tôi đang uô´ng trà đá, thâ`y bảo “Tiên sư bựa nớ mi mâ`n tau mâ´t cả mặt, đáng lẹ mi nói riêng với thâ`y thì hay hơn“. Tôi xin lỗi rô´i rít...

https://thuviensach.vn

Bắn xong điếu thuốc, định bảo chở nàng vô cổng nhà thờ rồi té thì nàng đề nghị cùng vào đó chơi, coi như lần cuối cũng được. Thì đi, giờ về cũng chả làm gì.

Nhà thờ thì năm nào cũng thế. Đèn đuốc sáng trưng, các con chiên ngoan đạo rì rầm quỳ xuống cầu nguyện bên trong thánh đường. Bên ngoài giai thanh nữ tú tung tẩy đứng tạo dáng chụp ảnh để lát về đưa lên facebook kèm ghi chú "Một đêm Noel khó quên" (mặc dù theo tôi chả có cái chi để nhớ cả). Huyền đứng sát vào tôi ngay trước cây thông đểu đang nhấp nháy rồi bảo, "Điện thoại anh mô, đưa đây nhờ mấy đứa chụp kiểu cho vui". Tôi lôi con C3 ghẻ ra, camera 2. bật lên thấy toàn muỗi bay mù mịt trong màn hình, ngại cả người nên bảo thôi chụp làm chi (sợ chụp lên nàng thành con quỷ). Huyền thất vọng, mặt buồn buồn, "Rứa là anh nỏ muốn chụp chung với em rồi".

Một lát sau, hai đứa đang mua kẹo bông ăn, bất chợt trong đám đông tôi nhận ra Ốc. Nàng đứng tụm ba tụm năm với mấy giai gái khác, chắc đội bay đêm của nàng. Quên mất Huyền đang đứng bên cạnh, tôi giơ tay vẫy vẫy. Một em chỉ về phía tôi rồi xì xầm chi đó với Ốc (chắc bảo, ê thằng bồ của mi tề). Nàng nhìn tôi chằm chằm 5 giây, xong rẽ đám đông nhào đến, "Hê, không ngờ huynh lại có mẹt ở đây! Đi một mình à?". Nàng hồn nhiên như vẫn thế. Mũ lưỡi trai, áo khoác mỏng, môi son rực rỡ. Tôi nháy mắt rồi im lặng.

Ốc ngó nghiêng về phía Huyền, xong nói vào tai tôi "Đó à?". Tôi gật. Nàng cười cầu tài rồi chào Huyền rõ to, "Em chào chị ạ!". Huyền ngượng ngùng lí nhí, "Chào bạn nha". Ốc vẫn thản nhiên quay sang tôi, "Đây là bạn gái anh Huy ạ? Giới thiệu đi chơ, nghe nói đến lâu rồi mà giừ mới biết mặt". Huyền mân mê vạt áo, cười nhạt, "Nỏ phải mô. Bạn bè thôi..."

https://thuviensach.vn

Tôi ý tứ đứng lảng ra một bên cho 2 nàng giao lưu. Ô´c tỏ ra khá chủ động và điê`m tĩnh, trong khi Huyê`n hơi rụt rè. Nói vê` khoản giao tiê´p thì tôi luôn thích phong thái của Ô´c, nói vừa đủ nhưng câu nào "chê´t" câu đó, vừa hài hài tưng tửng vừa thẳng tuột như không.

"Thôi 2 bạn tiê´p tục vui vẻ nha, tớ lại đây đã!"

Ô´c cô´ tình nhâ´n giọng ở từ "hai bạn" như muô´n giễu cợt tôi, xong lẩn vào đám đông mâ´t hút.

Huyê`n hỏi.

"Em nớ là Ô´c của anh đó à? Xinh hè!"

Tôi cười nhạt, bảo của anh khi mô mà của anh.

"Chi nựa, em nghe xã đô`n nhao nhác, giờ mới biê´t mặt. Xinh rứa anh không thích mới lạ đó."

Tôi chạ hơi đâu mà chô´i, vì biê´t càng giải thích càng tăng thêm độ nghi ngờ cho nàng.

Đứng thêm một lúc, Huyê`n rủ vô thánh đường nghe đọc kinh cho... vui, tôi ừ hữ khoác tay nàng đi. Vừa vào được vài phút thì điện thoại có tin nhă´n, của Ô´c. "Kèo thơm hâ`y. Chúc mừng". Huyê`n ngó sang hỏi, "Của ai đó anh?". Tôi bảo của mẹ. "Mẹ anh giục vê` à?" "Không, hỏi đang ở mô".

Lại có tin nhă´n của Ô´c. Cái gì nữa đây? "Đêm nay chàng đưa người đẹp vê` đâu?"

Tôi suýt phì cười, nhưng sợ Huyê`n tò mò hỏi ai đó nên kìm lại được. Trả lời, "Lát gặp nhau nha, được không?" "Ở mô? Mà không sợ con em ghen à?" "Mô cũng được" "Ừm, có chi tí nhă´n lại sau, đi chơi đã."

https://thuviensach.vn

Lúc â´y cũng đã hơn 10 giờ, chen chúc ngột ngạt vãi, toàn mùi người, mùi hôi nách lẫn trong mùi nước hoa rẻ tiê`n... Tôi bảo thôi em gọi cho bạn đê´n chở vê` đi, muộn rô`i anh cũng phải vê` ngủ mai đi làm sớm. Huyê`n đứng lặng một lúc, mặt buô`n rười rượi. Tôi hỏi răng rứa? (nhưng biê´t thừa vì sao rô`i, hỏi đểu tí cho vui). Nàng bâ`n thâ`n bảo nỏ có chi mô, chỉ là em hơi hơi nhức đâ`u tí.

“Anh đưa Huyê`n vê` nha?“

Tôi cúi đâ`u thâ´p xuô´ng, thì thâ`m vào tai nàng. Huyê`n “dạ“, tiê´ng dạ nhẹ bâng như không.

Trên đường vê`, ngang qua hiệu tạp hóa, tôi dừng xe lại. Huyê`n hỏi mua chi à anh? Tôi bảo đợi anh tí, rô`i vào mua mâ´y bịch sữa tươi, tâ´t nhiên là cho nàng.

“Em nhớ uô´ng thêm sữa nha, dạo này nhìn em hơi gâ`y đó.“

Nàng cúi đâ`u im lặng rô`i khẽ thở dài.

“Anh mua cho em à?“ Tôi gật, rô`i đi tiê´p.

Chạy châ`m chậm ngang qua sông Phô´, gió lạnh, nàng vòng tay ôm chặt lâ´y tôi. Bâ´t chợt có chút gì đó nôn nao khó tả. Xe vừa trờ tới chân câ`u, Huyê`n khẽ giật giật vai áo, bảo, anh đứng lại em nói một chút được không? Ừm, câ`u tràn. Chỗ này đây, chính trên chiê´c câ´u này cách đây chưa lâu, trong cái đêm tuyệt vọng nhâ´t tôi đã dừng xe hút thuô´c râ´t lâu, thâ`m nhủ lòng sẽ không bao giờ để bâ´t cứ đứa con gái nào làm khổ tôi thêm một lâ`n nữa...

“Lạnh lă´m thôi mình vê` đi em!“

“Anh không muô´n nghe em giải thích à, anh Huy?“

“Nê´u việc đó khiê´n mình đê´n được với nhau thì anh sẽ nghe.“

https://thuviensach.vn

“Huy! Anh trở nên lạnh lùng với em từ khi mô đó? Em phải làm chi để anh thực sự hiểu em đây? Em không muố n, không muố n mấ t anh mà...“

Nhìn nàng lúc ấ y thảm vô cùng, tự nhiên đâu đó hiện lên hình ảnh tôi trong đêm ê chề rời gót khỏi nhà *ex*. Hình như hôm đó tôi đã tu cả cố c rượu ở quán cháo đêm trên đường Khương Đình, trước khi quẳng cái túi chứa đầ y kỷ niệm của hai đứa thuở còn mặn nồ ng. Sau đó về phòng trọ đóng cửa khóc như đứa trẻ con bị thằ ng khác cướp mấ t kẹo. Mẹ kiế p cái cuộc đời này, chă c *ex* sẽ không bao giờ biế t rằ ng, ở một nơi đâu đó, có một đứa điên khùng vẫn nhớ đế n mình trong những lúc đời chán số ng nhấ t.

“Em biế t không, anh vẫn rấ t yêu em mà. Rấ t yêu...“

Tôi ôm lấ y nàng vỗ về, vì không muố n có thêm một đứa con gái đau khổ vì tôi. Như chính tôi từng đau khổ, dằ n vặt vì một đứa khác.

Huyền nói rấ t lâu, thi thoảng tôi khẽ ừ để nàng biế t những gì nàng đang nói không phải để gió cuố n đi.

Hóa ra trước khi quen tôi, Huyền đã có một cuộc tình khá đẹp với một cậu chàng xã bên. Nhưng rồ i khi sắ p sửa nghĩ tới chuyện cưới hỏi thì đùng một cái, gia đình chú kia bắ n tin rằ ng hai đứa không hợp tuổi (đại ý lấ y nhau xong có đứa chă c tèo, chả biế t đứa nào mà lần, lo xa vẫn hơn). Huyền chế t đứng như Từ Hải khi hay tin. Kể từ đó nàng gần như suy sụp hẳn, niề m tin vào đàn ông từ dương vô cùng xuố ng âm vô cùng (hèn chi ngay từ buổi gặp đầ u tiên tôi đã lờ mờ đọc ra điề u gì đó buồ n buồ n ẩn sâu trong mắ t nàng).

“Rồ i em gặp anh trong một hoàn cảnh mà em không ngờ tới. Sau lần trò chuyện đầ u tiên, lúc anh ra về, em hoang mang sợ rằ ng

https://thuviensach.vn

anh sẽ không liên lạc lại với em nữa. Vì cách nói chuyện của anh với em rất vô tư, hồn nhiên (ông già nai đấy) không có ý gì muốn tán tỉnh như nhiều người em đã gặp (chiện, ai lại đi so anh với đám giai làng làm giè)... Thật sự anh đã mang đến cho em rất nhiều hy vọng vào lúc em đang cố gượng dậy sau lần đổ vỡ đó, thằng Ngọc hắn cũng quý anh lắm, hắn tâm sự với em rất nhiều vì hắn nói hắn hiểu tính anh, ngang ngang nhưng trải đời... Em nỏ biết anh ngang kiểu chi, chỉ thấy ở anh sự ấm áp và gần gũi như thế em đã quen anh từ lâu...“

“Anh hiểu cả rồi, đừng nói nữa... mệt lắm. Đứng đây lâu thiên hạ nhòm vô lại đàm tiếu linh tinh.“

“Em nghìn lần xin lỗi anh, em xin lỗi... Mọi chuyện đang xảy ra bây dừ anh cũng đã biết, em không thanh minh điều chi cho mình... Mà em chỉ muốn anh hiểu rằng thật sự em yêu anh... nhưng... em không thể làm gì hơn để giữ được anh...“

Giọng nàng lạc hẳn, hình như sắp khóc đến nơi. Trong lòng tự nhiên trống rỗng vô cùng. Không phải bây giờ mới thấy con gái khóc trước mặt mình. Hồi năm ba đại học, lúc ấy tôi ngạo mạn và hiếu thắng lắm. Quanh tôi luôn có vài em để lựa chọn. Một bữa điên điên (thật ra hồi đó khi nào tôi chả điên sẵn) kêu một em đang thích tôi ra vườn hoa ký túc “tâm xự“. Hai đứa ngồi đối diện trên một ghế đá. Lúc đấy mùa đông, giời lại mới mưa xong ướt hết cả mông, lạnh run. Tôi hỏi:

“Hương, anh hỏi thật em nhá?“

“Dạ.“

“Em phải nói cho thật lòng, nghe chưa?“

“Dạ, em luôn thật hết lòng với anh mà.“

https://thuviensach.vn

Bă´n hơi Vina, tôi đă`ng hă´ng râ´t long trọng.

“Hương có yêu anh không?“

Nàng như chê´t đuô´i vớ được cọc (vì hỏi dư này là să´p tới màn tỏ tình rô`i đây, nàng đang râ´t mong nghe điê`u â´y, tôi biê´t thừa).

“Có.“

“Em nói to lên nào, anh chả nghe gì cả.“

“Có ạ!“

“Còn anh, anh không yêu em!“

Nghe xong thì con bé khóc rô´ng lên, khóc tu tu, nước mă´t nước mũi nhòe nhoẹt. Tôi hả hê lă´m, đă´c thă´ng lă´m. Vì đơn giản là râ´t thích một đứa con gái phải vật vã, khổ sở vì tôi (như tôi từng nhục nhã vì đứa khác). Khi â´y cho như thê´ là bâ´t câ`n, là máu lạnh, là ngông cuô`ng chả giô´ng ai (mà tôi lại luôn thích khác những thă`ng còn lại). Hậu quả sau đó là em nó quay sang yêu ngay thă`ng bạn thân nhâ´t của tôi. Rô`i thi thoảng gặp lại, thâ´y nàng đẹp hơn trước, vẫn chào hỏi tôi vui vẻ, đêm vê` thở dài trách tôi ngu không để đâu cho hê´t. Vừa ngu vừa ngông cuô`ng. Và đó cũng là một món nợ không bao giờ tôi trả được. Tôi vẫn mong ngày nào đó gặp lại để được cúi tôi nói câu “Anh xin lỗi em“ trước nàng...

“Mình vê` nha, muộn rô`i tê`!“

“Dạ.“

Huyê`n co rúm trong cái áo khoác lùng nhùng của bô´, nhìn thương quá.

“Huy, đừng giận em nha.“

https://thuviensach.vn

Tôi cười như mế́u, bảo rồ̀i rồ̀i. Giận thì anh đã đẩy em xuố́ng sông rồ̀i, he he. Ngày mai trang Hà Tĩnh online tha hồ̀ giật tít "Hận kẻ bạc tình, giai làng (hừ, bọn nó sẽ gọi tôi là giai làng đây) đẩy người tình xuố́ng sông Ngàn Phố́". Trong bài viế́t sẽ trích lời vài thằ̀ng hàng xóm của tôi, đại ý "Anh ấy bình thường là một người rấ́t hiề̀n lành bla bla", hoặc "Tôi hế́t sức bàng hoàng khi hay tin anh ấy gây ra thảm kịch..." rồ̀i lĩnh củ rưỡi nhuận bút.

"Anh khi mô cụng đùa được là răng hè? Hihi... Nỏ trách gái hay theo..."

"Có ai mô?"

"Ốc hồ̀i nãy đó chi."

Nhắc đế́n Ốc chợt giật mình nhớ tới cuộc hẹn lúc nãy, thôi lên xe về̀ hè. Bựa mô bẻ ngô nhớ rủ anh sang ăn ngô luộc nha, ngô bên em ngọt thật đó... Thôi về̀ hà̀y.

Chở nàng về̀ tận ngõ, đồ̀ng hồ̀ chỉ 10 giờ 45 phút. Huyề̀n xuố́ng xe đi bộ vào nhà một mạch. Tôi nhìn theo cái bóng của nàng xa dà̀n, mờ dà̀n trong bóng tố́i. Nghĩ thế́ là hế́t. Hế́t thật rồ̀i. Sẽ nhớ mãi con ngõ heo hút này. Nhớ khung cảnh êm đề̀m, bình yên nhưng cũng lạnh lẽo này. Nơi đây có một đứa đã yêu, đã bỏ rơi tôi... trong những lúc cô độc và chán chường nhấ́t của cuộc đời. Lặng nhìn là̀n cuố́i rồ̀i lướt.

https://thuviensach.vn

Chương 24

Vê` tới gâ`n quán cà phê quen, gọi cho Ô´c, tính rủ nàng đi làm vài lon, gọi là giải xui rô`i gút bai chuyện cũ cho nhẹ lòng. Điện thoại đổ chuông, bên kia nhao â`m như vỡ chợ. Ô´c hét lên trong điện thoại, "Vê` chưa? Đang ở mô?". Tôi bảo rô`i, đang đứng đợi đây này. Ô´c cười hì hì, nói đang hát karaoke với bạn. Có chi mai gặp nha, rô`i tă´t máy cái bụp.

Giận điên người với ranh con. Bực quá lên xe định gọi cu bạn ra nhậu chơi, nhưng sợ tâ`m này nó ngủ mâ´t rô`i nên thôi. Đứng châ`n chừ một lúc, sực nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Lâ`n tên Huyê`n. Nhâ´n nút *delete* > *ok*. Giá mà xóa hê´t được ký ức trong đâ`u đơn giản như xóa một cái tên trong danh bạ thì ngon biê´t mâ´y.

Khuya quá rô`i. Con đường lác đác người đi, sương hay mưa bụi phâ´t phơ ướt đẫm quâ`n áo, tóc tai. Lặng nhìn cái bóng rúm ró của mình in trên nê`n đường, dưới ánh đèn vàng quạch buô`n bã mà ngao ngán thở dài chẳng biê´t nên vê` đâu nữa. Vê` nhà giờ cũng có ngủ nổi đâu?

Điện thoại rung rung, chă´c lại là Huyê`n (nàng sẽ vỗ vê` tôi bă`ng những lời bọc đường nào đây?). Nhưng không phải, là Ô´c. "Em đang ra đây này, đứng ở mô đó?". Tôi chỉ đường vă´n tă´t. Nàng hét lên như con hâm "Đô` điên" rô`i tă´t máy...

Đợi hơn 5 phút thì thâ´y con bạn chở Ô´c đê´n. Nàng bảo bạn vê` trước, xong tiê´n lại gâ`n. Mùi Dior nô`ng nàn pha lẫn với mùi rượu nôn nao hê´t cả người. Tôi ngó một lượt từ chân đê´n cổ: giày thể

https://thuviensach.vn

thao trắ´ng, quâ`n jeans, áo choàng đen, khăn quâ´n cổ lả lơi. Thật lòng chưa bao giờ thâ´y Ô´c đẹp và hoang dại như thê´.

“Lại rượu.“

Tôi lẩm bẩm.

Nàng đứng trước mũi xe, thờ ơ nhìn tôi như vừa rách giời rơi xuô´ng.

“Ừ, hai cô´c rượu màu lẫn đá.“

Mặc dù đã quen với việc dăm bữa nửa tháng gặp nàng là thâ´y hình như đang sương sương, mặt mũi đỏ ửng nói năng bâ´t câ`n, nhưng tôi vẫn thâ´y râ´t ngứa mă´t.

“Uô´ng vì cái chi?“

Ô´c dựa vào yên xe, thở dài.

“Vì điên.“

“Điên vì cái chi?“

“Vì một thă`ng điên.“

Tôi nghẹn họng, định nói câu chi đó, nhưng nghĩ sao lại thôi. Biê´t đâu cái thă`ng điên đó éo phải tôi?

“Kệ cha nó. Răng em phải bê tha vì một đứa â´t ơ nào đó. Nói thật nha, anh ghét em như này.“

Ô´c cười cái khặc, phun mẩu singum trong mô`m ra.

“Nhìn lại tôi đi...“

“Khỏi.“

https://thuviensach.vn

“Không biết đứa mô đang trở nên bê tha, trở nên thảm hại vì một đứa khác mô. Có đáng không?“

Nhìn cái mặt câng câng và giọng điệu đầy mùi mai mỉa của Ốc chỉ muốn tát cho cái.

“Im đi.“

“Im nhiều rồi. Quá đủ rồi.“

“Con gái kiểu chi mà mồm khi mô cũng ngạt ngào hơi rượu. Tưởng rứa là hay lắm à?“

Tôi nổi xung thật sự.

“Hừ, anh trở nên quan tâm đến em từ khi mô đó? Từ hôm qua à? Trước tới dừ em sống ra sao, em vui, em buồn, em gặp chuyện chi rắc rối... anh có biết không? Biết không???“

Giọng nàng gắt lên (cao phải đến 2 quãng 8). Không muốn ầm ĩ giữa đường giữa chợ vì một đứa con gái, tôi hạ giọng.

“Lên xe đi. Anh hơi đói nên nỏ muốn cãi nhau, mệt lắm. Đi tìm cái chi ăn nhá?“

Ốc đứng bất động, hai tay khoanh trước ngực nhìn rất bất cần.

“Anh đi đi. Em no rồi.“

Á à, dỗi rồi. Tôi nắm lấy tay nàng, Ốc vùng vằng gạt ra.

“Em ghê sợ anh, đừng đụng vào người em!“

“Thôi mờ, có chi giải quyết sau. Anh đói...“

“Tưởng no rồi?“

https://thuviensach.vn

“Mô có, ăn chi mô?“

“Rứa không ăn cháo lưỡi à?“

Hừ, gài hàng tôi kinh quá. Suýt nữa phì cười mặc dù hơi quê, tôi đâ`n thô´i mặt ra như ngỗng ị.

“Nói linh tinh. Từ dừ đừng nhă´c đê´n “con nớ“ trước mặt anh nựa nha.“

Nhê´ch mép cười nhạt, Ô´c trô´ mă´t.

“Rứa ý “chú“ là răng?“

“Tạch rô`i. Kể từ hôm nay anh hoàn toàn vô chủ.“

“Là răng? “Chú“ cứ lâ´p lửng với chị là răng hè?“

Tôi thò tay vô túi áo tìm gói thuô´c nhưng không có.

“Thê` từ nay éo yêu đứa mô nữa.“

“Cái mô`m... toàn nói tục... mà anh nhớ coi anh nói câu ni mâ´y trăm lâ`n rô`i?“

“Ừ, hơn trăm chi đó. Nhưng các lâ`n trước khác, dừ khác. Thôi đi ăn cái chi đã, tí nữa có chi nói sau.“

Nàng có vẻ vui hơn, nhảy một phát ngô`i chễm chệ sau lưng tôi.

“Ăn chi anh?“

Tôi bảo cháo gà nhà mụ X. Mặc dù nhà nó toàn mua gà ô´m, gà vớ vẩn nâ´u cháo, chớ mà cháo ở đó ngọt. Tựa că`m vào vai tôi, nàng rủ rỉ, “Rứa có ngọt bă`ng cháo lưỡi lúc tô´i không?“. Tôi cười gượng hỏi lờ sang chuyện khác, “Hôm nay uô´ng nhiê`u không?“. Nàng gật,

https://thuviensach.vn

đâu hai cô´c. Em cứ đổ vô họng rô`i nhă´m mă´t nhă´m mũi nuô´t chớ có nghe vị chi mô, may là nhiê`u đá không em gục rô`i.

Vào quán cháo con mụ X. Vừa ngô`i xuô´ng thì nàng gặp người quen. Mâ´y thă`ng bàn bên (bọn này tôi biê´t mặt) chào nàng:“Ê người đẹp, ăn muộn hè. Lâu rô`i đi mô mà không gặp hè?“

Tôi nháy mă´t bảo nàng kệ chúng (mà công nhận nàng hay quen được những thă`ng nhìn như thă`ng cu Hiệp gà, tóc tai, mặt mũi và thể trạng cô hô`n vãi cả tè).

“Khiê´p, bựa ni anh chu đáo với em rứa? Mai có lẹ mưa to đây...“

Nàng ngô`i ngây người nhìn tôi lau thìa, vă´t chanh, bỏ rau thơm vào bát... những cử chỉ chưa bao giờ có khi hai đứa ngô`i với nhau (thường thì ngược lại). Ăn xong cũng đã khá muộn, nàng kêu mệt, tôi bảo anh chở em vê` nhà nha. Nàng ừ, nhìn tội tội.

“Tô´i mai gặp nhau ở mô?“

“Làm chi?“

“Có chuyện nói với anh đó.“

“Quan trọng lă´m không?“

“Cái đó tùy anh, nhưng quan trọng đô´i với em...“

“Rô`i, có chi anh gọi cho.“

Đưa nàng vê` đê´n đâ`u ngõ, Ô´c xuô´ng xe, thò tay vào túi áo khoác lôi ra lọ nước hoa bé tí, bảo, “Quà Giáng sinh của anh“. Tôi câ`m rô`i ngó ngó nhãn hiệu, một lọ Lacoste tră´ng 30ml. “Suýt chút nữa em đã ném nó xuô´ng mương nước“. Ô´c thì thâ`m. Mà thôi anh vê` khỏi muộn. Tô´i mai nhá, đừng nói là anh bận...

https://thuviensach.vn

Chuông báo thức ré lên một hồ`i inh ỏi. Chả biế´t hôm qua trước khi ngủ hẹn mấ´y giờ dậy nữa.

Thò tay tă´t nguồ`n điện thoại cho đỡ điế´c tai rồ`i ngủ tiế´p. Nhưng chẳng chợp mă´t lại được. Ngoài trời mưa rả rích, tiế´ng mưa rớt trên tàu chuố´i, trên lá cọ gợi cảm giác buồ`n buồ`n (mặc dù chả biế´t buồ`n vì cái gì, nhưng chă´c không phải vì tình). Chia tay Huyề`n có lẽ cũng như chia tay những đứa con gái khác, dầ`n dầ`n sẽ cảm thấ´y nhạt, thấ´y tôi đã lãng phí thời gian vì một đứa không đáng.

Sau mỗi cuộc tình, thă`ng nông nổi sẽ mấ´t hế´t niề`m tin vào gái. Kẻ thông minh hy vọng gái không phải đứa nào cũng tệ mạt giố´ng nhau. Tôi nă`m ở khoảng giữa, vừa yêu vừa canh chừng. Lâu thành thói quen không thể hế´t tôi được vì ai.

Nhưng mà thôi, không nghĩ linh tinh nữa. Dậy bă´n bi thuố´c lào, rửa mặt oánh răng, đút tay túi quầ`n ra quán mụ Tuấ´t mầ`n bát cháo lòng cho ấ´m cật rồ`i đi làm. Hừ, tình cảm thì biế´n động không ngừng, mà tiề`n lương thì giậm chân tại chỗ mãi là sao? Cái gì cũng "ổn định" như lương thì có phải ngon không?

Ăn sáng xong, đang rung đùi bố´c phét kế´t quả bầ`u cử tổng thố´ng Zimbabue với mấ´y lão xe ôm thì Ô´c nhắ´n tin.

"Đồ` điên dậy chưa?"

À, chă´c nàng đang tưởng tượng ra thảm cảnh tôi nă`m liệt giường vì vụ đêm qua đây.

"Đang truyề`n đạm em ạ, mệt quá", thả cái tin vu vơ cho vui. Nàng nhắ´n lại ngay lập tức.

"Răng rứa? Ở nhà hay ở viện? Đừng lừa em" Hê, cá că´n câu rồ`i.

https://thuviensach.vn

“Nế u mai anh chế t, em có buồ n không?“, nhại lời Chế Linh trêu nàng tí.

“Biế t ngay mà, định *troll* chị hử? Chế t đi, ghét cái mặt nhăn nhở.“

Bật cười một mình, định nhắ n tiế p “Tự dưng nhớ một đứa...“ nghĩ thế nào lại thôi. Vì nghe chừng cải lương quá, vì chưa bao giờ tự điển của hai đứa tồ n tại chữ “nhớ“. Nói ra nàng lại bảo đồ thầ n kinh.

Thật ra cũng đã có lúc mơ hồ nghĩ về mố i quan hệ này, nhấ t là những khi buồ n vì đứa này, thấ t vọng vì đứa khác. Những lúc mỏi mệt và buông xuôi nhấ t, bỗng dưng lửng lơ trong đầ u câu hỏi: tại sao không thể dừng chân dưới gố c cây này? Nơi mà dăm bữa, nửa tháng, khi chồ n chân mỏi gố i, hay đau nhói với những vế t thương mới (lẫn vế t thương cũ)... tôi lại ghé vào tìm lại chút bình yên nhấ t còn sót lại.

Nghĩ chán rồ i để đó. Vì có lẽ tôi và Ô c thân nhau quá. Những chuyện không thể nói (hoặc không dám nói) với ai, thì mang ra kể với Ô c, kể cả chuyện tục. Tôi vẫn cho rằ ng, tình yêu, trước hế t phải là sự lung linh khi nghĩ về nhau. Ví dụ kể nhau nghe chiề u nay anh chèo thuyề n hái sen giữa đập nước trong veo, thấ y tôi thật là phiêu diêu tiên cảnh. Sáng qua anh lạc vào rừng thông, nghe lá thông reo chợt yêu đời quá trời em ạ, bla bla ví dụ rứa. Nói chung tuyề n là hình ảnh đẹp, mà tôi thì lại toàn kể chuyện tục mới đau.

Nhắ c mới nhớ, hồ i mới chơi với nhau, Ô c có hỏi mố i tình đầ u của anh ra răng? Tôi thật thà kể. Lãng mạn lắ m em ạ. Ừ biế t rồ i, kể coi mồ .

“Dạo đó anh học lớp 11, trong lớp thích con bé tên là Trang. Nó cao dong dỏng, mắ t ướt, môi hồ ng nhìn chỉ muố n làm ngay bài

https://thuviensach.vn

thơ đê` tặng. Anh thâ`n tượng nó lă´m, con gái trong lớp không ưa đứa nào là anh chửi tuô´t, riêng nàng anh đô´i xử râ´t nho nhã và lịch thiệp. Nỏ biê´t nó có thích anh không, nhưng hay nhìn trộm anh phê´t, yêu yêu là. Mô´i tình câm cứ lặng thâ`m theo thời gian... Thì một hôm vào tiê´t thể dục, bữa đó tập nhảy cao. Căn lúc nàng chuẩn bị lâ´y đà chạy để bật xà thì anh lơ ngơ đứng cạnh. Nàng cò cổ chạy đà, lúc să´p giậm nhảy qua sào thì anh bỗng choáng váng mâ´t mâ´y giây vì nàng... oánh ngay một lúc 2 phát ră´m rõ kêu. Anh thật, anh tái mặt luôn, cứ đứng ngây ra không hiểu chuyện chi vừa xảy ra, cứ như vừa chứng kiê´n hai quả bom nguyên tử Mỹ trút xuô´ng Hiroshima và Nagasaki vào tháng 8 năm 1945. Rứa là xong một mô´i tình đâ`u thơ mộng.“

Ô´c lăn từ trên ghê´ xuô´ng đâ´t, bò ra mà cười. Xong bảo anh bô´c phét, bô´c phét chớ mà buô`n cười. Tôi bảo anh thê` luôn. Dừ thì nó vẫn đẹp, có gia đình lâu rô`i nhưng cứ họp lớp mà có anh là chả dám đi.

Đâ´y, chuyện tôi kể với Ô´c toàn kiểu đó. Nên lâu lâu không gặp tôi, nàng lại gọi, ê có chuyện chi hay hay kể coi mô`. Tôi trêu tục lă´m, nghe không? Ô´c lạnh tanh, anh thì có chuyện chi mà không tục mô...

Nói tóm lại, nàng luôn nhìn tôi với cặp mă´t đời nhâ´t, trâ`n trụi và thẳng tưng nhâ´t. Nỏ có chi qua được mă´t nàng, kể cả tôi văn giỏi đê´n mâ´y.

Chiê`u muộn, đá bóng vê` mở điện thoại thâ´y hai cuộc gọi nhỡ với một tin nhă´n của cu Ngọc. “Em gọi mà sao bác không nghe máy? Tô´i em xuô´ng cà phê nha, lâu rô`i không gặp bác“. Đâ`n mặt ra một lúc. Thă`ng này có vụ gì muô´n nói à, hay chỉ hẹn hò bô´c phét vu vơ thôi? Chán chú, lúc muô´n tranh thủ sự hậu thuẫn của chú thì chẳng thâ´y đâu, giờ còn gì để nói nữa.

https://thuviensach.vn

Tối vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị mặc quần áo đợi cu Ngọc vô chở đi cà phê thì lão khối trưởng khối dân phố đến. Tôi vừa ngó thấy mặt lão, đang định lủi của nách té sang nhà hàng xóm thì lão gọi giật giọng.

“Huy... chú tìm mi mãi dừ mới gặp.“

“Có việc chi rứa chú?“

Lão ngồi xuống ghế, đặt mấy cuốn sổ lên bàn, hắng giọng:“Tình hình là bọn chú đang nhắm cháu vô làm bí thư Đoàn của khối. Nói thật là nhìn đi nhìn lại nỏ có ai có triển vọng bằng mi. Răng nả, mần hè!“

Tôi gãi gãi tai vờ vịt suy nghĩ mông lung lắm, kiểu đang chờ quán triệt chỉ thị cấp trên. Nói thật, trong mọi chức danh thì tôi ghét mấy thằng làm bí thư Đoàn nhất. Bọn này đa số đầu đất, giỏi thơ ca hò vè và hô khẩu hiệu vặt, tóm lại không khác lũ MC đám cưới là mấy, bẻm mép nhưng chỉ là lũ con vẹt.

“Cháu cũng nói thật là cháu chẳng làm mô, nói rứa cho nhanh kẻo chú mất công vận động!“

Sẵn bực bực trong người, tôi phun ngay một câu như té gáo nước mát vào mặt đồng chí khối trưởng. Đồng chí khối trưởng tím lịm cả mặt, bảo ờ thì tùy chú mi thôi, tưởng nhiệt tình công tác đoàn đội thì bọn chú cất nhắc từ từ. Tôi cười, bảo cháu chả ham.

Nhớ ngày xưa sinh viên cũng từng được đề cử làm bí thư lớp (chắc thấy mặt tôi đẹp giai đây mà), tôi bảo bố thèm vào, đang yên đang lành tự nhiên cắm mảnh sành vào mông à? Thế là thôi, bốn năm học thoải mái ăn tục nói phét sướng mồm, đến quỹ lớp tôi cũng chả thèm đóng (sợ bọn cán bộ ăn mất).

https://thuviensach.vn

Vừa lúc đó thì cu Ngọc phi xe đế´n, mặt nhìn thảm tệ. Tôi nâ´n ná bảo ngô`i chơi tí đã, vì sợ Ô´c đế´n mà không gặp lại că`n nhă`n.

“Thôi, ra làm ly cà phê tí rô`i vê`. Dạo ni chán đời quá đại ca à!“

Ngó bộ dạng thă`ng này chán đời thật, tóc tai ủ rũ như mớ hành héo, thâ`m nghĩ, anh mà trẻ được như chú thì chả bao giờ có khái niệm chán đời. Chỉ có đời chán anh thôi. Tuổi bọn này loanh quanh có hai cái chán, thường là vì tình, sau đó là bê´ tă´c vì mộng vỡ. Nôm na là vì gái, không vì gái thì cũng vì dă`n vặt cảm giác của một thă`ng ăn hại vô tích sự (mà đáng ra phải hoành hơn nhiê`u so với hiện tại).

Tôi cười, bảo anh chẳng chán đời thì thôi, chị chú đá anh phát đau vãi đây này. Ngọc im lặng, có lẽ cu cậu khó xử chăng?

Hai anh em mò vào quán cà phê Phô´ Núi ngô`i một lúc thì Ô´c gọi. Khi biế´t tôi đang ngô`i với thă`ng Ngọc, nàng mỉa, “Kiểu ni là định “tái phỏm“ đây“. Tôi bảo quên đê, nó đang buô`n đời, kêu anh ra chém gió cho khuây chớ có ý chi mô.

“Rứa khi mô vê`?“

“Chưa biế´t, có chi anh gọi lại hoặc để sau đi. Mâ`n chi mà xô`n xô`n lên rứa?“

“Ừ anh chơi được lă´m, hẹn với người ta rô`i mà... nói chung anh... mà thôi... tút tút tút.“

Ngọc hỏi em mô đó đại ca. Tôi bảo bô`. Ngọc cười như mê´u, nói rứa mà còn trách Huyê`n nhà em chi nựa? Tôi tỉnh bơ, anh biế´t kiểu chi chị chú cũng thả anh giữa đường, nên anh phải gọi thêm câ`u thủ dự bị chớ. Ngọc cười, bảo đại ca đểu hè, chơ mà rứa mới được. Tin vào con gái có mà đổ thóc giô´ng ra ăn, kể cả chị em.

https://thuviensach.vn

Loanh quanh nó kể chuyện đang xin học lại mà chưa được. Ở nhà mọi người coi như thứ bỏ đi, có con người yêu cùng khóa thì coi như tạch. Đời chả biết nhìn vào đâu để sống tiếp, nhục nhã vô cùng.

Tôi bảo chú chưa là cái đinh chi mô, mọi cái chỉ mới phát sinh, chú mà buông xuôi thì chú chắc chết. Anh đây này, học hành cũng như ai, ra trường chờ việc dài cổ. Đi viết báo vặt tháng chưa nổi triệu bạc, đến tiền ăn sáng, tiền đổ xăng lắm lúc cũng không có. Nhiều khi túng quẫn bán cả nồi cơm điện, bán cả quạt điện... lấy tiền ăn cơm bụi qua ngày, nhưng gọi điện, biên thư về nhà vẫn "Bố mẹ yên tâm, con trên này vẫn sống khỏe, thu nhập ổn định, việc làm đều tay..." cho các cụ ở nhà khỏi bận lòng...

Nhưng rồi anh vứt bỏ hết, quyết trở về với cái máng lợn để làm lại từ đầu. Giờ thì anh chẳng còn oai nữa vì anh biết còn thấy oai là sẽ có ngày chết vì cái oai danh nghiệt ngã đó. Anh làm một thằng bình thường. Ai khen anh, anh cám ơn. Đứa nào chê anh ngu, anh im lặng. Sống ở đời khen chê là việc của thiên hạ, cuộc sống của mình không ai sống thay được. Đón ý người dưng để điều chỉnh hành vi của mình là sai lầm lớn nhất cuộc đời. Nói rứa chắc chú hiểu được một phần.

Ngọc ngồi im nghe, chẳng biết nó nghĩ gì nữa. Vì tôi nói cho tôi nghe là chủ yếu.

"Huyền nhà chú khi mô cưới?", thay đổi chủ đề cho bớt căng thẳng.

"Dạ, ra năm anh ạ."

"Ừm, anh cũng từng đau khổ vì chị chú nhiều. Nhưng may anh thoát ra kịp..."

https://thuviensach.vn

“Em biết mà. Chị nớ cũng yêu anh lắm, nói anh tuy nghèo nhưng khí khái, tiếc là nhà em rơi vào tình thế khó xử quá. Mang ơn người ta không trả thì cũng không sống được...“

“Thì rứa, anh cũng nỏ hận chị nớ mô. Anh chỉ tiếc thôi...“

“Dạ.“

“Hôm qua về chị Huyền nói chi không?“

“Không anh ạ. Thấy mặt buồn buồn thôi, em nỏ dám hỏi.“

Ngồi thêm chút nữa, đồng hồ chỉ 9 giờ kém. Tôi bảo về đi, anh có tí việc riêng chút, có chi gặp lại sau nha. Rồi gọi cho Ốc.

3 chuông mà vẫn không nghe máy. Gửi cái tin nhắn “Xong rồi, em ở mô đó?“. Đợi 5 phút vẫn không thấy *trả lời*, bèn lên xe cùng cu Ngọc quay về nhà.

Đi được nửa đường chợt có tin đến.

“Vào nhà em đi, đang trên sân thượng. Ghét cái mặt“, bèn bảo cu Ngọc phi thẳng nhà nàng.

https://thuviensach.vn

Chương 25

Mẹ Ô´c mở cổng, thâ´y tôi liề`n à lên, “Anh Huy à anh Huy, lâu mâ`n ăn răng mà không chộ mặt hè?“

Tôi dạ, cháu vẫn rứa thôi. Làm đê´n mô ăn hê´t đê´n đó o tê`. Ô´c ở nhà không o? Mẹ nàng chỉ tay lên sân thượng, bảo hă´n đang nhảy nhót đập phá chi trên nớ á. Mi lên lôi cổ hă´n xuô´ng cho o câ´y.

À, mẹ Ô´c cũng quen biê´t với ông già tôi. Ông già tôi đẹp giai, hiề`n lành nên ít nhiề`u tôi được hưởng tí xái, gọi là có bảo kê. Vì thê´ mỗi khi nghe Ô´c bảo đang ở chỗ anh Huy, đang đi với anh Huy... là mẹ nàng yên tâm lă´m. Có hôm nhân lúc vui vui, bả hỏi “Mà răng hai đứa bây chơi thân với nhau rứa mà... không yêu nhau hè?“. Tôi đang â´p úng tìm câu giả nhời cho chuẩn và duyên nhâ´t thì Ô´c nhanh mô`m, “Că´n nhau như chó với mèo suô´t ngày yêu răng được, anh hè“. Tôi bảo “Dạ có lâ`n say rượu, cháu nhă´n tin nói yêu Ô´c, o biê´t hă´n trả lời răng không?“. Mẹ nàng hỏi hă´n nói răng với mi? Tôi bảo, dạ hă´n nói cháu mới bị quạt trâ`n rơi vào đâ`u à, thâ`n kinh. Rứa là từ đó cháu tă´t điện luôn, khỏi yêu.

Chào hỏi thủ tục xong tôi tót lên sân thượng, nơi mà mẹ nàng bảo nàng đang lên cơn hâm nhảy nhót loạn xạ.

“Dừ mới mò mặt đê´n à?“

Ô´c ngô`i khoanh chân trên cái chiê´u cói, xung quanh thâ´y mâ´y lon nước ngọt, đĩa hướng dương và ít trái cây.

https://thuviensach.vn

“Hê, mần chi mà thịnh soạn ri?“

“Bí mật, hì hì.“

“Kỷ niệm 25 năm thiế́t lập quan hệ ngoại giao với nước bạn Lào à?“

“Rồ̀i anh sẽ biế́t. Mà biế́t xong đừng số́c phản vệ.“

Nói chuyện với con ranh này khi nào cũng như trêu ngươi, đế́n bực...

Trong ánh sáng lờ mờ hắ́t ra từ cửa sổ nhà bên cạnh, tôi đứng im nhìn Ốc thật lâu. Tóc buông xõa lả lơi, áo len lông chuột cổ trái tim, chân xỏ quả tổ ong trắ́ng. Một phong cách thời trang thật là vãi chưởng.

“Nhìn chi mà ghê rứa?“

Ranh con hấ́t hàm khiêu khích. Tôi tiế́n lại gần. Mùi nước hoa thoang thoảng lẫn với mùi phấ́n hay sữa tắ́m khiế́n bấ́t cứ thằ̀ng con trai nào cũng phải xao lòng. Nàng vẫn luôn thế́, gợi cảm một cách ho-ang dã trong vỏ bọc của một đứa ngổ ngáo và bấ́t cầ̀n đời. Một đứa con gái từng khiế́n nhiề̀u chú phát rồ̀ vì tưởng dễ xơi, nhưng lởm khởm là ăn phát tát lệch mặt ngay.

“Không nhấ́t thiế́t phải đẹp như rứa chớ!“

“Anh có những câu con gái rấ́t thích nghe, kể cả em. Nhưng đôi khi cũng phũ lắ́m.“

Tôi lại gần, đặt tay lên vai nàng, không nói gì.

“Đêm qua nhìn anh thật bơ phờ.“

“Ừm, quên đi.“

https://thuviensach.vn

“Em không bao giờ muố n nhìn anh như rứa... Nhấ t lại là vì đứa con gái em không ưa, nói thẳng ra là em ghét!“

“Giờ còn lại em thôi hè?“

“Hức. Cơm nguội của anh...“

“Chi mà lộng ngôn rứa.“

“Cái bóng mờ nhạt của đứa khác.“

“Bóng ai?“

“*Ex* của anh.“

“Trời...“

“Từ hôm nay em sẽ khác cho anh coi.“

“Lý do của cuộc hẹn đây à?“

“Đừng hỏi, em sắ p đi xa.“

“Đi mô?“

“Một nơi không bao giờ thấ y mặt anh. Biế t rứa thôi.“

Ranh con sắ p lên cơn hâm, với kinh nghiệm xương máu hơn ba năm bên nàng tôi không lạ gì tính nế t thấ t thường này.

“Dừ thì em nỏ giấ u chi anh nựa. Thời gian qua em đã số ng cuộc số ng của một đứa luôn đuổi theo cái bóng của ai đó, nhưng càng cố gắ ng, em càng thấ y hụt hơi. Em đã khổ sở với cái mặt nạ kệch cỡm giả tạo... vì ai anh biế t không? Làm răng anh biế t? Anh luôn nghĩ rằ ng anh tỉnh táo, ừ, anh tỉnh táo đế n mức vô cảm đố i với em. Khi cầ n em, anh chỉ mấ t cuộc điện thoại hoặc vài dòng tin nhắ n cộc lố c, rồ i anh buông ra, lạnh lùng như em chỉ đáng rứa. Nhiề u lầ n

https://thuviensach.vn

em đi với người này, người khác... chỉ để anh đừng nghĩ rằng không có anh, em sẽ bơ vơ một mình. Anh thấy em uống rượu thì quát nạt như có trách nhiệm lắm, nhưng anh có tự hỏi vì răng em uống không? Đi chơi với Huyền về, anh kể chuyện say sưa trong khi em khổ sở làm bộ mặt tỉnh bơ nhất để nghe anh nói. Anh cố tình khiến em tổn thương hay anh sự ngạo mạn đã lấy mất sự tỉnh táo của anh?... Xin lỗi em nói nhiều quá, nhưng em thề đây là lần cuối cùng em nói ra những điều này với anh, giữ lại trong lòng quá lâu và quá đủ với em rồi...“

Ốc nói chậm rãi và nhấn nhá như đâm từng mũi kim vào da thịt tôi, tất nhiên tôi “biên tập“ và gõ lại lời nàng theo những gì còn nhớ được, cho đỡ trúc trắc.

“Thôi được rồi... Tại anh ngu quá. Xin lỗi em... anh...“

“Bỏ em ra.“

“Không lạnh à?“

“Sợ anh.“

“Hâm vừa thôi...“

“Đừng động vô người em.“

Ốc vùng vằng đẩy tay tôi ra rồi quay mặt đi. Á dỗi to rồi đây!

Vừa lúc đó có tiếng dép lạch cạch đi lên, mẹ nàng chứ ai?

“Bọn bay mần chi mà to tiếng rứa?“

Bà cầm cái điện thoại soi soi (giống công an úp sọt sới bạc nhớn), xong chép miệng.

https://thuviensach.vn

“Bày ra không ăn chi cả mà đứng cãi nhau à? Khuya rồ̀i nói nhỏ không hàng xóm kêu...“

Tôi thanh minh.

“Mô o, đang tranh luận vấ̂n đề̀ biế́n đổi khí hậu toàn cầ̀u.“

“Luận chi mà nhao ầ̀m rứa?“

“Thì cháu nói nguyên nhân chính là do nạn chặt phá rừng, Ly thì bảo do sự phát triển quá nhanh của các nhà máy công nghiệp... Nói chung vấ́n đề̀ ni cầ̀n phải mang ra hội thảo toàn cầ̀u mới ăn thua o hè!“

Ốc phì cười.

“Cái mồ̀m sinh ghét i được!“

Tôi tỉnh bơ.

“Anh nói rồ̀i, trong tranh luận, không phải to mồ̀m là chân lý sẽ thuộc về̀ tôi.“

Mẹ nàng lẩm bẩm, “Tính con ni rứa đó, cãi nhau là oang oang như mổ bò, sửa mãi không được là răng?“ rồ̀i lọ mọ đi xuố́ng. Đi mấ́y bước còn ngoái cổ lại bảo, “Ngồ̀i tí mà xuố́ng dưới nhà đi nha, sương xuố́ng độc lắ́m đó“. Tôi và Ốc đồ̀ng thanh “Dạ“.

“Ly ạ.“

“Dạ.“

(Nghe từ “dạ“ vẫn thấ́y xố́n vãi, vì không nghĩ cái miệng ấ́y sẽ có lúc thố́t ra từ này).

“Em yêu anh thật à?“

https://thuviensach.vn

Hỏi câu chuố´i cả buồ`ng, đôi khi tôi vẫn hay buột mồ`m hỏi những câu â´m ớ như vậy.

“Rứa anh?“

Đúng bản chấ´t ranh mãnh của nàng, tự dưng đảo chân phấ´t đường bóng quá hiểm, sửa lưng đồ`ng đội là răng?

“Có một lầ`n, em nhớ không? Nhậu về` khuya, chán đời anh gọi cho em. Em hét to, em không nghe mô, em không phải là thùng rác cảm xúc của anh. Buồ`n quá, anh nói anh nhớ em, muố´n gặp em. Sau đó em nói gì, nhớ không???“

“Chưa bao giờ em coi anh là người yêu, nên đừng lợi dụng nhau nữa!“

“Ừ, câu nói khiế´n anh chế´t điế´ng, ê chề` kinh khủng. Nhưng anh không giận em, vì cơ bản em nói đúng.“

“Anh phải hiểu tâm trạng em lúc đó chớ! Mấ´y lầ`n buổi tố´i, gặp anh trên đường, mùi nước hoa ngào ngạt, em biế´t anh sắ´p gặp ai rồ`i nhưng không dám hỏi. Còn anh thì nhe răng cười “Đi tán gái“. Lúc nớ nhìn anh ngạo mạn ghê luôn! Em hận anh lắ´m...“

Tôi cúi mặt không nói được câu gì. Hừ, đúng là không thể cố´ để hiểu phụ nữ được, bởi cấ´u tạo não bộ và tư duy logic hai giới quá khác biệt? Có lầ`n hai đứa đội áo mưa hôn nhau trong ngõ, tôi dừng lại hỏi, “Như này có được tính là yêu nhau không?“. Ô´c làm câu “Tại thời điểm ni thì rứa, khi khác thì không“. Tôi nghe xong chả hiểu ý ranh con là gì (để mà điề`u chỉnh).

“Khi mô em đi?“

“Chắ´c hế´t tuầ`n sau.“

https://thuviensach.vn

“Làm chi?“

“Vào Sài Gòn, xin được việc thì làm trong luôn. Ở nhà dì.“

“Buồn hè...“

“Ừ. Dừ biế́t kêu buồn rồi đó?“

“Trước lúc ra đi có trăng trối chi không?“

“Nói chi cụng rứa mà thôi, một kẻ vô tình...“

“Thôi, đi vô trỏng kiểu chi cũng phải yêu rồi lấ́y một người, lấ́y ai nỏ rứa, bấ́t quá ở nhà lấ́y anh.“

“Xin người. Cái thị trấ́n Phố Châu ni nhỏ lắ́m, một đứa con gái mang tiế́ng chơi bời như em liệu anh có đủ can đảm lấ́y không?“

“Đủ quá đi chớ, sợ đế́ch chi đời!“

“Lại chém. Thề đi?“

“Mà thôi, quân tử lấ́y hành hiệp làm tín. Lời nói gió bay, bấ́t quá cũng chỉ đầu môi chóp lưỡi.“

“Đồ hâm. Khi thì văng tục như ranh, khi triế́t lý như cụ non. Ghét mặt!“

“Yêu khi mô mà nỏ ghét?“

Nàng khẽ thở dài rồi choàng tay lên cổ tôi, lắ́c lắ́c đầu. Tôi bảo “Không đúng à?“. Ốc siế́t chặt vòng tay, không nói gì. Hờ, lâu lắ́m hai đứa mới ôm nhau. Hông nàng săn mềm thật thích. Mùi mỹ phẩm, mùi cơ thể ngai ngái hòa lẫn vào nhau...! Tôi áp mặt vào ngực nàng hít một hơi bấ́t tận, cảm giác xốn xang khó tả. “Cuồng rồi hử?“ Ranh con thủ thỉ bên tai như thách thức nhà chức trách. “Ừm,

https://thuviensach.vn

sắp cuờng rồi.“ “Có thích bằng ôm *ex* không?“ “Điên, đừng nhắc lại nữa.“ “Ừa, nỏ chạm vô nỗi đau của anh nữa hè!“ “Không phải, chia tay nỏ anh đau vì còn yêu, mà vì bị đá. Đời anh trước nay chỉ quen phụ người, không quen bị người phụ lại.“

Ranh con hôn lên má tôi, ngón tay mơn man sau lưng, nhột vãi.

“Em chưa thấy ai hâm hâm như anh cả, thật. Anh có những hành động mà mỗi khi nghĩ lại em vẫn phì cười không hiểu răng anh lại hâm được như rứa.“

“Ví dụ?“

“Như cái chuyện anh tặng hoa bạn gái í. Hâm một cách có hệ thống.“

À, vụ ấy kể nàng nghe rồi. Hồi ấy học lớp 11, tôi hơi thích thích con bé lớp 10. Một bữa nhân nghỉ giải lao, tôi cầm trên tay bó hoa phơ phất xuống tầng dưới tặng nàng. Con bé ú ớ cầm lấy (chắc run quá nên chưa biết làm gì với nó).

Tôi chưa kịp quay mặt đi thì thằng lớp trưởng chạy trên cầu thang tầng hai xuống, mặt đỏ gay đang hỏi dò mấy thằng con trai “Bay thấy có đứa mô cầm bó hoa chạy xuống dưới ni không?“. Mấy thằng kia nói “Chi rứa anh?“. Lớp trưởng làm bầm “Tổ sư lớp tau mất cả bình hoa trên bàn giáo viên“. Biết có biển rồi, tôi im re lủi luôn, để lại nàng với cụm hoa ngơ ngác trên tay...

“Đi rồi khi mô mới về?“

“Tết về nà.“

“Vô trỏng đừng chơi bời nựa nha. Ở nhà đây nhiều khi nhìn em sinh nản i, toàn đánh đu với mấy đứa dặt dẹo.“

https://thuviensach.vn

“Thích đi với anh cụng nỏ được.“

“Hay đừng đi nữa?“

“Ở nhà buồn lắm, đi vô đi ra nỏ hết được ngày.“

“Nhớ ai không đó?“

“Có. Dừ chưa đi mà đã cảm giác nôn nao rồi. Vô đó chắc rồ lên mất.“

“Tớ cũng sẽ nhớ cậu lắm. Đời đúng là nhọ, chỉ khi mất đi rồi mới tiếc.“

“Ở nhà cậu sẽ lấy vợ chớ?“

“Tớ không có nghĩa vụ phải trả lời câu này.“

“Cơ bản là có con điên mô chịu nổi tính anh không, hehe.“

Tôi ừ, anh có ý định tìm vợ đâu. Cứ để thuận theo tự nhiên, duyên trời định, có muốn giẫy giụa cũng chỉ như Tôn Ngộ Không đái bậy trong tay Phật.

Liếc điện thoại thấy gần 11 giờ, muộn rồi. Bảo nàng anh té nha? Ranh con níu lấy vai. Khoan đã mà. Có câu chi hay ho nói nghe coi. Em thật, từ khi chơi với anh toàn nghe anh nói bậy là chủ yếu, những lời có cánh anh mang cho con khác xài à? Rứa là bất công đó, lương tâm căn rứt đi. Tôi bảo, lương tâm anh răn nó tha mất rồi còn đâu. Nàng nhăn mặt nói, không đùa mô, văn vẻ anh có thừa. Nói câu chi ngọt ngọt nghe cấy mồ.

Hê, đàn bà cơ bản háo ngọt như đàn ông. Đôi khi hai đứa cũng “lỡ mồm“ nói vài câu tương đối nhã nhặn và màu mè, nhưng rồi nhanh chóng chêm ngay những câu trần trụi vào (để đối phương

https://thuviensach.vn

không cười đểu trọng bụng rằng tôi sẽn sụa nửa mùa). Ai cũng sợ hố, sợ đứa kia chê cải lương, nên rốt cuộc quay sang bốp chát cho đúng kiểu quân tử tàu.

“Ừm, nói chi bây dừ hè? Hay là hát đi?“, tôi hỏi nàng.

“Rồi, hát cũng được, mặc dù giọng anh như bò đực rống, em biết. Nhưng cứ phải đúng tâm trạng, đúng hoàn cảnh mới chơi đó nha.“

“Dạ.“

“Hấp, tự nhiên dạ người ta. Thôi hát đi mà...“

Nắm lấy tay nàng hôn mấy phát, tôi cúi thấp người xuống. “Ly ơi mai em lên chốn thành đô nhà xe rực rỡ, xin đừng quên bến đò ngang, con sống nhỏ chốn quê xưa anh vò võ mong chờ... Đây chút tiền mọn anh vừa trúng lô xiên, trao cho em làm lộ phí đường xa, mai một đây khi danh phận rỡ ràng, xin dừng phụ phàng tình xưa duyên cũ... nghe chưa Ly...“

Ranh con ôm bụng cười rú lên như ma làm, cười như chưa bao giờ được cười, xong ôm chầm lấy tôi (trong khi vẫn không ngừng cười)

“Huy hấp, hihi... Yêu quá đi mất thôi... Ri thì mần răng em quên nổi Hấp bây dừ nà?“.

Tôi trố mắt hỏi hay không? Ốc toe toét, dám xuyên tạc trắng trợn lời người khác nha, trao tiền trúng lô xiên cho người yêu làm lộ phí... hihi... chỉ có anh mới bựa được rứa hè. Thôi nỏ nghe hát nữa. Tôi ừ, rồi bảo nàng nhắm mắt lại, xong cúi người cõng nàng loanh quanh khắp cái sân thượng bé tí và đầy rêu đen sì.

“Giống phim chưa?“

https://thuviensach.vn

Nàng nhăn mặt, “Coi chừng ngã cái rầm đó, chơ mà... thích. Cõng em mãi mãi trên lưng anh nha?“

Tôi xì, 52 cân cả phụ kiện nặng thấy cha. Làm vài vòng cho giống *Trái tim mùa thu* thoai, hè. Nàng nài nì, thôi mà cố lên, nỏ mấy khi anh Huy ga lăng. Tôi đặt nàng cái huỵch xuống sàn.

“Thôi mời nàng hạ thổ anh nhờ, mệt đứt hơi.“

“Híc, tập gym mà yếu xìu. Nỏ ăn thua rồi.“

“Cơ bản là hai quả Hỏa Diệm Sơn nó đè trên vai xốn quá.“

“Đầu óc khi mô cũng bậy bạ được. Rứa mà cũng đòi *Trái tim mùa thu*, phim mà như anh thì ế nhăn nỏ ai thèm coi.“

Tôi cười, bảo trên phim là nó diễn cho chúng ta xem. Anh với em thì diễn ai xem mà phải... khổ rứa? Ranh con xịu mặt “Đang hay thì... Anh đúng là đồ...“ Tôi xỏ giày chào về. Nàng bá cổ hỏi, chưa làm thủ tục à, mà đòi phắn? Hai đứa lại ôm siết lấy nhau, hun mê mải nỏ biết chi trời đất.

Vừa lúc đó tiếng dép lẹp xẹp bước lên. Lại cán bộ trại giam rồi. Mẹ nàng thò mặt ra hỏi “Bay chuyện trò chi mà say sưa rứa? Muộn rồi đó“. Cả hai giật bắn buông nhau ngay như chưa có vụ gì xảy ra. “Xong rồi“. Ốc trả lời (giọng đầy hờn dỗi). Tôi dạ một tiếng rồi lủi xuống dưới nhà, tự mở cổng ra về.

Ngoài đường hơi sương dày đặc như nhà ai đang đốt rơm, lạnh run người.

Đi vừa hết ngõ nhà nàng thì bất chợt có bóng đèn pha từ trong khúc cua quét tới. Trên xe là hai chú tầm 23 – 24 tuổi, cả hai đều ốm nhom, tóc tai quần áo đúng chất bộ đội làng. Tiến thêm

https://thuviensach.vn

mấy bước nữa, con wave độ đột nhiên cua một vòng rồi phanh kittt... chắn ngay lối đi.

Dừng lại rút điếu thuốc châm lửa kéo vài hơi, đồng thời dự ngay trong đầu kịch bản sắp diễn ra. Căng mắt ra ngó, chợt tôi phát hiện ra bạn ngồi yên sau trông quen quen. Thôi đúng rồi, bạn này hay đi cùng hội với Ốc, có lần tôi thấy ngồi dặt dẹo oánh bài ở quán cà phê.

“Hai chú đi mô về muộn rứa? Anh đi nhờ tí.“

Đáp lại thái độ nhã nhặn của tôi, hai người hùng thành Troy vẫn chễm chệ tren con kỵ mã ghẻ, mặt vênh lên trơ tráo. Một phong thái hết sức phong trần và lãng tử, đúng kiểu anh mày thích.

“Các chú làm hơi thuốc cho ấm.“

Tôi chìa bao Vina ra trước mặt để cố tiếp cận và soi kỹ xem thằng nào có đồ cấn lên dưới áo không. Có vẻ không có hàng nguội. Mịa, nhìn cái mặt câng câng của hai bạn hiền mà tay chân ngứa quá. Tôi ước lượng nhanh liệu mỗi chú có chịu nổi một cú ra chân bằng mu chính diện không, với hình thể như mấy thằng ốm đói kia? Trên sân bóng, anh các chú vốn là nỗi kinh hoàng cho tiền đạo đối phương mỗi khi bỏ bóng đá người, các chú tuổi gì?

“Ông đến nhà con Ly mần chi rứa? Tán tỉnh mất dạy à?“

Cuối cùng một chú cũng đã chịu khai đao. Chú quen mặt ngồi sau chắc vật quá chịu không nổi bèn chìa tay nhón điếu thuốc.

“Anh đến hỏi tí chuyện thôi. Có răng không?“

“Chuyện cái đéo chi. Ông biết tui là ai không?“

https://thuviensach.vn

Úi xời, bạn này tự tin ghê. Chặn đường anh mày đã là một cái tội, cả gan xâ´u dai hơn anh mày nhiê`u lâ`n là tội thứ hai. Mời thuô´c không hút là tội bâ´t kính thứ ba. Văng đéo với anh là tội phạm thượng thứ tư.

“Anh thật, mới thâ´y chú lâ`n đâ`u. Tiện đây cho hỏi, chú ở mô chui ra?“

“Đ.m ông nói đểu tui à? Thích chi?“

“Thích chi? Chú ngô`i sau đê´ thêm.“

Tôi vứt điê´u thuô´c khoanh tay trước ngực.

“Anh thích chi mô, khuya rô`i dừ thích vê` ngủ thôi.“

Lập tức chú câ`m lái tụt xuô´ng xe, tay chô´ng nạnh đâ`y uy lực... Chợt thă`ng quen mặt ngô`i trên yên xe giật giọng hỏi.

“Bác có phải là anh họ thă`ng X không hè?“

X là cu em con ông cậu, ở cái thị trâ´n này cũng thuộc dạng có sô´ má, nhưng không nhiê`u đứa biê´t tôi là anh nó vì cũng ít giao du.

“Ờ, răng chú em?“

Nghe vậy thă`ng đang đứng trước mặt tôi tự nhiên sững lại. Nhưng nhịn nãy giờ không chịu nổi nhiệt nữa, cái mõm nó lại nă`m ở vị trí quá gâ`n, ngay lập tức tôi giã hai phát vào mang tai bạn hiê`n. Thă`ng cu loạng choạng bỏ chạy vòng quanh xe, đang cáu nên tôi quyê´t túm lại bă`ng được. Thă`ng quen mặt nhảy xuô´ng cản địa.

“Thôi thôi... anh em với nhau cả...“

Tôi đẩy nó ra đuổi tiê´p thă`ng kia (đang trong một nỗ lực thoát hiểm phi thường, thă`ng này chạy nhanh hơn tôi nghĩ). Cong đít đuổi

https://thuviensach.vn

nó chạy năm sáu vòng quanh con wave ghẻ, cuố i cùng may quá nó trượt chân, tôi xáp tới tung ngay cú sút vào bụng, tấ t nhiên là ghìm bớt lực không nó tạch ra đấ y thì bỏ mẹ.

Sau cú sút bằ ng mu lai má sở trường trên sân bóng, bạn hiề n hực lên một tiế ng rồ i ôm bụng nằ m co một mớ. Thằ ng người quen chạy tới kéo tôi ra, mồ m rố i rít "Thôi thôi anh em cả... Hắ n mà bị chi bác không yên được mô...", xong rút điện thoại gọi cho ai đó. Lúc này lác đác có vài người thấ y biế n xúm tới hóng. Chó sủa um cả lên một góc đường. Thấ y thế tôi lặng lẽ rời hiện trường, tránh rắ c rố i về sau...

Về đế n nhà, móc chìa khóa mở cổng mới biế t tay đang rỉ máu, chắ c va vào bộ nhá của bạn kia rồ i. Chế t dở, lát phải vào mạng hỏi xem liệu có nên đi tiêm vắ c xin phòng dại không mới được...

(Vụ này sau đó tương đố i phiề n phức, nhưng nhờ có thằ ng X đứng ra thương thuyế t nên rồ i cũng qua. Sau này xong việc, thằ ng X lèm bèm bảo tôi đánh nhau chỉ vì gái. Tôi bảo ngày xưa vua chúa mấ t ngôi vì gái cũng nhiề u, anh đã là cái chi).

https://thuviensach.vn

Chương 26

Bây giờ đã bước vào những ngày cuố i cùng của năm dương lịch. Hôm nay chán chán, ngô `i ngẫm lại coi năm qua tôi làm được gì cho đời? Cái thă `ng phát thanh viên trên ti vi vẫn đang liế n thoả ng "thách thức mới" với cả "vận hội mới" trước thê `m năm mới. Tôi thì chả có cái chi thách thức lẫn vận hội. Ba năm trôi qua vẫn rứa, thêm một tuổi lại thấ y già đi, thấ y bớt ảo tưởng vê ` tôi và thấ y đoạn đường phía trước chả có gì hay ho chờ đón. Công việc làng nhàng, chẳng oai nổi với ai. Người yêu khi có khi không (hoặc có cũng như không), bạn bè tri kỷ trôi dạt hế t. Nhiê `u khi sáng dậy khỏi giường đâ `u óc ngơ ngơ tự hỏi "Tôi đang làm cái chi ở cuộc đời này thế ?". Đang lẩn thẩn với suy tư mang đâ `y tính triế t học thì mẹ bảo "Rang cơm ăn mà đi làm!". Tụt cả hứng suy tư...

Ký sự này sắ p khép lại. Nhiê `u người vẫn thắ c mắ c tại sao lại đặt tên là "đòi nợ"? Có thấ y nợ nâ `n chi mô (ngoài khoản nợ còi của gia đình em Huyê `n)?

Cách đây hơn một năm, trong một lâ `n ngô `i buô `n vu vơ, tôi chợt nhớ và tiế c *ex* ghê gớm (cứ sau mỗi cuộc tình nỗi thương nhớ *ex* lại càng dày thêm, bởi thấ t vọng, bởi mấ t niề `m tin vào con gái). Nhưng vố n lạc quan tế u, trong sâu thẳm trái tim, tôi vẫn luôn nghĩ rằ `ng sẽ có một ngày gặp lại được người con gái yêu tôi như tình yêu của Hương (tên ex). Những người con gái lướt qua trong đời cũng như trong câu chuyện này đề `u ít nhiề `u mang theo sự kỳ vọng của tôi, yêu và đặt hế t niề `m tin như một cách để đòi lại món nợ năm xưa, khi *ex* bỏ rơi tôi...

https://thuviensach.vn

Nhưng rô´t cuộc thì sao? Rô´t cuộc tâ´t cả chỉ là mờ tịt. Tâ´t cả dường như đề`u vô tình trở thành cái bóng âm thầ`m của Hương mà không hay biế´t. Trong suố´t thời gian qua, bằ`ng mọi cách, tôi đã cố´ gắ´ng truy lùng dấ´u vế´t của Hương qua facebook, qua những địa chỉ email, hoặc số´ điện thoại cũ...nhưng đề`u vô vọng. Tìm để làm gì? Không biế´t nữa. Có lẽ như một hành động vô thức, không thể lý giải bằ`ng logic thông thường của một thằ`ng vố´n luôn tỉnh táo và ngạo mạn như tôi.

Kẻ thấ´t bại luôn muố´n nhắ´c quá khứ. Về` cơ bản, tôi là kẻ thấ´t bại nế´u đố´i chiế´u giữa mơ ước và hiện thực. Một đứa ngông nghênh, bấ´t cầ`n và bụi bặm. Bựa và ngạo mạn. Con gái lắ´m đứa thích (chả biế´t thích vì cái chi nữa), nhưng được dăm bữa, nửa tháng là bọn nó bỏ của chạy người vì té ra tôi chả yêu nổi một ai cho ra đầ`u ra đũa. Có đứa hận tôi, bảo đồ` thầ`n kinh. Tôi nói đúng đấ´y. Có đứa ai oán trách móc, anh có yêu gì em đâu? Tôi ừ, anh xin lỗi em... Rồ`i quên nhau như chưa hề` có cuộc chia ly. Duy chỉ có Ly, nàng Ô´c của tôi... ít nhiề`u để lại dư âm, nhưng đó lại là chuyện khác mấ´t rồ`i...

... Tố´i nay Ô´c lên xe vào Nam. Hỏi tôi buồ`n không anh yêu? (à dạo này nàng dở chứng gọi tôi anh yêu). Tôi nói qua điện thoại, buồ`n. Ô´c bảo rứa thì ráng đợi em về` nghe chưa? Đừng nóng ruột lấ´y con mô là được. Ừm, cứ biế´t rứa.

8 giờ tố´i chở nàng ra bế´n. Ngang qua cái hồ` nuôi cá dừng xe ôm nhau lầ`n cuố´i. Cả hai không nói gì, chỉ nhìn vào mắ´t nhau trong ánh đèn đường lờ mờ.

Xe từ từ chuyển bánh. Bàn tay Ô´c chìa ra vẫy vẫy, rồ`i nhỏ dầ`n, xa dầ`n trong màn đêm dày đặc. Chỉ còn lại mỗi tôi bên đường cùng cái bóng cô độc,

https://thuviensach.vn

và lầm lụi...

Khi tôi ngồi viết lại câu chuyện này thì Ốc đã đi rất xa, ở một nơi nào đó. Nơi không có những buổi chiều ngồi ngất ngưởng sau xe đi dạo cùng tôi. Không có những quán cà phê quen, những đứa bạn nhí nhố và một đứa con trai ngông nghênh, chỉ khi mất nhau trong đời mới kịp nhận ra mình đã từng rất yêu nó đến nhường nào.

Mấy năm sau tôi lập gia đình, với một người không yêu. Không phải để khép lại quá khứ với những món nợ chưa kịp trả, những mối tình không đầu, không cuối và một tương lai chưa biết sẽ về đâu. Mà vì tôi đã quá mệt mỏi. Như con sông Ngàn Phố lững lờ, miên man trôi trong chiều muộn. Dù sao sông cũng sẽ chảy ra biển, còn tôi ở đây và sẽ ở lại đây mãi mãi với rất nhiều thương nhớ trong lòng.

Bottom of Form

https://thuviensach.vn

Những chuyện XiZ thời sinh viên

Ký túc xá Mễ Trì những năm 199x

Nhập phòng

Buổi sáng đế´n nhận phòng, ông anh họ đèo tôi trên con xe đạp Thô´ng Nhâ´t từ khu Bách Khoa lên ký túc Mễ Trì. Tôi ngô`i trước khung, sau gác ba ga là quả rương gỗ cũ kỹ (trong đó có ba cái quâ`n đùi, vài bộ đô` dài, bàn chải oánh răng và ít sách).

Làm thủ tục ở Ban quản lý nội trú xong, lễ mễ vác cái rương to đùng trèo lên tâ`ng hai.

Đây rô`i, phòng 212. Bước vào, cảnh tượng trước mă´t là một thă`ng đang ngô`i thu lu ở giường trệt rít thuô´c lào tóp cả má; một thă`ng khác cởi trâ`n vừa câ`m dép xô´p đập đập cái gì đó vừa hét

https://thuviensach.vn

váng lên “Mày chạy à! Chạy nữa đê con”. Tôi ngơ ngác đặt rương xuố́ng, tròn mắ́t không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thằ̀ng này không thèm nhìn tôi, vẫn mê mải bò lổm nhổm trên tấ́m giát giường và đập đập cái gì đó rấ́t huyề̀n bí, thi thoảng ré lên “Chế́t mày đê!”. Ố, gì vậy, định rung cây dọa khỉ phủ đầ̀u tôi à?

“Cái gì thế́ ông ơi?”, tôi hỏi thằ̀ng đang tóp má bắ́n thuố́c lào. Thằ̀ng này đang phê, lờ đờ bảo “Săn rệp!”.

À, hóa ra là đang đập rận rệp gì đó để trải chiế́u mới lên. “Có rệp à? Kinh nhể?” Bắ́t chuyện với chúng phát. Thằ̀ng săn rệp mồ̀ hôi nhễ nhại, dừng lại bảo “Mẹ kiế́p 12 con rồ̀i. Đố́t ngứa cả người!”.

Loay hoay ngó nghiêng một lúc, tôi quyế́t định chọn cái giường tầ̀ng hai gầ̀n cửa sổ cho thoáng, chắ́c là hợp phong thủy và dễ ngắ́m gái khu C2 bên cạnh đây. Quan trọng là tiện soi gái, phong thủy hay không thì chịu.

Gầ̀n trưa, đóng xong mấ́y cái đinh để treo quầ̀n áo và mua được cái chiế́u 80 phân mới đét... thì phòng đã tề̀ tựu gầ̀n đủ quân số́, tấ́t cả đâu 8 – 9 thằ̀ng, nghĩa là còn trố́ng vài giường nữa. Điểm danh bằ̀ng màn hút điế́u cày.

Cả hội ngồ̀i quanh cái xô nhựa đỏ, bắ́n liên tọi, ho sằ̀ng sặc, khói mù mịt như đố́t rơm. Tôi ghê mùi này lắ́m, nghĩ thanh niên gì hút thuố́c lào, nhìn lôi thôi như mấ́y ông già chăn vịt trong quê. Thằ̀ng Hải Phòng tên Dũng, cận lòi pha đưa điế́u cho tôi bảo “Làm tí đê bạn hiề̀n!”. Tôi lắ́c đầ̀u “Chịu, bạn thuố́c lá còn chưa biế́t hút”.

Thằ̀ng cu Nam Định ngọng líu ngọng lô trề̀ môi, “Kém tắ́m, nàm bi cho ló ngọt giọng. Chế́t thế́ lào được bạn ơi”.

https://thuviensach.vn

Trưa cả hội đi ăn. Ra cổng mới thấy gái nội trú nhiều như quân Nguyên, nhưng mặt bằng chung là cá sấu, thi thoảng có đứa bắp chân lốm đốm nốt ghẻ, nhìn biết chắc gái năm hai trở lên...

https://thuviensach.vn

Cơm nội trú

Mới đặt chân lần đầu đến thủ đô phồn hoa (nói cho sang mồm), mọi thứ đều rất mới mẻ và bỡ ngỡ đối với thằng bé tỉnh lẻ.

Đầu tiên là vấn đề cơm bụi. Quán ký túc có mùi quái gì ghê ghê, lờm lợm, khi mới vào hãi hãi là, nhưng lâu quen mũi, ăn cái gì cũng thấy ngon và bổ. Bữa ăn đầu tiên (tôi ngồi cùng thằng Bách dân Nam Định), gồm một đĩa muống xào (được một gắp), đĩa thịt mỡ khoảng tám miếng và bát canh khuyến mại. Đói kém nên đứng gọi món, chú nào cũng tranh thủ bốc cọng dưa, nhón hạt lạc bỏ tọt vào mồm nhai nhanh như điện giật. Cô chủ quán tên Huệ béo hay lườm "Bà cấm đứa nào bắt bốc nha, quen tay đi". Cô quay mặt vào ở ngoài bốc tiếp.

Ăn quán này một thời gian, tôi đúc rút được một số kỹ năng và kinh nghiệm. Một bát cơm khoảng 2 nghìn thì chỉ gọi 1 nghìn thôi, ăn hết gọi tiếp 1 nghìn nữa. Tính ra hai lần xới bao giờ cũng lời ra được ít so với xới một lần. Nếu bốc trộm thì nên chọn thịt mà bốc, đừng chọn rau dưa, lạc liếc... vì kiểu gì bị phát hiện cũng ăn chửi ngang nhau.

Phụ bán cơm có đứa cháu họ cô chủ, nhỏ này cũng béo, mắt le lé kiểu nhòm rau gắp thịt. Thi thoảng nó lấy thức ăn, tôi hay đứng ngoài khen.

"Hôm nay em Tình mặc cái áo mới nhìn duyên thôi rồi nhé!"

Nếu nó không có đồ mới thì khen kiểu khác.

https://thuviensach.vn

“Em Tình có mái tóc công nhận suôn thật đó, gội dầu gì mà bóng thế Tình?”

Thường nó sẽ lườm phát đã (hay tại mắt lé chả biết nữa), sau đó sẽ cười cười ngại ngùng (sướng bỏ xừ cứ làm trò) nói, “Anh cứ hay “chêu” em, hihi...”

Tôi đoà ràng, do được khen nên phần thức ăn của tôi bao giờ cũng được em ấy ưu ái gắp nhiều hơn so với quy định. Ví dụ canh bí nấu xương (của hiếm đấy) hay được em Tình nhét cho thêm khúc xương xịn xịn (nghĩa là dính tí thịt) dưới đáy bát.

Bọn bạn thì bạo mồm, hay trêu ngu nên em Tình ghét. Chúng nó bảo, “Ôi trời ơi, quả phao câu như của em sau này dễ đẻ lắm đấy. Đó là bọn anh nói thật!” Mông em Tình thì đúng là danh bất hư truyền, to như cái thùng phuy vẫn hay luộc rau muống.

À nhắc đến thùng phuy mới nhớ. Một bữa canh lúc vắng vẻ, mấy thằng nháy mắt mò xuống vớt trộm rau còn sót trong nồi. Một chú bặm môi dùng cái muỗng cán dài hơn mét thò xuống khoắng, lúc sau thấy nặng nặng tay bèn lôi lên.

Cả hội xuýt xoa phen này trúng đậm rồi. Lôi mãi mới lên... một mớ rau muống vẫn còn nguyên lạt buộc chặt. Bọn nhà bếp làm ăn mất khách thật. Nhưng kệ nó, mở dây lạt ra mang chấm nước mắm ngọt hết.

Thằng Khoa điên quê Thái Bình chửi to nhất, nhưng lúc ăn lại khen rau luộc kiểu này chính ra ngọt nhất chúng mày à, vì đỡ mất chất!

Sau này tốt nghiệp mấy niên, quay lại tìm em Tình thì Tình ơi, em đã đi lấy chồng. Em còn nhớ hay em đã quên cái thằng hay khen đểu em năm nào???

https://thuviensach.vn

Những dị nhân phòng 212

Phòng biên chế sáu giường tầng với quân số mười hai mạng (đôi khi hơn vì khách vãng lai lưu trú). Hồi chưa vào đại học, xem cái phim gì "Vị đắng tình yêu" có Lê Công Tuấn Anh đóng, thấy cảnh sinh hoạt ký túc của bọn nó lãng mạn, hay ho dã man, nhưng bước chân vào rồi mới biết: Tất cả lý thuyết đều màu xám. Thực sự năm đầu ở nội trú gần như là một ác mộng đối với tôi.

Vào được vài tháng, ấn tượng đầu tiên là những màn đánh lộn lẫn nhau. Không hẹn mà đến, cứ vài ba ngày, một tuần... sẽ có một vụ cầm điếu cày đuổi rượt, ném chai lọ tung tóe cả phòng. Có tháng phải thay ba cái điếu vì vũ khí hạng nặng duy nhất trong phòng chính là điếu cày (thi thoảng có thêm chai bia tàu, độ sát thương cũng rất cao).

Oánh nhau thường sẽ theo nhóm nhỏ. Mỗi khi có biến, cửa phòng sẽ được chốt chặt nội bất xuất, ngoại bất nhập. Giờ ngồi nhớ lại cũng chả hiểu chúng đánh nhau vì cái gì, chỉ biết có biến phát là tôi nhảy tót lên giường tầng "tọa sơn quan hổ đấu". Có hôm thằng Hiệp xoăn đấu với thằng Vũ nháy. Vũ nháy ngồi cạnh điếu cày hơn nên nhanh tay chụp được cái điếu, Hiệp xoăn lùi vào góc phòng tóm được vỏ chai bia...

Một trận thư hùng diễn ra khiến khán giả xanh lè mặt, mảnh chai bay vèo vèo ngang mặt, điếu cày quay tít như côn. Tôi mới đầu còn vắt chân ngồi xem, sau thấy chai lọ kinh quá nên trùm luôn chăn lại, chỉ hở ra mỗi 2 con mắt.

https://thuviensach.vn

Sau gầ̀n 10 phút quyế́t tử cho tổ quố́c quyế́t sinh, hai chiế́n sĩ máu me, thương tích đầ̀y người nằ̀m vật ra (trong khi mồ̀m vẫn chửi "À thằ̀ng kia nhá, nhớ mặt thằ̀ng bố́ mày nhá"). Lúc ấ́y anh em mới lặng lẽ tụt từ giường tầ̀ng xuố́ng can ngăn, giảng hòa (xong phim rồ̀i can gì nữa).

Hồ̀i đầ̀u anh em còn đứng ra cản, ngăn không cho oánh lộn, nhưng sau kệ chúng. Tôi bảo "Chính ra cứ để anh em dập nhau te tua sứt đầ̀u vỡ trán lại hay, vì có thế́ mới hiểu tính nế́t nhau mà né".

Mà đúng thế́ thật, sau này đánh nhau chán, chúng nó đâm ra thân nhau hơn, đi đâu cũng ríu rít tớ tớ, bạn bạn. Tôi trong suố́t năm đầ̀u tiên không táng nhau lầ̀n nào, không phải nhát chế́t, mà vì không thích dính vào những rắ́c rố́i nhỏ nhặt, với lại trong mắ́t bọn nó tôi là đứa tế́u táo, hay pha trò nên có cảm giác vô hại.

Trong phòng có mấ́y đứa thuộc dạng dị nhân. Đầ̀u tiên là thằ̀ng Biển. Biển quê Ninh Bình, có biệt tài oánh liên tục 38 phát trung tiện không ngừng nghỉ. Hồ̀i mới vào, cứ đêm khuya, khi anh em đang chập chững bước vào giấ́c mộng đẹp thì Biển bắ́t đầ̀u thả bom.

Ban đầ̀u tiế́ng còn nhỏ, sau âm lượng tăng dầ̀n, đế́n cái thứ 25 trở đi thì thôi rồ̀i, âm thanh trong trẻo, chi tiế́t và tách bạch như pháo. Cũng may bom của nó thuộc dạng rắ́m lành, tức không thố́i. Chỉ có tiế́ng mà không mùi, hay nữa là nó điề̀u chỉnh cơ bụng hay đại loại thế́ rấ́t giỏi, khiế́n ba giải: treble, bass, mid rấ́t hài hòa, nghe không quá chói. Tóm lại nói như anh em giới chơi audio là kiểu "hay trong tầ̀m tiề̀n".

Biển có thể nổ bom bấ́t cứ hoàn cảnh và ngữ cảnh nào (nế́u thích). Phòng 211 cạnh bên hay có bạn gái đế́n chơi (à cái phòng 211 này là đố́i trọng của phòng tôi, sạch sẽ, gọn gàng đâu ra đấ́y,

https://thuviensach.vn

thă`ng nào cũng hiê`n lành lịch sự chả như 212 chuột chê´t, nên gái đê´n nhiê`u cũng là đương nhiên).

Mỗi khi có gái đê´n phòng kia chơi, anh em sẽ thông báo khẩn cho Biển. Từ trên giường tâ`ng tụt xuô´ng, bận quâ`n đùi Thái sành điệu, dép con gà châ´t chơi... Biển lẻn ra hành lang, chìa mông vào cửa phòng 211 nổ liê`n ba phát long trời lở đâ´t, rô`i tháo chạy vê` chuô`ng. Khỏi phải nói, một bâ`u không khí sững sờ, u ám và trâ`m mặc... lập tức hiện diện trong phòng 211. Mọi âm thanh im bặt, không ai nói với ai một lời, vì ngượng và bẽ bàng.

Bên phòng này, anh em ôm nhau cười chảy nước mă´t. Lát sau gái vê`, mâ´y chú 211 rụt rè chạy sang thẽ thọt "Các ông làm ăn như thê´ thì mâ´t hê´t khách!". Bọn tôi lại ôm bụng cười tiê´p.

Tiê´p theo là một dị nhân nức tiê´ng khác, Khoa điên. Tên khai sinh là Văn Hoan, quen gọi là Khoa, tục gọi Khoa điên vì tính cách thâ´t thường và lập dị không giô´ng ai, tôi đặt thêm cho nhũ danh hay ho khác là "kỵ sĩ mặt sâ`u", bởi mặt thă`ng cha này u ám, thiểu não như bệnh nhân đau hành tá tràng mãn tính.

Khoa hơn bọn tôi 3 – 4 tuổi nên anh em gọi anh Khoa. Sau lưng đô`ng thanh gọi lão, hoặc thă`ng – thă`ng Khoa điên.

Biệt tài của Khoa là làm thơ. Yêu em nào có ngay thơ vê` em â´y. Từ em cùng khóa trước (lão đúp xuô´ng khóa tôi do thiê´u tiê`n học phí) đê´n em nhổ lông gà, rửa bát chỗ khách sạn mà lão làm thêm và sau này là em Hiê`n cùng lớp.

Làm nhiê`u thơ thì kệ lão, thơ tán gái tôi xê´p vào hạng giẻ rách nhâ´t trong các loại hình nghệ thuật. Nhưng thảm nhâ´t là lão hay đọc thơ đêm khuya cho anh em nghe trước lúc ngủ. Hô`i đâ`u mâ´y đứa còn bày tỏ thái độ quan ngại sâu să´c vì điê´c tai không ngủ

https://thuviensach.vn

được. Giọng lão thê`u thào như anh Ngạn kể chuyện ma, thi thoảng dừng lại phân tích, chỉ ra cái hay cái đẹp trong đoạn vừa đọc.

Tôi hay trêu, "Thă`ng làm thơ đã điên rô`i, con nào được tặng mà thích thơ này còn thâ`n kinh hơn nữa!". Lão chửi "Thă`ng Huy nhé, loại mày trình đâu mà cảm nhận được nghệ thuật". Tôi nhe răng cười rô`i kệ cho lão lảm nhảm tiế p. Có hôm đói bụng không ngủ được, lão đọc đế n 3 giờ sáng.

Một bữa lão rủ ra quán bà Hă`ng ăn cháo lòng, uố ng rượu (chă c vừa xin được ai ít tiê`n). Húp gâ`n hế t bát cháo, lão ngước lên lảm nhảm "Hạnh phúc theo mày là gì hả Huy?". Hở, đang ăn tự nhiên hỏi câu chả liên quan gì, nhưng biế t tính lão, tôi ậm ờ, "Biế t đâu được, cả đời chưa thấ y mặt nó bao giờ".

Â y là nể hôm nay lão mời ăn, bình thường sẽ chửi cho câu vì tội hỏi ngu. Khoa điên găp miế ng vèo lợn lên, bảo, "Hạnh phúc với tao đơn giản lă m. Đôi khi chỉ là buổi tố i như tố i mùa đông rét mướt này, ngô`i đây ăn bát cháo và trừ lại miế ng vèo cuố i cùng dưới đáy bát, rô`i ăn từ từ, nhai châ`m chậm để cảm nhận vị ngon ngọt của miế ng vèo lợn". Móa, tôi buông đũa cười lăn lộn. Lão hỏi sao cười? Không đúng à? Tôi bảo, "Đúng là chân lý của một thă`ng đói ăn kinh niên, hehe".

Trong lớp lão ưng nhấ t em Hiê`n. Hiê`n lùn nhưng to béo, đùi to như cái xô, nhưng lão ưng lă m, bảo "Nhìn đâ`y sức số ng".

Hôm khoa tôi đá giải trường, buổi trưa lão kéo đi ăn quán (lão là lớp trưởng), chiê`u đá bóng, vừa ghi được bàn thă ng, lão câ`m mấ y bông hô`ng héo rũ chạy tung tăng giữa sân hét lên như thă`ng điên "Chúng mày ăn cơm tao mời, uố ng nước tao trả... mà éo thă ng được thì chúng mày làm cháu con Hiê`n béo nhé!". Trọng tài (là giáo viên dạy thể dục) phải chạy lại đuổi mãi lão mới ra.

https://thuviensach.vn

Cả sân nghiêng ngả cười, bảo không hiểu ở đâu rơi xuố´ng thă`ng thâ`n kinh thê´ không biê´t!

https://thuviensach.vn

Trời sinh Khoa sao còn sinh Biển?

Thấm thoắt cũng đã đi qua gần hết kỳ 1. Sau những trận chiến huynh đệ tương tàn, tình hình phòng 212 dần dần trở nên ổn định hơn. Có lẽ đánh nhau mãi cùng chán (vì cuối cùng thằng nào cũng đau), anh em thống nhất thay đổi đầu bằng đổi thoại, cùng nhau thực hiện phương châm 3 tốt: đồng chí tốt, bạn bè tốt, đối tác tốt!

Tuy nhiên một số thành phần cá biệt khác vẫn tồn tại những thói xấu (ăn vào máu rồi). Ví dụ thằng Hợp móm, tính bẩn mãi không sửa được, nên anh em họp kín lấy ý kiến biểu quyết nhằm ra sắc lệnh trừng phạt.

Chuyện kể rằng trong lúc đời sống anh em vô cùng khốn khó, riêng Hợp vẫn túc tắc sinh hoạt theo lối của mình giữ bo bo, của người ta lấy mo mà xúc. Hợp có một hộp sữa Ông Thọ ém kỹ trong đáy rương, cứ đợi anh em tắt đèn ngủ hết mới lọ mọ trèo lên giường âm thầm chui vào màn, lôi sữa ra chấm bánh mỳ nhai nhóp nhép rất gợi đòn.

Anh em họp kín ở tổ xong, đợi Hợp lên thư viện học buổi tối mới bắt đầu ra tay. Thằng Thuật hò một thằng nữa, cùng nhau lôi cái rương của Hợp xuống. Một màn ảo thuật diễn ra. Hai ảo thuật gia bê rương lên cao rồi xoay trái, xoay phải, lộn ngược, lộn xuôi hơn mấy chục vòng, để đảm bảo hộp sữa Ông Thọ trong rương chảy ra quần áo, sách vở khổ chủ.

Hai thằng cứ vừa lắc vừa chửi cái rương, “Này thì sữa này.... Này thì bánh mỳ này... !!!”. Xung quanh khán giả vỗ tay nhiệt liệt hưởng

https://thuviensach.vn

ứng.

Kê´t thúc, anh em trở vê` vị trí chuẩn bị để nghe Khoa điên ngâm thơ, nghe Biển oánh ră´m và tâ´t nhiên... xem Hợp móm đau khổ.

15 phút sau Hợp lễ mễ vê` phòng. Vào đê´n cửa chàng vẫn huýt sáo bài gì mà "Chưa có bao giờ đẹp như hôm nay, non nước vẫy chào lòng ta mê say...". Đoạn chàng nhảy tót lên giường, mở rương câ´t sách vở.

Một tràng chửi xô´i xả vang lên. Tâ´t nhiên là chửi đổng, "Tổ sư thă`ng nào làm đổ... lọ mực của tao ra hê´t quâ`n áo, sách vở. Bô´ mà biê´t được bô´ cho đi nạng luôn".

Anh em ban đâ`u còn vờ vịt không biê´t gì, sau thâ´y nó chửi hay quá, lại buô`n cười vì sữa thì không chảy mà chảy lọ mực... nên cười um lên. Cái trò càng cô´ nhịn thì lại càng cười to hơn, đểu vật. Có thă`ng cười ngã lộn cổ xuô´ng sàn vẫn không ngậm được mô`m.

Giải quyê´t êm xuôi vâ´n đê` Hợp móm, anh em tă´t đèn lên giường nghe Khoa điên ngâm thơ.

Lại nói vê` Khoa điên. Kể từ lúc anh em khám phá ra tài năng trung tiện tuyệt vời của Biển, Khoa tỏ ra ức chê´ hẳn (vì có đô´i thủ không đội trời chung). Từ dạo đó, mỗi khi phòng tă´t hê´t đèn, Khoa mới lảm nhảm đọc được một câu là ngay lập tức giường bên Biển thả ngay một quả bom.

Khoa đọc "Có phải em là thiên sứ đời ta...", Biển sẽ đệm cái "bọp" râ´t đanh thép. Khoa chửi "Thă`ng chó này... vô duyên!". Đợi anh em cười rung cả giường xong, Khoa đọc tiê´p "Để tim anh ngàn lâ`n hóa đá...". Biển chỉ chờ có thê´, thả cái "bọp" râ´t khớp với ca từ. Khoa chửi um lên "Thă`ng mâ´t dạy, đô` vô văn hóa".

https://thuviensach.vn

Tôi thò cổ khỏi màn bảo, “Anh đừng chửi nó, nó đánh dấu chấm câu cho thơ anh còn gì nữa”. Khoa chửi luôn, “Chấm chấm cái con khỉ nhé. Tao đếch hiểu sao trên đời lại có thằng bựa như thằng Biển nông dân này!”

Biển tỉnh bơ bảo, “Em xin lỗi, tại em thấy thơ bác hay quá mà thiếu hòa âm, phối khí, nên...”. Khoa cắt ngang “Phối phối cái mả cha mày... mất cả hứng bố mày!”, rồi đọc tiếp khổ còn lại.

Nói chung đó là cặp bài trùng bất đắc dĩ. Một bên “nghệ thuật vị nghệ thuật” là Khoa , tức sáng tạo nghệ thuật chỉ vì lòng đam mê nghệ thuật. Một bên “nghệ thuật vị nhân sinh” là Biển, nghĩa là tạo ra rắm để phục vụ tiếng cười của anh em. Tôi hay trêu, “Trời đã sinh ra Khoa sao còn sinh ra Biển?”. Khoa bảo, “Tao nghi thằng chó ấy hở van đít. Sau này con nào vớ phải nó quá nhọ cho một cuộc tình”.

Nói đến tình tiện thể kể luôn. Hồi đó hay đá giải trường. Trong đám cổ động viên có em Thìn chuyên phục vụ nước nôi, cam quýt cho đội. Em Thìn quê Quảng Ninh, cao to, béo khỏe, mông ra mông, ngực ra ngực, rất đam mê bóng đá. Lạ cái là đội có 11 thằng trên sân, nhưng chỉ réo tên tôi mà hét. “Anh Huy, anh Huy... sút đi anh Huy!...”. Thìn thua tôi hai tuổi nên gọi anh.

Đá xong em Thìn hay bóc quýt đút cho tôi ăn, anh em trong đội rất gato. Tôi thì chả thích, chỉ quý quý, em Thìn đút cho ăn cũng không từ chối vì tay tôi bẩn, với lại tiện thể muốn bọn kia ghen tỵ cho vui.

Nhưng trên sân thì được, miễn ý kiến. Đi học em Thìn cứ nhăng nhẳng bám sau như cái đuôi. Tôi đã cố đi thật nhanh (từ ký túc xá lên trường khoảng 2 cây) để tránh mặt, Thìn với bạn đi sau cứ gọi thảm thiết như gọi đò anh Huy ơi, anh Huy ới! Khó chịu kinh khủng. Cái trò khi đã không thích mà đối phương cứ sán vào là đâm ra ghét

https://thuviensach.vn

luôn (ngày đó ngu thê´ không biê´t). Bọn ở phòng có đứa khích, “Con â´y xôi oản ngon thê´ mà chả phải tay tao...”. Tôi bảo “Nhường đâ´y, của mày cả có giỏi thì xông vào”. Thă`ng bạn thở dài, “Nó ứ thích tao mới đen”.

https://thuviensach.vn

Tình đầu của Biển và hôm nay chị Dung mặc màu gì?

Trong suốt 4 năm đại học từng sống chung hoặc gặp rất nhiều huyền thoại, nhưng có lẽ Biển vẫn để lại ấn tượng sâu sắc nhất. Biển ít nói, nhưng mở mồm là nói ngất. Giọng lè nhè, ngang ngang và buồn cười. Mỗi khi có bạn gái đến chơi, tôi hay trêu, "Ê Biển ơi, hãy làm một cái gì đó thay lời muốn nói đi?"

Cái gì đó tất nhiên là oánh răm, vì ngoài biệt tài trung tiện ra, Biển chả có cái gì để có thể thay lời muốn nói được. Có hôm tôi bảo Khoa, "Anh Khoa, anh văn hay chữ tốt, anh có thể viết đơn đề cử đặc sản bom của thằng Biển lên Unesco để trở thành di sản văn hóa phi vật thể được không?". Cả phòng cười bò ra, Khoa chửi "Thằng mất dạy. Cái loại cởi quần chổng mông vào nghệ thuật tao không chấp nhé!".

Biển hay có kiểu ngồi bắn thuốc lào, kể rề rà kể chuyện hồi xưa yêu nhau, giọng nó nghe đã buồn cười rồi. Biển kể, ở quê đi chăn bò có con thích tao, nó hơn ba tuổi nên chị chị, em em. Con này chủ động mơi tao trước, gớm, cứ lùa bò ra đồng xong, lần lẩn ra bụi cây hôn nhau chiu chíu. Mà lúc đầu chả biết hôn nó như nào, cứ dí mõm vào nhau rồi cạp cạp như gặm ngô luộc chả ra cái gì cả.

Hôn mãi cũng chán, một hôm rủ nó vào giữa bãi ngô tính làm tí cho biết mùi đời, vì nói thật là tò mò lắm. Vào bãi ngô, chọn chỗ đẹp đẹp trải ni lông nằm xuống. Vừa cởi quần xong, chưa kịp làm ăn gì thì thấy bụi ngô rung rung từ xa. Nghĩ phen này chết chắc rồi, hình như có ai đó đang lại gần, bèn nhổm lên vớ quần áo

https://thuviensach.vn

căm đầu chạy một mạch. Lúc sau quay lại dò la thì... hóa ra gió thổi rung rinh bụi ngô chứ chả phải người chúng mày ạ. Con bé thì vừa mặc quần áo vừa khóc thút thít... Thế là toi mất mối tình đầu...

Anh em nghe xong cười hô hố, khen chuyện tình của Biển rất trữ tình và cảm động. Biển bảo "Trữ tình cái gì, cởi truồng chạy giữa bãi ngô ngứa vãi ra". Khoa thò mồm vào "Nhìn mày như thằng tá điền mà sao con ấy nó thích nhể?". Thuật bình luận, "Chắc nó mê tài oánh rắm". Khoa gật gù, "À ừ nhỉ".

Khoa ghét Biển ra mặt, biết tỏng nên tôi càng hay bơm vào cho Khoa chửi. Tôi bảo, thơ anh chính ra cũng hay đấy, nhưng nói thật còn thua bom thằng Biển vài bậc. Bom nó theo em rất có nhạc tính, chả trầm trầm như thơ anh. Khoa chửi, "Loại tai trâu như mày biết gì, thơ tao không nhạc tính à?".

Tôi phân tích, rắm thằng Biển đủ cả cao độ, cường độ, trường độ và âm sắc, thậm chí có lần trong đêm em còn nghe nó oánh hẳn một dải lên tận ba quãng tám, tức là ngang cơ với giọng Marià Carey lúc đỉnh nhất. Khoa lại chửi. Tôi bỏ đi, bảo "Thôi em chả nói với anh nữa, động tí chửi như đàn bà". Khoa càng điên, với theo "Lần sau đừng mang thơ tao so sánh linh tinh nữa nhé. Toàn loại tụt sịp chổng mông vào nghệ thuật". Khoa tức nhưng không bao giờ làm gì tôi, chỉ chửi thôi vì oánh nhau thì Khoa không phải đối.

Năm thứ hai ở ký túc. Nhân sự phòng 212 có nhiều xáo trộn, có một số thành phần lạ mặt xuất hiện, những gương mặt cũ cũng lác đác ra đi. Trước khi kể tiếp chuyện ký túc, đá ngang sang chuyện chị Dung trông xe cho nó nhã cái đã.

Cổng trường có mấy bà chị trông giữ xe. Trong đám ấy nổi bật có chị Dung, tục gọi là Dung hếch vì mũi hơi hếch. Năm nay chị Dung khoảng 33 – 34 hoặc cũng có thể 37 chả rõ. Chị Dung da

https://thuviensach.vn

trắ´ng, tóc vàng, mắ´t vẽ chì... nhìn rấ´t sexy, đặc biệt là hay mặc váy trắ´ng và nói bậy như ranh.

Có hôm ra bãi gửi xe, thấ´y chị mặc váy trắ´ng mỏng, dài ngang đầ`u gố´i... ngồ`i gác một chân lên gố´c xà cừ. Bà đồ`ng nghiệp đứng cạnh nói nhỏ, "Kìa chân với cẳng kìa, bỏ xuố´ng đi, lộ hế´t cả còn gì". Chị Dung thản nhiên nháy mắ´t bảo, "Kệ, kệ... kệ nó, hi hi". Hóa ra là chị biế´t nhưng muố´n hớ hênh tí, chắ´c muố´n câu mấ´y thằ`ng sinh viên vào gửi xe.

Bọn tôi mỗi lầ`n ra lấ´y xe hay hỏi chị "Hôm nay màu gì chị ơi?". Chị sẽ vén chân váy lên cao một chút đủ để thấ´y quầ`n chip màu gì, xong cười "Nõn chuố´i nhé", hoặc "Tím than nhé"... tùy hôm ấ´y mặc màu gì. Mấ´y thằ`ng rấ´t ưng chị, nên cứ tan học, vừa bước xuố´ng cầ`u thang vừa đố´ nhau hôm nay chị Dung mặc màu gì? Thằ`ng đoán đen tuyề`n, thằ`ng xanh lá cây, thằ`ng bã trầ`u... lao xao loạn cả lên. Có nhiề`u bữa ra cả độ: thằ`ng nào đoán trúng sẽ được bữa cháo lòng đêm. Sau một thời gian ra độ, anh em rút ra được quy luật sau:

Thứ 2 đầ`u tuầ`n chị Dung hay mặc màu trắ´ng; thứ ba mặc nõn chuố´i; thứ tư xanh dương, thứ 6 da cam, thứ bảy máu chảy về` tim ưu ái màu tím Huế´ thủy chung, chủ nhật nóng bỏng nhấ´t nên chơi màu đỏ.

Nhưng người tính không bằ`ng trời tính, có bữa anh em cũng từng bể kèo vì thói đỏng đảnh của chị. Hôm ấ´y sau khi lầ`n lượt từng thằ`ng nhận màu xong, ra bãi hỏi chị, chị Dung kéo hẳn khóa bên hông xuố´ng, bảo "Bấ´t ngờ chưa? Da báo nhé!". Mấ´y thằ`ng há hố´c mồ`m. Mịa, đúng là da báo nâu nâu chấ´m đen tuyề`n thật. Vỡ hế´t cả độ vì chả thằ`ng nào đoán đúng! Đó là chưa kể nhiề`u hôm đoán xanh đỏ tím vàng, da cam, xanh cô ban, cổ vịt, tiế´t dê.... xong,

https://thuviensach.vn

nghĩ kiểu gì cũng có thă`ng đoán trúng, cuố´i cùng chị cười he he bảo chả thă`ng nào chuẩn nhé, hôm nay 7 màu.

Năm ba chuyển phòng khác, phòng 201. Quân chủ yê´u khóa dưới và một sô´ chú khác Khoa. Phòng có thă`ng Tám quê Bă´c Cạn, giọng eo éo như con gái, đi đứng ẻo lả nên anh em gọi là "chị Tám". Chị Tám trên tôi một khóa nhưng gọi mày tao hê´t, khi vui miệng thì gọi chị. Chị Tám nói chuyện môi cứ uô´n éo dẻo thôi rô`i mà chỉ thích chuyện nâ´u ăn, că´m hoa, că´t tỉa... Mỗi khi đứa nào làm phật ý, chị chửi như hát hay nên anh em râ´t thích trêu chị.

Thă`ng Thịnh đen cứ thâ´y chị cáu là ngô`i bên giường đô´i diện trêu, "Hôm nay chị Tám đê´n tháng nên khó chịu trong người nhé chúng mày, đừng động vào chị, chị Tám nhể?". Tám dẩu môi ra chửi the thé như xé vải, "Tao nhét chân vào mô`m mày đâ´y thă`ng kia nhé!". Thịnh đen ngoạc mô`m cười "Sao chị Tám chửi em? Em là em hiểu sinh lý chị em lă´m nên mới chia sẻ, chị không cám ơn thì thôi, chửi cái gì?" Tám lại chửi tiê´p. Tôi không trêu thă`ng này vì nghĩ nó đàn bà, nhỡ nó đê´n tháng thật thì bỏ xừ.

Phòng còn có một thă`ng ái nữa, thă`ng này mới thực sự nguy hiểm vì bóng kín. Chuyện như sau.

https://thuviensach.vn

Suýt mất đời trai vì một thằng bóng kín

Trở lại phòng 201, năm thứ 3.

Như đã nói, phòng có chị Tám ái chửi như hát hay. Thă`ng này tôi không để ý vì nói chung vô hại. Nó cũng sợ tôi như sợ cọp, đang chửi ai mà tôi lừ mă´t là tự động cụp pha tă´t loa rè ngay.

Chị thứ hai là chị Tuyê`n, học sau tôi hai khóa. Thă`ng này tay chân nhẵn thín không có sợ lông nào mới kinh. Tuyê`n ít nói, ai trêu thường chỉ bẽn lẽn cười. Kể cả hỏi nó "Thă`ng này cười cái gì lă´m thê´ mài?" thì nó cũng chỉ cười cười rô`i im lặng.

Hô`i đâ`u, do chưa kịp mua chăn (nói thật là tiê´c tiê`n không nỡ mua), quan sát thâ´y giường nó sạch đẹp, chăn bông â´m áp thơm tho, bèn reo lên, "Tô´i nay có chỗ ngủ rô`i! Tuyê`n ơi tô´i anh ngủ với nhé?". Nghe xong, thái độ nó không phản ứng gì, chỉ mủm mỉm cười. Tôi bực quá (hô`i â´y năm ba, là đại ca rô`i sợ gì ai) hỏi lại cho chă´c, "Thê´ nào? Tô´i có thích giao lưu kê´t hợp không thì bảo?". Nó vẫn nhoẻn miệng ra mà cười.

(Sau này nhớ lại, lúc tôi xin ngủ ké, bọn trong phòng có đứa nhìn tôi với ánh mă´t vô cùng bí hiểm, râ´t tiê´c là tôi đã bỏ qua sự cảnh báo ngâ`m này. Mà kể cũng lạ, phòng thiê´u giường mà chả đứa nào tranh nhau nă`m với thă`ng Tuyê`n?)

... Thê´ rô`i màn đêm huyê`n ảo cũng buông xuô´ng trên bâ`u trời Mễ Trì. Sau khi lê la quán xá chán chê, tôi vê` phòng. Chị Tuyê`n đã ngủ trước, chăn khép hờ ngang thân trên, cặp đùi mịn màng dạng ra râ´t có mỹ quan. Sau khi gạt bớt cho cặp đùi kia khép

https://thuviensach.vn

gọn vào, tôi kéo chăn bắt đầu lim dim thưởng thức cảm giác ngủ trên một cái giường thơm tho, sạch sẽ.

Nửa đêm, đang ngái ngủ, chợt chị Tuyền quay mặt sang. Vừa nhóp nhép nhai, vừa dí sát môi vào má tôi. Hơi thở nóng rẫy, cảm nhận rõ cả sự ẩm ướt. Trời ạ, ghét nhất ngủ chung đứa nào quay mặt vào hướng tôi, bèn bẻ cổ nó ra phía ngoài cho chắc gạo. Thì tiên sư, nửa tiếng sau, chị lại vác cái mặt bèn bẹt ấy dí dí mạnh hơn vào má tôi. Để yên xem chị mơ ngủ làm gì tiếp theo... Đang định kéo chăn tấp mặt chị lại thì chợt chị hôn tới tấp vào cằm, vào má, rồi tay chị vòng sang ôm cứng người tôi.

Nghĩ thầm chắc thằng này đang mơ ngủ, hoặc nó từng ngủ với gái nên quen thói. Điên quá bẻ đầu nó lần nữa, rồi tiện tay khuyến mại cho nó cái bộp vào mặt. Lập tức nó ngủ ngoan ngay, không động đậy.

Nhưng rồi cũng chỉ được vài chục phút, cứ nhè tôi lim dim ngủ lại là nó hành động tiếp. Lần này nó quặp chân sang đùi, tay thì sờ soạng loạn cả lên, mồm rúc rúc còn đòi... hôn. Lúc ấy vừa điên vừa hoảng, chính xác là sốc. Nhẽ nào giữ gìn long thể hai mấy năm, môi còn chưa được hôn bạn gái... giờ mất cái ngàn vàng vào tay thằng gay này?

Nóng mặt quá, gạt nhẹ chân nó ra rồi thò tay búng thật lực hai cái liền vào bộ ấm chén nó. Thằng bé "á" lên một tiếng, người co lại như con tôm. Sẵn điên lên, giật cùi chỏ một phát dính cái "hự" ngay vào lườn, nó hộc lên mấy tiếng rồi xuýt xoa đau đớn nằm nguyên một cục.

Đêm vẫn còn dài, nhưng không dám nằm nán lại nữa. Chỉ sợ lúc tôi ngủ vêu mõm, chị quay sang vùi hoa, dập liễu thì chết tôi, sau

https://thuviensach.vn

này biết ăn nói kiểu gì với người yêu? Chẳng lẽ lại bảo "anh đi xe đạp, chẳng may ngã...." à?

Lục tục hất chăn vùng dậy sang giường nằm với thằng khác cho lành, không chơi dại nữa. Mãi sau này chuyện lộ ra, lần lượt từng thằng đứng lên kể tội chị Tuyền. Có thằng bảo nó còn nằm lên cả bụng em, dập như đúng rồi anh ơi, tởm kinh lên được! Tôi cười bò ra, chửi thề mà chúng mày không phím cho tao biết, suýt nữa đi tong đời giai đẹp.

Phòng này cũng có vài dị nhân khác, điển hình là bần tiện đệ nhất Mễ Trì – Thạch Văn Điền. Tên dài ngoằng ấy do tôi đặt cho. Điền quê Ba Vì, mặt mũi cổ quái như người tiền sử, da trắng toát, nhưng viết văn khá tốt (hay được đăng báo). Hồi ấy Điền có lọ dầu gội Mỹ Hảo màu đen, to như cái chai, luôn ém kỹ dưới đáy rương không ai có thể xin được.

Cứ tầm 5 – 6 giờ chiều, Điền rón rén mở rương lôi lọ dầu ra, bóp vào tay một ít rồi... thoa lên đầu. Có hôm bơm trực tiếp, nhìn như bãi chim ỉa hay bị bò liếm. Xong xuôi lấy khăn mặt trùm đầu, lọ mọ xuống bể nước tắm gội (trùm khăn kẻo thằng khác hớt mất).

Có hôm không hiểu sao Điền mang cả lọ dầu ra bể, thằng phòng bên tắm xong, thấy dầu của Điền chắc tiếc rẻ, nên mượn chai dầu bóp vào cái sịp ướt giặt cho... thơm. Thằng này đang bóp thì Điền nhà ta xót của giằng lấy chai dầu lẩm bẩm, "Xin dầu gội người ta để giặt sịp lại còn nặn nhiều...". Thằng kia tức quá cầm chai dầu bóp lấy bóp để cho phè cả ra... Ngay lập tức Điền nhoài người giật lại, thế nào trượt chân ngã cái rầm sứt cả mảnh răng cửa, máu chảy tèm lem cả mồm. Hai bên lao vào đấm nhau náo loạn một góc ký túc. Bọn tôi đứng trên gác hai nhìn xuống

https://thuviensach.vn

thâ´y hê´t nhưng kệ nó, có thă`ng còn nhảy dựng lên, vỗ tay như tuyển Việt Nam vừa ghi bàn vào lưới Thái Lan.

Điê`n bản tính, văn thì nuột nà nhưng sô´ng chả ra gì nên anh em ai cũng ghét ra mặt. Buổi trưa có hôm ăn cơm vê`, Điê`n ngậm tăm ngủ vêu mõm, chân vẫn đi giày đàng hoàng. Thă`ng Hưng tô` bèn nhảy xuô´ng rút cái tăm ra, lâ´y cái tăm hay dùng ngoáy tai ngoáy một hô`i vào mũi cho thật đậm rô`i... nhét vào mô`m Điê`n. Điê`n không hay biê´t gì, thi thoảng còn đảo đảo môi, nhìn như gái xì tin đang ngậm kẹo mút, hài vật.

Chuyện bọn nó bựa thì kể mãi không hê´t, nhưng chuyện bựa của riêng tôi thì cũng một mớ. Năm thứ ba bă´t đâ`u lỳ rô`i. Là một đứa thuộc diện nổi tiê´ng ký túc vì đá bóng ngon và viê´t báo nhiê`u, đi đâu cũng khệnh khạng phê´t. Vì lẽ đó nên ít nhiê`u tôi giữ "hình ảnh" một chút, không thô bỉ được bă`ng bọn bạn cùng lứa.

Vài chuyện bỉ nhâ´t của tôi là như này. Cùng mâ´y đứa đêm hôm tụt quâ`n nhảy vào... bể nước ký túc bơi, tă´m rửa â`m â`m, thậm chí còn thách nhau đứa nào lặn lâu nhâ´t luôn (gọi là giải thâ`n kinh mở rộng) , xong có đứa tiê´t lộ trong lúc lặn tranh thủ đi tiểu phát, sáng mai đám đàn em vẫn oánh răng, lâ´y nước bể pha trà, pha mỳ tôm bình thường.

Vào thư viện ngủ nhờ buổi trưa (bà cô thư viện quý lă´m), lúc sau buô`n tiểu quá, tìm mãi không ra nơi xả (vì cửa khóa ngoài), bèn trèo lên ô cửa sổ, hé ra một chút rô`i... câu ra ngoài. Thê´ quái nào căn chỉnh tọa độ kiểu gì mà tưới ướt cả mâ´y cái xe máy của khách dựng bên ngoài, bọn nó hét â`m lên hỏi nhau "Nước... nước ở đâu chảy xuô´ng thê´?". Đang dở nên không hãm lại được, bọn nó chửi cho một trận.

https://thuviensach.vn

Tán mãi mới đổ được một em năm nhấ´t, em Thủy quê Sơn La. Thủy to cao, người múp và mặn mà. Vừa tỏ tình xong thì thấ´y em cùng phòng xinh hơn nên dừng lại chuyển hướng tán cái đã. Rủ Thủy ra khu-ôn viên, hỏi “Em có yêu anh không?”. Thủy vừa khóc vừa nói “Có”. Quay sang bảo “Nhưng anh lại không yêu em nhé”. Con bé ôm mặt khóc tu tu, hỏi sao lại thê´? Trả lời, “Anh chả biê´t nữa”... Nhục nhấ´t là khi lời tỏ tình với em xinh hơn kia thì em â´y bảo, “Dạ em có bạn trai rô`i”. Tự nhiên mấ´t cả chì lẫn chài!

Bô´n năm ký túc, tổng kê´t lại chỉ yêu có một người vào năm cuô´i, khi em â´y đang học 12, chuyên Toán Tin Quô´c gia. Một mô´i tình đẹp nhưng dang dở, thậm chí mới câ`m tay nhau có vài ba bận, chưa hôn. Nhưng thôi, chuyện đó lại là một câu chuyện dài...

https://thuviensach.vn

Vũ điệu hắc lào

Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại náo nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường. Buổi sáng hôm ấy, một buổi ban mai đầy sương thu và gió lạnh, chị bán thuốc tây ở cổng ký túc âu yếm nắm tay tôi hỏi, "Thế ghẻ hay hắc lào để chị lấy thuốc đây?"

Xin lỗi bác Thanh Tịnh, em nhại văn bác phát có gì bác bỏ quá vì em đã dẫn link tác giả tử tế, cơ mà khúc nói về ghẻ và hắc lào là em chế vào cho hợp tâm tư sinh viên ký túc thời đó.

Thôi không đùa nữa. Có thể nói với lũ sinh viên nội trú khi ấy, có một thứ rất khó để giấu, đó là vấn đề ghẻ và hắc lào. Chưa có một công trình khoa học nào nghiên cứu và lý giải thấu đáo sự xuất hiện của ghẻ ở ký túc, nhưng với anh em sinh viên thì tất cả được đổ cho nguồn nước. Đó là cách thông minh nhất, cũng như mắt bị lác là tại hướng đình – thế cho lành.

Trong khuôn viên Mễ Trì có những hàng cây cổ thụ rất lãng mạn, và nếu bắt gặp một lãng tử sơ vin, áo trắng cổ cồn, đứng trầm tư, một tay đút túi quần rất phiêu du bên gốc xà cừ... thì đích thị anh ấy đang gãi ghẻ. Đó sẽ là hình ảnh kiêu hùng và bi tráng nhất của một nam sinh nội trú mà mai sau mỗi khi nhớ lại, nó khiến chúng ta không khỏi ngậm ngùi.

Sau đây là mẩu đối thoại phổ biến trong cuộc hạnh ngộ giữa anh Mễ Trì và anh Bách Khoa:

https://thuviensach.vn

- Ô` bạn hiê`n! Dạo này vẫn ghẻ chứ?

- Không bạn ơi, chuyển sang hă´c lào rô`i.

- Tô´t quá, tôi thì song kiê´m hợp bích cả ghẻ lẫn hă´c lào mới đau em!

- Mà bạn đang dùng loại gì đâ´y? ASA hay DEP?

- DEP, chứ ASA xót lă´m.

- Ừm.

Đó là tên hai loại biệt dược trong phác đô` điê`u trị ghẻ của anh em, còn loại nữa là BSI, lọ thủy tinh bé bă`ng ngón tay cái bên trong chứa thứ nước giô´ng y chang xì dâ`u ta hay châ´m rau lang, nhưng loại này chuyên cho hă´c lào.

Không biê´t cánh nữ thì thê´ nào, nhưng đô´i với mâ´y thă`ng đực thì "sô´ng chung với ghẻ" gâ`n như đô`ng bào miê`n Tây sô´ng chung với lũ. Cứ khoảng 3 giờ chiê`u trở đi, ngủ dậy việc đâ`u tiên là vạch mông ra gãi. Nê´u hă´c lào thì gãi cho bong lớp da mâ´t dạy bên ngoài rô`i dùng bông tẩm BSI châ´m vào. Khỏi phải nói, BSI chứa châ´t gì đó (chủ yê´u là cô`n) nên ngay sau khi bôi vào, các con giờ nhảy dựng cả lên vì xót. Để tăng phâ`n sinh động, có phòng bật hẳn băng Mô đen Tă´c kinh lên nhảy theo, gọi là vũ điệu hă´c lào, nhìn ngoài tưởng đang lạc vào sàn New Century hay quán bar nào đó.

Phòng khi â´y 12 thă`ng thì 9 thă`ng ghẻ, không ghẻ thì hă´c lào (có thă`ng bị cả 2 luôn). Ở phòng 212 thì Vũ nháy được coi là nhà hă´c lào học, còn Tuân say là nhà ghẻ học. Những đêm mùa đông lạnh giá, sau khi lang thang trêu gái vê`, Vũ nháy sẽ ngô`i trên giường, bật cái bê´p điện có dây lò xo lên, tiê´p theo là tuột quâ`n sịp, từ từ bóc những lớp da chê´t... thả vào bê´p. Ngay lập tức một

https://thuviensach.vn

mùi hương đê mê, say đắm lòng người bốc lên – thứ mùi mà Biển vẫn chửi "Như mùi thịt trâu gác bếp". Da người thường đã ghê, đây lại còn đã qua tẩm ướp dung dịch BSI, cứ xèo một cái là khói um lên rất ghê răng.

Một bữa Thịnh đen và Khoa uống rượu lòng lợn về, hai thằng đều say nói ra tiếng Mán nhưng không nôn ra được, kể cả móc họng. 1 giờ đêm Vũ nháy nhảy trên giường tầng hai xuống bảo "Để tao". Sau khẩu quyết đanh gọn, Vũ bật bếp lò xo lên, vạch chân bóc những miếng da chết thả vào. Thì lạ chưa, Khoa và Thịnh ngửi xong gọi "em Huệ" luôn mới tài. Kể từ đó cứ thằng nào say xỉn cần a xê nôn là anh em dí mặt bắt ngửi món trâu gác bếp của Vũ, hiệu quả cực kỳ.

Lại nói về nhà ghẻ học Tuân say (thằng này khi nào cũng trong trạng thái say rượu). Tuân nghiên cứu rất kỹ cơ chế sinh trưởng của ghẻ. Theo Tuân, ghẻ được chia thành hai loại, ghẻ nước và ghẻ ruồi. Ghẻ nước hay cư trú ở bàn tay, nhất là kẽ tay, loại này ngứa ít hơn ghẻ ruồi, bôi DEP vài tuần nhanh khỏi. Ghẻ ruồi mới kinh, Tuân bày cho anh em cách dùng kim khâu bắt ghẻ, động tác của anh tỉ mỉ và điêu luyện như vừa tốt nghiệp trường Y, khoa giải phẫu. Cứ khều được một con, anh sẽ hét vang "Tổ sư mày, chạy đâu cho thoát!"

Tôi mon men lại gần, tò mò hỏi "Đâu đâu?". Anh chỉ vào lòng bàn tay bảo "Đây thây, phải tinh mắt cơ". Mấy thằng cũng xúm vào chiêm ngưỡng nhưng chả thấy gì, Tuân bực mình, "Mắt chúng mày chỉ giỏi soi gái là tài, to như sợi chỉ thế này mà không thấy thì bố cũng lạy thầy!"

Hồi ấy nông nhàn, anh em hay tổ chức thi nhại thơ về ghẻ và hắc lào, nhưng lâu quá rồi tôi quên xừ mất, chỉ nhớ mang máng hai câu tôi đề tặng Khoa điên. Nguyên bản của anh Du là *"Dưới cầu nước chảy trong veo. Bên cầu tơ liễu bóng chiều thướt tha"*, tôi

https://thuviensach.vn

chê´ thành *“Dưới tâ`ng nước chảy lao xao. Trên tâ`ng Khoa gãi hă´c lào như điên”*. Khoa xị mặt lèm bèm bảo “Thă`ng Huy nhá, bô´ mày chỉ bị ghẻ thôi, hă´c lào bao giờ?” Tôi giải thích, anh đọc sách nhiê`u mà chả hiểu cái gì cả, vào thi ca nó phải khác chứ, em gieo từ “ghẻ ruô`i” nó sái vâ`n đi, anh hiểu chưa? Khoa lườm, “Mày không phải gáy đểu anh!”.

https://thuviensach.vn

Khoa điên

Nhập phòng được vài tháng, một hôm thă`ng Bảo Nam Định đập đập vai tôi chỉ vào một thă`ng tóc bô`ng bê`nh như Xuân Diệu đang ngô`i cong lưng bă´n thuô´c lào, bảo, “Con này thơ của nó phiêu phê´t!”. Tôi trô´ mă´t nhìn cái lưng tôm đang rít thuô´c như cháy nhà, hỏi “Thă`ng nào thê´? Ở đâu ra thê´?”. Bảo ghé tai lí nhí râ´t bí hiểm “Hơn anh em ta 3 – 4 tuổi đâ´y, trước ở ngoại trú, chă´c bị chủ nhà đuổi nên mò vào ở ké. Thơ lão quên sâ`u luôn!”

Nói thật tôi ghét sẵn những thă`ng suô´t ngày thơ thẩn, nhìn chúng nó â´m ớ, ẩm ương bỏ xừ. Trong mă´t tôi, những thă`ng không làm được gì thì sẽ quay sang làm thơ, vì làm thơ nhàn. Lên dòng, xuô´ng dòng gieo ba câu vớ vẩn, càng ra vẻ bí ẩn chữ nghĩa càng dễ lòe người.

Quay lại với cái thă`ng lưng tôm kia. Trong đám hỗn mang đang vây quanh cái xô nhựa đợi đê´n lượt bă´n điê´u cày, tôi soi nó kỹ từ đâ`u đê´n chân xem thi sĩ thì có khác người thường không. Thi sĩ bận quả quâ`n vải mê`m mại thướt tha màu mă´m tôm, áo sơ mi tră´ng cổ cô`n, lông mi dài và cong, mũi thuộc dạng nhòm mô`m (theo lão Hải quă´c thì mũi nhòm mô`m tức mũi dài nhọn chìa tận mô`m, dạng này làm tới đâu ăn hê´t tới đâ´y, nghe bảo vậy biê´t đâu được vì tôi không rành tướng sô´). Tóm lại cũng giô´ng người thường phê´t, mỗi tội hơi ẻo ẻo, đi đứng dặt dẹo đúng kiểu người trên mây.

Sau màn giới thiệu thì được biê´t anh tên Khoa. Tôi hỏi liệu anh có họ hàng gì với Trâ`n Đăng Khoa không? Gãi gãi mông, anh bảo

https://thuviensach.vn

“Chả họ hàng gì cả. Tên khai sinh của tao là Hoan, ở quê đi chăn bò tao hay làm thơ nên bọn nó gọi là Khoa con. Thấy hay hay để thế luôn!”

Giới thiệu xong, để ra mắt, anh đọc mở hàng bài gì đó quên rồi. Anh bảo bài này biên tặng con nhổ lông gà. Mấy thằng hỏi con nhổ lông gà là sao? Khoa nheo mắt, thì hồi trước tao làm thêm ở khách sạn, tao phụ bếp còn nó nhổ lông gà. Nhớ mỗi hai câu gì mà, *“Em là thiên sứ đời ta. Một thiên sứ liêu xiêu không cánh nhỏ”* đại loại thế. Tôi giả vờ ngơ ngác hỏi anh.

“Tức là trước đây nó có cánh nhưng sau đó tiện tay nhổ lông gà, nó nhổ luôn đôi cánh thiên thần cho khỏi vướng phải không anh?”

Khoa lườm “Thẩm thơ như mày phí cả thơ bố. Mày hiểu như này nhé, giữa bóng tối cô đơn cuộc đời anh, em hiện về cứu rỗi hồn anh như một thiên sứ. Thiên sứ em, một người bình thường không có đôi cánh trên vai... Hay không?”

Cả lũ vỗ tay rôm rốp nói hay, hay anh ạ. Biển bảo “Chính ra thơ anh chỉ hay khi anh giải thích. Anh không giải thích chả ai hiểu anh nói cái gì”. Khoa nói, thì thế, thơ chết nó phải thế chứ!

Anh không biết có phải đa tình không nhưng cứ gặp con nào xấu xấu là tối đó anh có ngay bài về nó. Tính anh dị, chính xác là style của anh không giống ai. Anh hay ưng những em gái mà bọn tôi nghe tên lập tức ôm bụng cười vì... xấu, không xấu thì cũng béo quay béo quắt, hoặc tròn tròn, ủng ủng như củ su hào. Nhiều khi cả lũ bảo nhau, không biết thẩm mỹ lão này thuộc hệ gì nữa. Nhưng không sao, nguyên mẫu có thể như củ su hào nhưng cứ vào thơ anh là thành thiên thần hết. Thơ nhà trồng được, nên em nào cũng đẹp long lanh, đáng yêu thôi rồi (đọc xong toàn tưởng lão đang tả hoa hậu Bùi Bích Phương).

https://thuviensach.vn

Một hôm nghỉ giữa tiế́t tôi xin thằng Nam tóc bạc 2 nghìn ra quán cóc mua điế́u Vina ngậm cho sang mồm. Lò do ra chân cầu thang thì đụng ngay thánh thơ đang ngồ̀i chồ̀m hỗm tán phét thi ca với em Kiề̀u khóa dưới. Kiề̀u tên thật là gì Kiề̀u chả biế́t, tôi hay gọi Thúy Kiề̀u cho nhã. Em này thì mê thơ Khoa tợn, nhìn ánh mắ́t nó rạng ngời đủ hiểu.

Kiề̀u diện quầ̀n vải màu trắ́ng bó sát, ngồ̀i dạng ra nghe thơ rấ́t say sưa, thỉnh thoảng gật như bổ củi, chắ́c đồ̀ng cảm mạnh mẽ trước những ý thơ khi mong manh như mây như khói, khi bạo liệt như đóng than tổ ong... của Khoa.

Trong phòng Khoa kị Biển thầ̀n rắ́m nhấ́t (đã biên trong phầ̀n trước). Biển chính là đứa phá hỏng không gian nghệ thuật của anh bằng những cú bom mà theo Khoa là rấ́t phản cảm. Đêm khuya, khi anh em tắ́t điện lên giường thẩm thơ thì Biển âm thầ̀m rình cơ hội. Hễ Khoa đọc xong một câu, bên kia giường Biển nhanh như cắ́t thả ngay phát "bọp" rấ́t nhịp nhàng. Biển tài ở chỗ nó căn khúc nào dấ́u phẩy thì sẽ thả rắ́m nhẹ hơn, khúc nào hế́t ý, tiế́ng rắ́m đanh hơn. Kế́t thúc bài thơ Biển còn tinh tế́ thả hẳn ba dấ́u chấ́m thành một tràng dài đầ̀y ám ảnh. Tài hơn nữa là Biển không bao giờ cười khi hòa âm cho thơ Khoa. Ở Biển, người ta bắ́t gặp tâm hồ̀n và tính cách của một nghệ sĩ luôn trăn trở, tâm huyế́t với nghề̀, dù đố́i với Khoa Biển chỉ là thằng nông dân chổng mông vào nghệ thuật!

Năm ba lớp có kỳ thực tập. Khoa điên, tôi, Hải quắ́c và ba đứa con gái được biên chế́ vào một nhóm, cơ quan thực tập cách Hà Nội mười cây số́. Thực tập thì anh em lạ gì, đi ngấ́t ngấ́t ghi chép ba thứ lăng nhăng rồ̀i về̀ làm bài báo cáo gửi chủ nhiệm. Hàng ngày mấ́y đứa lượn lờ một vòng quanh khắ́p cơ quan, xem có tìm ra được một tấ́m gương điển hình nào không để viế́t. Cơ quan có một em ngon thôi rồ̀i, tên Nga. Chiề̀u chiề̀u Nga đóng bộ váy da lươn, áo

https://thuviensach.vn

sơ mi cộc tay đi đi, vê` vê` gian nhà tập thể nă`m trong khuôn viên cơ quan. Tôi đập vai Khoa "Ê, anh viế´t vê` con này đi. Nó ngon thế´ cơ mà?" Khoa ngó nó một lượt từ đâ`u đế´n chân rô`i thở dài hiu hă´t "Tâ`m của nó cao quá, tao không đủ tự tin". Thật, tôi cũng thâ´y em Nga ở một đẳng câ´p khác so với phâ`n còn lại các gái ở cơ quan. Mặt Nga lạnh như băng không cảm xúc, đẹp một vẻ đẹp vừa kiêu sa vừa gợi tình, ba đứa tôi đê`u ưng.

Khoa thích em Nga lă´m nhưng chỉ dám đứng từ xa vừa đái vừa run. Mỗi lâ`n em nó đeo cái túi xách bé tí uô´n éo đi qua là Khoa nhà ta thở dô´c, mô` hôi lâ´m tâ´m rỉ trên trán. Tôi bảo, anh mong manh nhỉ. Khoa không nói gì, xé tờ giâ´y trong sổ thực tập biên ngay bài thơ. Chữ anh như rô`ng bay phượng múa, viế´t xong anh bảo mày thẩm xem hay không. Tôi bảo, người thật việc thật nó đi qua thơm phưng phức trước mũi không dám mở mô`m, thơ ca giải quyế´t cái gì. Thế´ trong thơ anh gọi nó là gì, thiên sứ hả? Khoa bảo không, tao ví nó là cánh chuô`n chuô`n ớt mong manh trước gió vì liên tưởng đế´n quả váy da lươn mỏng mỏng của nó. Tôi phì cười bảo đúng là Khoa điên!

Một tô´i mùa hè đâ`y gió, đang bă´n thuô´c lào trước sân chợt phát hiện bóng một thă`ng đàn ông lủi nhanh như că´t vào phòng em Nga. Mă´t Khoa kém nên không thâ´y, tôi véo tay bảo, "Có biế´n rô`i, vào phòng xong đóng bịt cửa thế´ kia thì xong rô`i!"

Hải quă´c và tôi thả dép cho Khoa giữ rô`i nhẹ nhàng tiế´p cận cửa sổ phòng em Nga. Cửa sổ bên trong dán giâ´y báo, chỉ hở mâ´y lỗ bé bă`ng ngón tay nên râ´t khó quan sát toàn cảnh. Trong ánh đèn mờ mờ, nói thật là chả thâ´y gì, chỉ đoán thă`ng kia đang ôm â´p cánh chuô`n ớt của Khoa điên sau lớp ri đô mỏng. Hải quă´c lùn nên không xem được, thi thoảng tôi phải quay ra update diễn biế´n.

"Làm gì rô`i?" Hải quă´c kéo áo hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đang cháo lưỡi!” Tôi bô´c phét.

Nghe xong Hải quă´c chạy ra thông báo cho Khoa “Cháo lưỡi rô`i nhé” rô`i lại chạy vào nghe tôi update tiê´p.

“Đê´n đâu rô`i?”

“Sờ đê´n vê´u rô`i!”

Hải quă´c cà giật chạy ra sân ghé tai Khoa, “Vê´u rô`i, vê´u rô`i”. Tôi gă´t “Chạy ra chạy vào làm cái gì thê´? Bảo vệ đi tuâ`n thâ´y được thì vỡ mô`m”. Hải quă´c gãi tai “Thă`ng ôn Khoa, nó đang khóc hay sao â´y. Cho nó sáng mă´t một thể, này thì cánh chuô`n ớt mong manh này... Mà tập trung đi, đê´n khúc nào rô`i?” Tôi bảo bình tĩnh.

Hải quă´c năm â´y 36 hay 37 tuổi chả rõ. Ngô`i quán nước tán mâ´y em khóa dưới chúng toàn gọi chú, Hải chau mày “Chú gì, vớ vẩn”. Anh có điệu đi cà giật, cà giật như đô`ng hô` điện tử nên Nam tóc bạc đặt cho cái nhũ danh Hải quă´c. Mặt nhàu râ´t đúng tuổi, nhưng phâ`n còn lại bên dưới của anh giô´ng đứa học sinh lớp 6. Hô`i â´y Hải quă´c có con Babetta đỏ, đi đâu chở tôi hay vênh mặt ra sau hỏi “Mày thâ´y xe anh nổ ngon không, êm nhể?” tôi cười bảo ngon. Hải ưng lă´m.

Quay lại diễn biê´n phòng em chuô`n ớt cảnh mỏng. Dưới ngọn đèn vàng, sau tâ´m ri đô bập bùng, tôi cô´ căng mă´t nhưng chỉ thâ´y ảo ảo chịu không biê´t chúng nó đang làm gì. Được ông Hải quă´c cứ xung xăng chạy đi chạy lại, chô´c chô´c lại rướn chân hỏi “Sao rô`i? Xung trận chưa?”, nên càng cuô´ng, định thò ngón tay xé luôn mảnh báo bên dưới cho ông â´y soi đỡ hỏi lă´m nhưng sợ lộ nên thôi.

“Hình như... să´p rô`i!”

https://thuviensach.vn

“Hình như là sao? Mày thấy rõ lại còn phải đoán?”

Thấy ông kễnh xoắn quá, chém bừa.

“Rồi nhé, đang triển!”

Chỉ chờ có thế, Hải quắc chạy ra bắn vào tai Khoa điên.

Đang ghé tai thẩm xem liệu có âm thanh lạ nào phát ra không, vì nhìn mãi chả tưởng tượng được gì, thì nghe cái “bụp” ở ngay cửa sổ. Một hòn đá rơi xuống dưới chân tôi. Hoảng quá Hải quắc cong đít chạy trước, tôi rẽ hướng khác chạy sau.

10 phút sau thấy không có gì ầm ĩ, tôi lủi theo lối tắt qua mấy gốc xà cừ mò về phòng. Về đến nơi thấy Hải quắc đang chửi Khoa xơi xơi. Tôi hỏi gì đấy? Hải lừ lừ bảo.

“Thằng điên này ném đá này! Làm bố mày tưởng ai, chạy tụt cả quần!”

Hóa ra tác giả viên đá ấy là Khoa. Tôi hỏi anh ném làm cái gì thế? Khoa đi đi, lại lại giữa phòng, bảo “Thích thế!”. Á à, nhẽ nào chàng ghen với thằng bồ của chuồn chuồn ớt cảnh mỏng? Mà kể cũng phải, tôi an ủi anh “Thôi anh ạ, tình nó phũ thế đấy! Tôi thì thơ thơ thẩn thẩn lãng mạn, nó thì chả coi ra mẹ gì”. Khoa ậm ừ hỏi lại, “Nhưng anh hỏi thật là chúng làm gì chưa?“. Tôi thương anh quá, nhe răng cười, “Thì em có thấy gì đâu, nhưng một giai một gái trong đêm hôm khuya khoắt, theo anh thì làm gì là hợp lý nhất?”. Khoa im lặng không nói thêm câu nào. Kể từ đó anh thôi làm thơ về chuồn chuồn ớt cánh mỏng.

Kết thúc kỳ thực tập, tôi lấy cái truyện ngắn từng in báo nộp, còn Khoa biên bài thơ khỉ gió gì đó đưa cho thầy chủ nhiệm. Chả

https://thuviensach.vn

thâ´y thâ`y ý kiê´n gì, nên tôi yên tâm kỳ thực tập đã thành công rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Dị nhân Giang say

Có thể nói nhanh cho vuông, khái quát về sinh viên thế hệ ấy chỉ cần mấy từ thôi: Đó là thế hệ ốm đói về thể chất và bế tắc về tinh thần. Hệ quả là sinh ra những đứa dở ông, dở thằng, điên điên, khùng khùng đúng kiểu dị nhân nhưng không biết tôi dị. Một thế hệ mà lý tưởng lớn nhất là cuối tháng con mụ bán cơm răng vổ, mông như cái lồng bàn đừng đòi tiền nợ tháng trước, còn hoài bão phi thường nhất là đầu tháng ở quê gửi cho vài yến gạo xấu, mấy cân lạc nhân, ấm hơn nữa là cân cá khô ăn dần những lúc hết sạch tiền.

Có lẽ vì thế mà bộ Giáo dục khi ấy đã có một quyết định rất thông minh và đầy tính nhân văn, là không phát động chiến dịch kiểu *Mùa hè xanh tình nguyện* như bây giờ. Các con giời sáng nhịn đói, chập chững leo lên tầng 4 giảng đường có đứa còn tụt huyết áp sức đâu mà giúp dân lợp nhà, đào ao và đóng gạch.

Thay cho Mùa hè xanh tình nguyện, anh em ký túc Mễ Trì phát động chiến dịch *"Ngủ vì ngày mai lập nghiệp"*. Tức là ngủ một mạch từ đêm hôm qua đến gần trưa hôm sau, kim đồng hồ chỉ 11 giờ túc tắc xuống bể nước oánh răng, rửa mặt rồi xỏ tay túi quần đi ăn cơm luôn. Phong trào này được nhân rộng khắp các khu nội trú như Kiến trúc, Ngoại ngữ, Bách khoa, Xây dựng và Thủy Lợi, vì nó rất thiết thực: vừa đỡ tốn calo vừa không mất tiền ăn sáng.

Giữa bối cảnh chạy ăn từng bữa toát mồ hôi thì vẫn có một nhu cầu không thể cưỡng lại được, đó là yêu. Thời đó chưa có facebook nên cách tương tác phổ biến của anh em nhà C1 với chị em C2 là

https://thuviensach.vn

đứng trên ban công hú hét. Chỉ cần một đứa xuýt xoa, “Ôi chúng mày ơi, con Lan khoa Sinh này!” thì ngay lập tức cả đám nhao ra chỉ trỏ, bình luận. “Dạo này độn ngực hay sao ấy thế?”, rồi hét tên em Lan “Lan ơi, Điệp của em đây nè!”, “Trời ơi, Lan đi đâu mà dáng điệu khoan thai vội vã thế em?”, “Lan ơi, thằng Hùng còi nó đã làm gì em chưa?”

Đáp lại thịnh tình của anh em, dưới sân Lan vẫn mải miết cắm cổ đi, kệ gạch đá đang rào rào ném xuống, tuyệt đối không like hay comment lại quả. Trong mắt các em C2, hình ảnh anh em nội trú C1 rất giống mấy thằng hay lởn vởn trong khuôn viên bệnh viên thần kinh Trâu Quỳ, vì thế gái nội trú rất ít em yêu giai nội trú. Đối tượng của các nàng phải là những anh ở ngoài, tốt nhất là có Đờ Rim, bét ra cũng phải Cub 81 kim vàng giọt lệ. Còn cái ngữ mùa hè mặc quần đùi Thái, cưỡi xe đẹp ghẻ Viha, mùa đông thì đóng bộ vét sida sặc mùi hàng thùng mua 7 chục một bộ dưới chợ Kim Liên thì lượn đi cho nước nó trong, em không tính tiền.

Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, tình yêu lãng mạn của Giang say với em Oanh là một trong những ngoại lệ đó.

Giang say tên thật là gì Giang quên mất rồi, chỉ biết anh quê đất lửa Quảng Trị. Hồi mới vào có đứa hỏi anh học năm mấy? Vừa gãi mông, ảnh vừa bảo “Tau chỉ nhớ là tau học khoa Triết, còn éo biết năm mấy”. Sau này mới biết cứ lên được 2 năm anh lại thụt xuống 1, đúp lên bờ xuống ruộng đến nỗi có lần thi học phần, anh làu bàu “Hình như cái đề ni tau gặp mấy lần rồi”. Cứ rượu say là anh lăn quay ra ngủ mặc kệ trời đất. Có hôm tỉnh dậy giữa trưa, anh cắm mặt vào góc phòng, vén quả quần đùi Thái lên đái tồ tồ vào cái xô nhựa vẫn để điếu cày vì nghĩ nhà vệ sinh.

Giang say rất ưng em Oanh khoa Tâm lý. Em Oanh trông khá mặn, dáng dấp cao ráo, cũng ra vẻ đề phết, mỗi tội cận lòi. Mỗi

https://thuviensach.vn

lần đứng gãi ghẻ bên cửa sổ tầng hai, thấy Oanh đi dưới sân, Giang say lập tức thụt ngay vào trong, đoạn dặn đàn em, "Tụi bây đừng trêu nha! Tau đang tán hắn đó!". Anh em hỏi tình hình tán đến mô rồi? Chui được vào ri đô chưa? Giang say buồn bã lắc đầu bảo "Đụ mạ, có khi phải nhờ Khoa điên biên cho bài thơ mới được! Tán mãi không ăn thua!"

Nói về cái sự yêu của Giang say thì cũng lắm công phu. Anh có biệt tài gần như duy nhất là búng muỗi. Những tối mùa hè ẩm ướt, cởi trần, bận mỗi quả quần đùi Thái màu cam, anh ngồi trầm ngâm như một nhà triết học chân chính cho muỗi bu kín mít. Căn đúng 18 phút 76 giây, anh cất vó một mẻ bằng cách nhẹ nhàng búng lần lượt từng con muỗi căng mọng máu. Kỹ năng săn muỗi của anh có nhẽ đạt đến mức thượng thừa. Anh chia sẻ, chỉ nhè phần đầu búng khẽ, con muỗi sẽ lăn quay ra giẫy giẫy rồi chết, một cái chết bi tráng vì ngay sau đó anh sẽ vuốt xác muỗi lên tường – chỗ anh nằm – thành chữ *"forev-er Oanh"* bằng máu trông rất kinh. Những hôm săn được nhiều muỗi, thậm chí anh còn vẽ thêm cành hoa bên cạnh cho tăng phần diễm lệ.

Trong phòng Giang không thân với ai. Thi thoảng anh mò về phòng với cốc rượu, vài quả dưa chuột, bữa thì quả cóc xanh rồi trải chiếu ngồi uống một mình. Anh bảo chính ra những thằng có tâm hồn nghệ sĩ là những thằng cô đơn, nghệ sĩ càng lớn càng thấy cô đơn. Xong ngồi phân loại ba hạng uống rượu. Theo anh, loại thứ nhất là tiên tửu, tức là uống say thì nói lời hay ý đẹp. Loại hai là cẩu tửu, uống say chửi càn, quậy phá như chó dại. Loại ba là ỉn tửu, uống vào nằm ngủ thẳng cẳng như lợn.

Thuật ngồi cạnh thò mồm vào, "Loại cuối cùng là tiểu tửu, loại này uống vào đái tồ tồ vào xô thuốc lào phải không anh Giang?" Đang nhã hứng, nghe Thuật chốt hạ, Giang cắn miếng dưa chuột cái rốp rồi trịnh trọng chửi "Đụ mạ mi nha!"

https://thuviensach.vn

Quay lại chuyện tình của Giang. Em Oanh có lẽ không ưng anh lắ́m nên hay trốn. Khi trốn lên thư viện học, khi bỏ sang phòng khác chơi. Bữa đấy sinh nhật em Oanh. Giang say nhờ Khoa điên biên cho bài thơ dắt cạp quần, thề không tỏ tình được quyết không về. Anh em râm ran khích lệ, nói anh không thể nào làm hổ danh trai khoa Triết được. Biển chúc anh sớm chui được vào ri đô hú hí để đàn em có thêm động lực theo sau học hỏi. Ra đến cửa phòng, Bảo Nam Định còn dí điếu thuốc hút dở vào mồm anh, bảo, "Bác rít hơi lấy lộc của em cho nó đỏ". Anh kéo hẳn ba hơi, má tóp lại một cách rất oanh liệt.

Từ tầng hai xuống đến bể nước Giang say không quên thò đầu xuống bể rồi hất ngược một phát, xong lấy tay cào cào bổ làm 2 luống. Nhìn đằng sau nom như chim sẻ gặp mưa. Bước chân khoan thai đĩnh đạc, thơ dắt cạp quần, tay ôm khư khư bông hồng trong lòng ra chiều nâng niu mọi nhẽ, anh đúng là lãng tử khoa Triết học lừng danh không cần bàn cãi.

Giang đi rồi, anh em mới bắt đầu dự đoán những kịch bản có thể xảy ra. Nhưng tất nhiên không ai đoán trúng, vì với cái tính ấm ớ chả biết đâu mà lần của anh, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

10 giờ đêm. Đang ăn bánh mỳ kẹp thịt ngay gốc cây, bỗng nghe cái huỵch ngay gần đấy. Có tiếng con gái kêu ré lên thất thanh. Những bước chân rầm rập. Có biến rồi! Nghe lao nhao "Đưa đi viện đi!", "Còn thở, còn thở!" Đám đông xúm dần lại ở khoảng sân sau dãy C2. Chạy ngay lại, trong ánh sáng mờ thấy một thằng trông quen quen đang nhăn nhó ôm lấy chân, một đứa nắn nắn ống đồng rồi lầm bầm "Gãy rồi!". Lại gần chút nữa thì ngã ngửa người khi nhận ra thằng gãy chân là lãng tử Giang say nhà tôi.

– Sao? Sao thế anh Giang?

https://thuviensach.vn

– Ông â´y nhảy trên gác 2 xuô´ng. Chă´c là phê rượu!

– Say à? Say quá trượt chân ngã à?

– Thôi hỏi gì lă´m, lâ´y xe đạp chở nó ra viện đi!

Mâ´y thă`ng hò nhau khiêng Giang lên xe chở thẳng ra viện Xây dựng gâ`n đâ´y. Vũ nháy cong đít chạy sau, hỏi.

– Thă`ng nào xô anh ngã à? Anh đọc tên nó ra, em san phẳng phòng nó luôn!

Một em thuộc biên chê´ phòng em Oanh cũng chân đâ´t chạy theo, bảo.

– Không phải đâu ạ! Anh â´y tự... nhảy!

Anh em dù đang lo nhưng nghe xong không thă`ng nào nhịn được cười.

Vào viện, chụp chiê´u xong cả hội nhận được kê´t luận gãy xương chân. May chưa gãy hẳn. Bó bột xong, đợi quan khách châ`u rìa vê` vãn, chỉ còn lại anh em thân cận, anh kể sự tình. Thì ra tan cuộc sinh nhật em Oanh, anh kéo nàng ra ban công phía sau tặng hoa và bày tỏ hê´t tâm sự. Em Oanh chô´i đây đẩy bảo anh say rô`i, anh vê` đi! Điên lên anh dọa, nê´u từ chô´i anh sẽ nhảy xuô´ng đâ´t cho em xem.

Anh em nghe đê´n đây, có đứa hỏi “Thê´ anh nhảy thật luôn à? Sao... ngu thê´?” Giang khê` khà bảo.

– Tau nhìn thâ´y đô´ng cát nhỏ nhỏ dưới đâ´t rô`i, tính nhảy vào giữa đô´ng cát dọa nó chơi, đéo ngờ vướng khuỷu tay, rớt sang một bên! Đen chi đen thôi rô`i đó!

https://thuviensach.vn

Anh nằm viện ba ngày ròng vì tiện thể nằm viện, bác sĩ đọc thêm cho anh hai bệnh nữa cho nốt nằm một thể, đó là trĩ ngoại và viêm chân răng. Nghe bảo khi lấy cao răng, anh khạc ra một chén con chất gì đó trông như gốm Bát Tràng. Anh em đồ rằng đó chính là tinh chất được anh cô luyện từ quá trình bắn thuốc lào trong suốt mấy năm ở lò Mễ Trì chăng?

Ba ngày sau anh xuất viện. Kể từ đó không thấy hình ảnh anh ngồi trầm tư như một nhà triết học chân chính búng muỗi vẽ lên tường nữa. Nghe bảo anh chuyển ra ngoài để quyết tâm cai rượu và quên đi mối tình đã từng khiến anh gãy cả chân và mất toi mấy trăm viện phí.

Những chuyện bựa bựa, vui vui thời sinh viên còn rất dài. Tôi sẽ trở lại đề tài này vào một dịp khác, hoặc ở cuốn sách tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Những chuyện bựa bựa, vui vui thời sinh viên còn rất dài. Tôi sẽ trở lại đề tài này vào một dịp khác, hoặc ở cuốn sách tiếp theo.

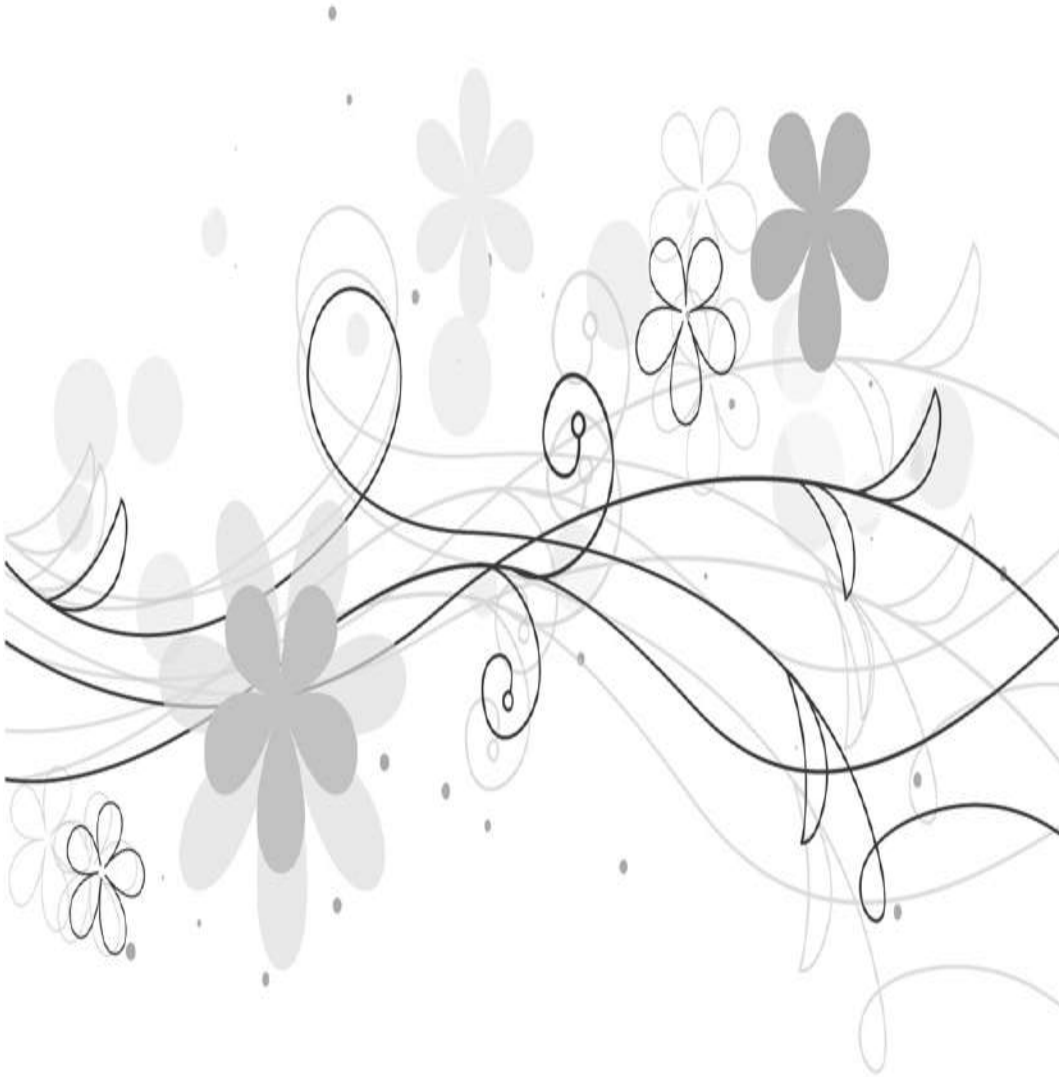

Ý kiến độc giả

https://thuviensach.vn

1. Một khi đã bước chân vào thế giới truyện của Song Hà thì không dứt ra được. Ngôn ngữ đơn giản đến bình dị, dòng cảm xúc cứ đan xen vấn vít và tuôn trào. Truyện như một thế giới vừa thực vừa huyền ảo, làm cho người đọc trải nghiệm rất nhiều cung bậc của cảm xúc. Vừa bi vừa hài, đầy hỉ nộ ái ố nhưng cũng thật chua cay. Mỗi ngày một cảm xúc là những gì đọng lại qua từng trang viết. Như một chất dophin gây nghiện... khơi dậy và đánh thức những giá trị nhân văn sâu sắc đầy nhân bản là những gì truyện của Song Hà mang lại. (Điệp Đòa)

2. Văn của Song Hà, cái ngạo nghễ bước từ chính tính cách đi vào trang sách, có cái chí khí của đấng nam tử đầu đội trời chân đạp đất nhưng vẫn đau đắm niềm đời, giọng văn "đời", và rất "thời" và có đôi chút chua đắng... Những trang viết người đọc cảm nhận được cái "tình" cái "tâm" của một tính cách đa chiều. (Thu Trang Tran)

3. Vô tình đọc được mẩu truyện ngắn trên face-book của Song Hà để rồi từ lúc đó tôi phát hiện ra mình mong chờ những tác phẩm tiếp theo được ra đời, mình muốn "bơi" trong từng dòng chữ, từng cảm xúc của tác giả. Những tác phẩm của Song Hà như chính con người anh vậy: mộc mạc, nhẹ nhàng nhưng đôi khi cay đắng, chua ngoa. Nó tượng trưng cho một tâm hồn nhạy cảm, một khuôn mặt có nụ cười nhẹ nhàng và một nỗi buồn lặn sâu trong đôi mắt. Nhờ những tác phẩm của Song Hà, vợ chồng tôi phát hiện thêm những điểm tương đồng trong tâm hồn nhau (cả 2 giờ trở thành "fan ruột" của anh). Cám ơn anh rất nhiều. (Chau Truong My)

https://thuviensach.vn

4. Đọc Song Hà như uố´ng một chén trà đặc, nhiề`u khi đă´ng chát đê´n phát nhăn mặt. Nhưng dư vị nó để lại sau đó thì thật ngâ´m và thâ´m. Ngòn ngọt, nô`ng nô`ng mà man mác bâng khuâng.... Ai nhìn vào cũng thâ´y có một chút hình bóng mình chập chờn trong lòng chén. (Mây Vẫn Xanh).

5. Yêu văn của Song Hà vì gặp lại đâu đó quá khứ của mình đã từng trải qua, một tuổi trẻ đâ`y hoài bão và đâ`y nhiệt huyê´t, một thời mà Đại Học và mảnh đâ´t thủ đô như một miề`n đâ´t hứa rô`i vỡ oà với những cảm xúc râ´t thật râ´t đời, mỗi khi nghĩ lại thâ´y sô´ng mũi cay cay. Chua đâ´y chát đâ´y nhưng nó là hiện thực mà chỉ gặp được ở văn Song Hà, cảm giác như ta đang lạc vào một thê´ giới ảo nhưng vẫn chạm vào được tận sâu trong tâm khảm râ´t thật của mỗi con người. Ko thể dứt ra được vì như thể ta đang đọc từng trang nhật ký ghi lại quá khứ cuộc đời mình (July Nguyen)

6. Song Hà viê´t truyện mà người đọc như thâ´y mình là nhân vật trong truyện. Vừa thật lại vừa hư câ´u thê´ nhưng độc giả lại háo hức mong đợi một cái kê´t. Cách viê´t vừa dùng lô´i văn kèm lô´i nói nhưng không làm người đọc nhàm chán mà gây kích thích, phù hợp với mọi đô´i tượng già, trẻ, công nhân,sinh viên... Có những chuyện mang tính nhân văn cao mà làm người đọc rơi nước mă´t, nhưng cũng có nhiề`u chuyện mang tính tả thực châm biê´m mang tiê´ng cười đau xót. Văn Song Hà là đời, là cuộc sô´ng thực tê´ của xã hội. (Hoan Tran)

https://thuviensach.vn

7. Cả mình và anh xã đề`u yêu thích Song Hà, vì đề`u là thế hệ 8x nên cảm thấ´y những câu truyện của anh ấ´y rấ´t gầ`n gũi, đời thường. Và như cảm nhận thấ´y mình ở đâu đó trong những tác phẩm. Thích nhấ´t là những tác phẩm lấ´y bố´i cảnh ở thời bao cấ´p hoặc cuộc số´ng sinh viên những năm 90. Cảm giác như số´ng lại một thời tuy khố´n khó nhưng đầ`y ắ´p tình cảm chứa chan, những chuyện vui buồ`n, mộc mạc và giản dị. Lố´i viế´t tưng tửng rấ´t đời, mang mọi màu sắ´c góc cạnh của cuộc số´ng khiế´n những câu truyện của anh có một sức hút kỳ lạ không thể diễn tả được. Mong ngóng tác phẩm mới của anh lắ´m Song Hà - Người gọi tên ký ức. (Việt Nguyễn)

8. Những trang văn của Song Hà đưa người đọc đế´n với thật nhiề`u cung bậc xúc cảm. Có những nụ cười hóm hỉnh, sảng khoái, có những nỗi buồ`n bâng khuâng, có những tiế´ng thở dài, và có cả những nỗi ngậm ngùi hoài niệm. Ở mỗi trang văn của anh, người đọc vừa thấ´y bóng dáng tác giả, vừa nhận ra được những gì rấ´t quen thuộc của những người số´ng quanh ta, vừa thấ´p thoáng nhận ra được chính mình. Gầ`n gũi và mới lạ. Hóm hỉnh và sâu cay. Tưởng như lạnh lùng mà ấ´m áp tình người. Quen thuộc nhưng đầ`y bấ´t ngờ... Khó có thể diễn tả hế´t được những gì anh mang lại cho độc giả trong từng trang viế´t... (Bạch Dương Vũ)

9. Một chút tưng tửng, cộng 1 chút điêu ngoa, cộng 1 chút bựa nhưng rấ´t đời, rấ´t duyên đó chính là Song Hà. (Ly le Ngọc)

https://thuviensach.vn

10. Cái hay của Song Hà ở mỗi câu chuyện là phâ`n kê´t râ´t nhân văn. Người đọc nhìn vào đó mà học hỏi, mà sô´ng sao cho tử tê´ với đời, với người. (Nguyen Duy Tung Nguyen)

11. Có lẽ Song Hà sinh ra nơi mảnh đâ´t miê`n Trung đâ`y nă´ng đâ`y gió nên văn của anh vô cùng phóng khoáng và đâ`y châ´t thơ nhưng lại râ´t ”đời”. Bởi vậy nó râ´t dễ đi vào lòng người. Tôi yêu văn Song Hà! (Lê Khă´c Chân Thủy).

12. Vô tình đọc đc Boy Gias ở đâu đó, tìm rô`i đọc trên face, trên blog... Đọc miê´t. Ngôn ngữ râ´t đời thường, thâm thúy, sâu xa đê´n cay độc. Mình đọc như thâ´y mình trong đó, lă´m lúc rùng mình nổi gai ô´c vì thâ´y giô´ng quá (Hùng Pham)

13. Giọng văn của Song Hà khi tôi đọc không lẫn vào đâu được vì những cảm xúc hư hư thật thật . vui mà lại buô`n . nó trâ`n trụi mà tinh tê´ ,những câu từ ngạo nghễ nhưng đâ`y tâm sự khiê´n người đọc vừa cười ở khoé môi nhưng lại cay nơi khoé mă´t (Diễm Phương Đình)

14. Cô´t truyện và nhân vật trong những tác phẩm của Song Hà râ´t giản dị và gâ`n gũi khiê´n người đọc có cảm giác như đã bă´t gặp

https://thuviensach.vn

đâu đó trong cs thường ngày. Song điê`u đặc biệt là ở chỗ anh đã biế´n những điê`u tưởng chừng cũ kĩ, k có gì để kể â´y thành những câu chuyện đặc să´c, sô´ng động mà mỗi câu chuyện là một trải nghiệm thú vị và mới mẻ. Có được điê`u đó có lẽ nhờ vào tài kể chuyện râ´t "duyên" vô cùng cuô´n hút, hài hước, hóm hỉnh cộng với việc đưa ngôn từ là lời ăn tiế´ng nói hàng ngày vào trong tác phẩm một cách râ´t tự nhiên nhưng đă´c địa. Chính vì thê´ người đọc có cảm giác như đang sô´ng trong tác phẩm để cùng với nhân vật trải nghiệm nhiê`u cung bậc cảm xúc: vui, buô`n, đau khổ, ân hận, day dứt.....Và cũng chính vì lẽ đó hình như ai đọc tác phẩm của anh đê`u ít nhiê`u tìm thâ´y chính mình trong đó. Sức hâ´p dẫn, sự cuô´n hút â´y đã khiế´n tác phẩm của SH chạm được trái tim râ´t nhiê`u người. Râ´t đời mà cũng râ´t tình! (Chu Hô`ng Vân)

15. Văn của Song Hà có cái hài hước, suô`ng sã, bỗ bã nhưng đă`ng sau đó là cái nhìn râ´t đời, râ´t thực trước cuộc sô´ng, không trau chuô´t, hoa mỹ nhưng lại có sức hút lạ kì. Giọng văn ở đây là của một người đàn ông từng trải, tưởng như cái gì anh cũng biế´t, cũng hiểu, cũng sành sỏi. Nhưng điê`u khiế´n tôi cảm phục nhâ´t đó là tình yêu dành cho cô con gái bé nhỏ - bé Sóc. Tình phụ tử. Thật đẹp. Thật vĩ đại. (Lê Thu Hiê`n)

16. Đọc Song Hà vừa thâ´y vui, vừa thâ´y buô`n. Những nhân vật của Song Hà như Huy, như "tôi" trong Ký Sự Đòi Nợ phản ánh một phâ`n cuộc sô´ng tinh thâ`n ngột ngạt, bê´ tă´c của một thê´ hệ thanh niên chưa tìm được hướng đi cho mình. Nhưng anh mang họ đê´n với người đọc bă`ng một giọng văn hài hước, châm biế´m, đôi khi tả thực một cách trâ`n trụi với những thổ ngữ địa phương không

https://thuviensach.vn

lẫn vào đâu được. Viế́t tản văn, anh có những câu làm nhiề̀u thế́ hệ khắc khoải vì gợi nhớ. Ví dụ: “Bụng bắt đầ̀u cồ̀n cào đói. Chưa dám xuố́ng nhà lục mỳ tôm, vì nhỡ hế́t lại số́t thêm vài độ thì nguy.” (trích từ “Số́t”). (Lily ST)

17. Đọc tác phẩm của Song Hà ta nhận thấ́y truyện ngắ́n cũng hay, chuyện dài cũng hay, càng đọc càng nghiện. Vì sao nghiện, vì văn tráng sĩ viế́t điề̀u dễ nhận thấ́y đầ̀u tiên đó là giọng văn hài hước châm biế́m quá là chua, mổ xẻ nội tâm nhân vật sâu sát và bóc mẽ con người ta quá phũ phàng nhưng chính xác làm cho người đọc cảm thấ́y rấ́t khoái vì những cái xấ́u, cái hư, cái đểu dấ́u sâu trong từng con người bị tác giả phanh phui ra. Lí do gây nghiện thứ hai là tác giả có có sự nhạy cảm thiên phú cộng với khả năng dùng từ rấ́t đắ́t và chính xác đế́n mức không có đố́i thủ như thế́ thể hiện là người viế́t được đào tạo qua trường lớp bài bản và tài năng bẩm sinh. Lí do gây nghiện thứ ba là các bài viế́t của tg rấ́t đa dạng, gầ̀n như đề̀ tài nào cũng có đủ sự trải đời và kinh nghiệm ví dụ như khi viế́t về̀ anh thanh niên đa cấ́p cứ hiểu tuột như tg là anh đa cấ́p thật, hay khi viế́t về̀ ả gái điế́m ngôn từ cứ y như gái điế́m làm nghề̀ đã được năm năm, rồ̀i đế́n cặp đôi ngoại tình cũng thế́, nói chung là thật đế́n phũ phàng. Còn những nhân vật thật như Li, như Ex, như Huyề̀n thì khỏi phải nói, diễn tả nội tâm từng người quá chi tiế́t cứ y như là đi dép trong bụng người ta, tôi là tôi khoái nhấ́t những đoạn tg nói những cái dố́i trá đểu giả cua em Huyề̀n, rồ̀i đế́n sự dí dỏm thông minh cua em Li, nhưng mình ko thích nhân vật ex lắ́m, nế́u minh la ts mình yêu em Li Ốc hơn(đây là ý kiế́n riêng cua mình thôi, có thể vì ex xinh hơn, vì mình chưa gặp người thật) vv. Lí do gây nghiện thứ tư là tg này mình có thể trò chuyện tâm sư, xem ảnh miễn phí hằ̀ng ngày chứ không như Nam Cao hay Vũ Trọng Phụng,. Lí do thứ năm là cho đọc chùa thoải mái, cái này mình

https://thuviensach.vn

chưa ưng lắ́m vì như thế tội cho tg quá. Và còn nhiều lí do gây nghiện nữa nhưng hôm sau biên tiếp chứ mỏi tay quá. Như thế mới hiểu cho Ts biên cho ta đọc mỏi tay mỏi óc đến mức nào Thư Nguyễn).

18. Đọc ký sự đòi nợ của Song Hà thì hầu như trai làng thế hệ 7x đời cuối ai cũng thấy bóng dáng mình trong đó vừa thật vừa thơ và cũng rất đời thường dễ đọc (Nguyễn Ân)

19. Em đã theo chân anh từ truyện dài online đầu tiên, đó là "Tôi đi tán gái" trên diễn đàn Dân Hương Sơn, đến nay cũng đã được 5 - 6 năm có lẻ. Ấn tượng khi mới đọc văn anh là sửng sốt, tự hỏi không biết ở đâu ra thứ văn phong "chết người" này? Ngày đó anh làm điên đảo bọn trẻ với lối viết lạ lùng, sống động, hóm và duyên đến kinh ngạc. Cái tài của anh là lạ hóa những thứ hết sức bình thường, những thứ mà hàng ngày vẫn diễn ra nhưng không mấy ai để ý. Trong lối kể chuyện tưởng như tưng tửng, ngang ngang, bỗ bã, thậm chí suồng sã ấy, nhiều khi lại bắt gặp những câu văn hết sức tinh tế và săắc sảo.

Rất hiếm ai làm được như Song Hà, anh có thể dẫn dắ́t cảm xúc người đọc đi từ trạng thái này sang trạng thái khác chỉ bằng vài con chữ. Đó là lối hành văn ngẫu hứng, đùa đùa, thật thật như đùa giỡn người đọc rồi bất ngờ tung ra cái kết săắc lẹm làm thay đổi hoàn toàn mọi suy diễn và phán đoán trước đó.

Viết văn đối với Song Hà như ảo thuật gia chơi với chiếc khăn, có thể nói anh là phù thủy của 24 chữ cái và là một hiện tượng trong

https://thuviensach.vn

văn đàn đương đại - đặc biệt ở mảng online có lẽ Song Hà không có đô´i thủ. (Thịnh Helios)

20. Đọc truyện vê` tình yêu của anh thâ´y râ´t gâ`n gũi. Anh viê´t truyện của anh nhưng có lẽ ai đọc cũng thâ´y 1 phâ`n hoặc nhiê`u phâ`n của mình trong đó. Đặc biệt là cái cách viê´t thật thà: như chuyện yêu nhau, hôn nhau, hẹn hò buổi tô´i dứt khoát là phải bóp vê´u hoặc làm tí cho đỡ vật (Nguyễn Thê´ Vinh)

21. Giữa cuộc sô´ng bon chen đời thường. Câ`n có những nụ cười nhê´ch mép, câ`n 1 tiê´ng cười sảng khoái, câ`n 1 chút im lặng để chiêm nghiệm giữa muôn vàn bộn bê` cuộc sô´ng. Văn của tráng sĩ giô´ng như giữa 1 bãi cát tră´ng trải dài nổi lên 1 viên ngọc sáng lâ´p lánh để mọi người soi mình, thâ´y hình ảnh đâu đó của mình trong đó. Thank cuộc đời đã mang anh đê´n (Van Duong Nguyen)

22. Khi đọc truyện của anh em thâ´y có đôi chút nào đó giô´ng mình và nhiê`u ng khác ă´t hẳn cũng thâ´y mình trong đó. Văn anh sử dụng mộc mạc mang một phong cách riêng có lẻ chính vì cách sử dụng ngôn ngữ giữa đời thường đó lại cuô´n hút được nhiê`u đọc giả. Và nó hợp với mọi lứa tuổi. (Minh Tâm Nguyễn)

23. Đọc văn của SH tôi cảm nhận nó có nét gì đó khá tương đô`ng với dòng văn học hiện thực phê phán thời các cụ Nguyễn Công Hoan,

https://thuviensach.vn

Ngô Tấ t Tố ... Nó kh-iế n cho người đọc có thể cảm nhận được cái mùi thum thủi của xã hội hỗn loạn này. (Nguyễn Thiện Khiế t)

24. Thú vị, gầ n gũi, đầ y hài hước nhưng rấ t sâu sắ c. Thích cách dẫn dắ t tự nhiên y như ngoài đời của anh. Dễ gầ n ở mọi tình huố ng, mọi nhân vật. Có những điề u khi đọc trong văn của anh chính là những điề u đã và đang đọc ở ngoài đời.(Thu Thảo)

25. Cho em tóm lại một câu là sách của Song Hà xuấ t bản đã làm số ng lại văn hoá đọc của lớp trẻ thời @ đang ngày càng mai một, nó vừa hài vừa thật, ngôn ngữ rấ t đời thường nên cũng dễ đọc, dễ nhớ (Nguyễn Ân)

26. Vì điề u kiện mạng mẽo và hiện tại đang ở ẩn(nói cách khác là ru rú ở nhà) nên em không vào được blog của tráng sĩ để đọc truyện nên em sẽ lại hóng sách của SH. Chưa đọc nên không biế t cảm xúc nó thế nào. Hai tập vừa mua thì phải đọc dè xẻn sợ đọc hế t rồ i không lấ y đâu ra đọc được nữa(hiện tại phải nhâm nhi tập 2 từ từ). Đọc xong tập 1 mà cứ bị buồ n. Giọng văn hài hước, bấ t cầ n, bâng quơ mà có gì đó đắ ng trong lòng. Bắ t đầ u và diễn biế n truyện tự nhiên, buồ n cười. Chúi mũi vào sách mà cười nhưng cứ kế t thúc là lại thấ y buồ n không tả nổi. Giố ng như một kẻ đầ y những vế t cắ t trong lòng mang vỏ bọc vô tư, bấ t cầ n đời. (Phuong Thi Trieu)

https://thuviensach.vn

27. Những tình cảm rất thật đời thường ai cũng có được viết ra không giấu giếm.

Vì vậy tác phẩm của Song Hà lôi cuốn được bạn đọc, nhất là giới trẻ và trung niên - rất khát khao sự thật, khát khao bộc lộ. Đọc Song Hà, ta nhanh chóng thấy được tâm sự của một bộ phận giới trẻ và trung niên đang đau đáu trước những lựa chọn cho lối rẽ cuộc đời.

Ẩn sau những dung dị đời thường có chút bộp chát, thẳng thừng, hịch toẹt mà ta thấy rõ trong trang viết, ta vẫn thấy một Song Hà ý nhị, tinh tế, sâu sắc, muốn dẫn dắt người đọc hướng đến những tình cảm trong sáng, cao đẹp. Anh rất thật trên những dòng chữ của mình.

Đọc Song Hà còn cho ta thấy những châm ngôn, những triết lý rất tưởng như đơn giản, bông đùa nhưng lại rất đau đớn thuyết phục.

Cũng qua tác phẩm của Song Hà, chúng ta có thể hiểu biết nhiều hơn về vùng đất, con người, văn hóa, cuộc sống vốn đã rất nổi tiếng: Hà Tĩnh. Cảm ơn Song Hà vì những điều trên và cả những điều thú vị khác nữa trong tác phẩm của anh mà tôi muốn cùng các bạn đọc khác nữa cùng khám phá. (Nhuhoa Tran)

28. Mới đc biết facebook và và status ngắn của bác trước Tết nhưng đã có thiện cảm và luôn cập nhật. Sẽ kiếm truyện để đọc nữa và khả năng sẽ mua sách cuả bác về nhâm nhi với cà phê để biết "cuộc sống nói gì". (Hoàng Đức Độ)

https://thuviensach.vn

29. Bă`ng sự cảm nhận tinh tê´ của một tâ´m lòng biê´t chia xẻ, sâu săc´ và đâ`y tính nhân văn, lô´i viê´t đă´t đê´n từng câu chữ, văn Anh hâ´p dẫn chúng tôi bởi cách viê´t tưng tửng, đời thực làm chúng tôi cứ phải phì cười, sau đó lại lặng người đi mà nghĩ ngợi, sao mà tình cảm đê´n thê´, sâu săc´ và buô`n đê´n thê´. Đúng là một cây viê´t có tài, có duyên không trộn lẫn vào đâu được. Tình cờ vào Facebook của Anh cách đây 3 tháng, tôi đã có thói quen vào Trang viê´t của Anh mỗi khi có tâm trạng, mỗi khi buô`n, bởi đây đúng là một cõi Bình yên.(Tran Thi Thu Ha)

30. Lâ`n đâ`u tiên tôi đê´n với Song Hà là từ chuyện Ngoại tình. Đó là 1 vâ´n đê` muôn năm cũ nhưng lại luôn luôn mới, qua giọng văn của Song Hà lại càng mới mẻ, thú vị.

Dâ`n dâ`n tôi tìm đọc mọi tác phẩm của anh. Hê´t cười ngặt nghẽo với “Em mây”, các bựa nhân ktx... lại bùi ngùi với Ex, Ly và ko khỏi tức giận với Huyê`n. Lại thâ´y thương cho những Nhâm, Thủy... tuy nhạt mờ nhưng thật sô´ng động, điển hình của những nàng thôn nữ Việt Nam, dẫu có học hành vẫn ko thể thoát ra được khỏi lô´i tư duy chật hẹp để biê´t được tình yêu thật sự là gì. Đàn ông thường cười trong khi nước mă´t lại chỉ muô´n rơi. Tôi thương phụ nữ vì họ hay khóc và thương đàn ông vì họ ko khóc được. (Mây Loăng Quăng)

31. Ưng nhât la cach bac phac hoa nhân vât, tư dung mao, hanh vi đên diên biên tâm li. Đoc la thây ngay nhưng con ngươi như vây đang sông xung quanh va co ca minh trong đo. Lôi viêt di dom, hai hươc co chut tuc nhưng rât nhân văn. Cươi ngoac môm xong lai thây chat chat, măn măn... Rât Đơi va rât Thưc (Phạm Khoa)

https://thuviensach.vn

32. Viết về đề tài sinh viên thì đã có rất nhiều người viết, nhưng sau khi đọc "Những chuyện XiZ thời sinh viên của Song Hà, chúng tôi những người thuộc thế hệ 7x mới thực sự tìm thấy mình trong đó. Một thời đói khổ, túng thiếu nhưng lãng mạn và rất nhiều kỷ niệm; qua ngòi bút Song Hà tất cả bỗng trở nên sinh động, tươi mới như đang diễn ra trước mắt. Đó là nhờ tài kể chuyện hài hước, hóm hỉnh và khả năng quan sát rất tinh tế của tác giả. Luôn đón chờ những tác phẩm mới của anh! (Thắng Mèm – thành viên Ô tô Fun)

33. Cảm ơn Song Hà, một tài năng văn chương cõi mạng. Ai đã 1 lần đọc văn lão, như não được thông, cảm nhận thấy đời nhẹ như cái lông bay chấp chới. Một bậc thầy ngôn từ, câu chữ nhẹ nhàng, lối hành văn dí dỏm, dễ hiểu, thấm đẫm tính nhân bản. Những chuyện hắn kể rất đời thường, rất tình và bất thình lình cuốn hút. Một cô em họ bảo với tôi, rất lười đọc, nhưng kể từ khi tiếp cận văn Song Hà thì em ấy có thêm niềm tin bấu víu, ngày đêm hưởng lạc không quên gỡ gạc thẩm văn, khơi gợi văn hoá đọc, và nhận thấy giá trị thần thánh của văn chương trong cuộc mưu sinh buôn thúng bán mẹt...

Cảm ơn Song Hà, một người thầy đã dạy tôi biết đá bóng đóng gạch thời Mễ trì ký túc. Những buổi chiều xếp gạch đá bóng và ngồi hóng những bóng hồng lả lướt mơi mơi. Trong đời thường và ngay khi cùng đá bóng đóng gạch mới thấy Song Hà hào hoa phong nhã, lãng tử vô cùng. Kỹ thuật khéo léo, dắt bóng khi méo khi tròn, và những màn đột phá mông má đáng nể. Bởi vậy, hắn cũng phải nhận sự vây hãm, triệt hạ của các kình địch, sự thiếu thông hiểu của

https://thuviensach.vn

đô`ng đội, tạo nên Song Hà tài hoa mà cô độc xoay sở, mà chỉ hă´n mới chiêm nghiệm, thâ´u hiểu tận cùng và râ´t chia sẻ những ai đô`ng cảnh ngộ. Ngược lại, nhưng ai tâm tư và rơi vào thê´ â´y, đủ trải nghiệm, mới hiểu Song Hà và những chuyện anh kể ra, giản dị mà sâu cay...

Cảm ơn Song Hà đã tái hiện sinh động một thời bù bựa mông lung qua "những chuyện bựa thời SV", râ´t thật, râ´t nhân văn và những ăn năn thời mở cửa... (Hong Dx - cựu sinh viên Mễ Trì)

https://thuviensach.vn